JOHN PIPER

PĂCATE IMPRESIONANTE

și scopul lor universal în gloria lui Cristos

„Când ne gândim la holocausturi sau la alte orori, cei mai mulți dintre noi ne închipuim că Dumnezeu stă cu mâinile legate și cu spatele la zid. Ni-l imaginăm pe diavolul făcând prăpăd atunci când Dumnezeu întoarce privirea; încercăm să explicăm rațional „greșelile" Domnului, închipuindu-ne că ori de câte ori se petrec tragedii, El a fost neatent și a luat mâna de pe cârmă. Inspirându-se de pe paginile Scripturii însă, John Piper zugrăvește o imagine cu totul diferită, care îți va îmbărbăta inima, îți va spori curajul și îți va adânci înțelegerea «măreției» suveranității lui Dumnezeu."

JONI EARECKSON TADA, Joni and Friends International Disability Center

„A trebuit să citesc cartea aceasta de două ori. Adevărurile profunde despre înțelepciunea și puterea suverane ale lui Dumnezeu dezvăluite pe paginile ei au stârnit în mine un sentiment copleșitor de recunoștință și siguranță absolută. Este ceva extraordinar să ți se aducă aminte de puterea Lui asupra tuturor lucrurilor și cred că niciodată nu voi mai putea să predic așa cum o făceam înainte."

MATT CHANDLER, pastor principal la The Village Church, Highland Village, Texas

„Pastori, asigurați-vă că bisericile voastre citesc această carte! Nu știu pe altcineva care să fi scris la fel de clar despre relația dintre păcatul omului și suveranitatea lui Dumnezeu cum o face John în *Păcate impresionante*."

RANDY POPE, pastor, Perimeter Church, Duluth, GA

„*Păcate impresionante și scopul lor universal în gloria lui Cristos*. Uau! *Impresionant* și *păcat*! Nu am mai văzut niciodată o alăturare a acestor două cuvinte. Și cine altcineva decât John Piper le putea îmbina într-un mod atât de fenomenal în aceeași armonie cu scopul universal și glorios al lui Cristos! Omul acesta nu încetează să mă inspire să fiu mereu tot mai uimit de supremația lui Isus."

CHRIS TOMLIN, compozitor și lider de închinare

„«Concepțiile superficiale despre lume și viață dau naștere la creștini superficiali» – acesta este refrenul care se repetă pe aceste pagini. Nu este însă nimic superficial în concepția despre lume și viață pe care ne-o prezintă cartea *Păcate impresionante*. Ea are curajul să pună întrebarea cea mai descurajantă pentru un creștin și totodată să răspundă la ea: „*De ce* există păcat, suferință și rău într-o lume în care Dumnezeu este suveran?" Dr. Piper a oferit generației noastre o teodicee sinceră, biblică și pastorală. Aceste pagini aprind lumina în camera cea mai întunecată a teologiei creștine."

RICK HOLLAND, pastor executiv la Grace Community Church și director la Resolved Conference

„Este cu neputință să înțelegem mângâierea extraordinară pe care o dă suveranitatea lui Dumnezeu fără să privim înainte la această suveranitate în lumina durerii, a suferinței, a răului și

a păcatului. În această cărticică, John Piper oferă bisericii un dar prețios, demonstrând că starea căzută a acestei lumi are ca rezultat binele nostru suprem și gloria supremă a lui Dumnezeu. Ea se constituie într-un apel biblic și pasional, adresat generației de astăzi, de a privi lumea lui Dumnezeu în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Cine are urechi de auzit să audă!"

MILES V. VAN PELT, Reformed Theological Seminary, Jackson, Mississippi

Mi-aș dori să fi putut citi această carte pe când eram tânăr în credință, întrucât eram nepregătit să fac față suferințelor din pricina imaginii mele deformate despre suveranitatea lui Dumnezeu. Sunt încântat acum, ca pastor, să pot oferi credincioșilor mei această carte care îi va ajuta să-L vadă pe Dumnezeu și să se închine Lui în suferințele lor."

DARRIN PATRICK, pastor al bisericii The Journey, St. Louis

„Nu te lăsa păcălit de dimensiunile reduse ale acestei cărți. Ca majoritatea scrierilor lui Piper, ea este minunat de periculoasă și absolut vitală în zilele noastre – mai ales în societatea occidentală. Ceea ce ai în față este un baton de dinamită evanghelică al cărei potențial este să îți schimbe în mod radical și definitiv viziunea asupra suferinței și a răului – atât la scară personală, cât și globală. Trebuie să lansez însă un avertisment. Nu te aștepta să găsești în această carte obișnuitele «cuvinte de mângâiere» pe care mulți din zilele noastre le folosesc pentru a-i ajuta pe oameni să maximizeze plăcerea minimizând tragedia suferinței sau explicând-o în mod rațional. Pregătește-te, în schimb, să-ți lași gândirea să fie înnoită de adevărurile profunde și consistente ale Cuvântului lui Dumnezeu, credința să fie întărită printr-o viziune proaspătă asupra supremației lui Dumnezeu în toate lucrurile (inclusiv în cele rele), iar curajul întărit în perspectiva suferinței inevitabile care te așteaptă, astfel încât să-L urmezi prin credință pe Cel a cărui moarte a fost păcatul cel mai impresionant – pentru binele națiunilor și gloria lui Dumnezeu. Numai așa vei avea parte de adevărata mângâiere a lui Dumnezeu în mijlocul suferinței și al răului. O recomand cu căldură!"

STEVEN L. CHILDERS, președinte și director executiv la Global Church Advancement; profesor asociat de Teologie practică la Reformed Theological Seminary, Orlando, Florida

PĂCATE IMPRESIONANTE

Alte cărți scrise de John Piper

God's Passion For His Glory
The Pleasures Of God
Desiring God
The Dangerous Duty Of Delight
Future Grace
A Hunger For God
Let The Nations Be Glad!
A Godward Life
Pierced By The Word
Seeing And Savoring Jesus Christ
The Legacy Of Sovereign Joy
The Hidden Smile Of God
The Roots Of Endurance
The Misery Of Job And The Mercy Of God
The Innkeeper
The Prodigal's Sister
Recovering Biblical Manhood And Womanhood
What's The Difference?
The Justification Of God
Counted Righteous In Christ
Brothers, We Are Not ProfessiOnals
The Sepremacy Of God In Preaching
Beyond The Bounds (cu Justin Taylor)
Don't Waste Your Life
The Passion of Jesus Christ
Life as a Vapor
A God-Entranced Vision of All Things (cu Justin Taylor)
When I Don't Desire God
Sex and the Supremacy of Christ (cu Justin Taylor)
Taste and See
Fifty Reasons Why Jesus Came to Die
God is the Gospel
Contending for Our All
What Jesus Demands from the World
Amazinf Grace in the Life of William Wilberforce
Battling Unbelief
Suffering and the Sovereingnty of God (cu Justin Taylor)
50 Crucial Questions
When the Darkness Will Not Lift
The Future of Justification
The Supremacy of Christ in a Postmodern World (cu Justin Taylor)

JOHN PIPER

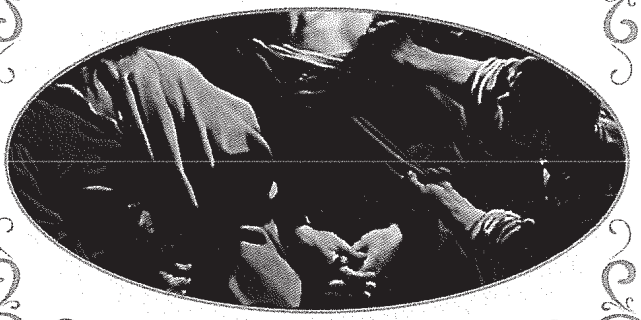

PĂCATE IMPRESIONANTE

ŞI SCOPUL LOR UNIVERSAL ÎN GLORIA LUI CRISTOS

Traducere din limba engleză de
Dorin Pantea

Făclia

Originally published under the title: **Spectacular Sins and their global purpose in the glory of Christ**
Copyright © 2008 by Desiring God Foundation
Translated by Dorin Pantea
This translation of **Spectacular Sins** first published in 2008 is published by arrangement with Crossway Books, Wheaton, Illinois
All rights reserved

Toate drepturile asupra ediției în limba română revin Editurii FĂCLIA. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc fără permisiunea scrisă a editurii.

Prima ediție în limba română, 2009
ISBN: 978-973-8448-86-5
Copyright © 2009, Editura Făclia pentru ediția în limba română
Str. Făcliei, nr. 36D, Oradea, 410181, Bihor
Tel./ Fax 0259 419.318; 0722 609.746
E-mail: faclia@rdslink.ro
www.faclia.ro

Redactor: LAURA NEMȚUȚ
Tehnoredactare și design copertă: ANDREI BOGDAN MOGA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PIPER, JOHN
Păcate impresionante și scopul lor universal în gloria lui Cristos /
John Piper. - Oradea : Făclia, 2009
ISBN 978-973-8448-86-5

286.15

Dedicată lui Iosif
a cărui viață, suferință și mântuire au afirmat:

„Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine."

CUPRINS

Inroducere: Vremurile se schimbă 11
Când inima rănită are nevoie de un levier de fier

1 Dumnezeul suveran peste păcatul omului 23
Imboldurile din spatele acestei cărți

2 Cristosul suveran asupra tuturor puterilor ostile 35
Toate lucrurile au fost create pentru el

3 Căderea lui Satan și victoria lui Cristos 45
De ce îi permite Dumnezeu lui Satan să trăiască?

4 Neascultarea fatală a lui Adam și ascultarea triumfătoare a lui Cristos 61
Modul în care păcatul lui Adam slujește supremației lui Cristos

5 Mândria lui Babel și lauda lui Cristos 77
Cum judecata lui Dumnezeu aduce laude pline de bucurie la adresa lui Isus

6 Vinderea lui Iosif și Fiul lui Dumnezeu 87
Cum vine mântuirea prin robie

7 Originea păcătoasă a fiului lui David 101
Cum Dumnezeul-om devine Regele regilor

8 Iuda Iscarioteanul, sinuciderea lui Satan și mântuirea lumii 113
Cum a biruit Dumnezeu păcatul prin păcat

Rugăciune de încheiere 125
Mulțumiri 131

INTRODUCERE:

VREMURILE SE SCHIMBĂ

Când inima rănită are nevoie de un levier de fier

Isus Cristos, care la început era cu Dumnezeu și *era* Dumnezeu (1:1), a creat universul. El a făcut aceasta din postura de egal al lui Dumnezeu Tatăl și de agent al Său. „Toate lucrurile au fost făcute *prin* El" (Ioan 1:3; 1 Corinteni 8:6; Evrei 1:2). Și a făcut-o ca să-Și arate slava. „*Prin* El au fost făcute toate lucrurile ... și *pentru* El" (Coloseni 1:16). *Prin* El și *pentru* El. Toate lucrurile au fost create de Cristos și pentru Cristos. Fiul lui Dumnezeu, care S-a făcut om – Dumnezeul-om, Isus din Nazaret – într-o colaborare deplină cu Tatăl Său, a creat universul pentru a-Și arăta gloria Sa perfect satisfăcătoare.

Mai mult decât atât, El ține toată creația laolaltă cu o autoritate deplină. „El ... este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și ... ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui" (Evrei 1:3). Modul în care această putere uriașă – de a crea și a susține universul – este folosită pentru a etala gloria lui Cristos reprezintă marele subiect al timpurilor noastre și, de fapt, al tuturor timpurilor.

CEA MAI MĂREAȚĂ MANIFESTARE A GLORIEI LUI CRISTOS

Apogeul gloriei lui Cristos este gloria harului Său – prin care îi tratează pe oameni cu o bunătate infinit mai mare decât merită aceștia – dându-Se pe Sine pentru bucuria nepieritoare a celor mai josnici păcătoși pentru care El va fi Comoara cea mai de preț. Iar apogeul acestui har este uciderea Dumnezeului-om lângă Ierusalim, în jurul anului 33 d.Cr. Moartea lui Isus Cristos a fost o crimă. A fost păcatul cel mai impresionant comis vreodată.

În cel mai important punct de cotitură al istoriei omenirii, păcatul cel mai groaznic comis vreodată a contribuit la manifestarea gloriei supreme a lui Cristos și la obținerea darului harului lui Dumnezeu care biruiește păcatul. La cruce, Dumnezeu nu doar a biruit răul. El a făcut ca răul să contribuie la înfrângerea răului. El a obligat răul să se sinucidă manifestându-se în forma lui cea mai rea.

Răul este orice lucru care se opune manifestării depline a gloriei lui Cristos. Aceasta se înțelege prin rău. Prin moartea lui Cristos, puterile întunericului au făcut tot posibilul să distrugă gloria Fiului lui Dumnezeu. Acesta este apogeul răului. În schimb, ele s-au trezit că împlinesc profețiile străvechi și joacă rolul atribuit lor de Dumnezeu. Tocmai prin faptul că L-au dat pe Cristos la moarte, ele au etalat gloria Lui – exact gloria pe care urmăreau s-o distrugă. Apogeul răului a determinat apogeul gloriei lui Cristos. Gloria harului.

VĂZÂND LUMEA ALTFEL

Când înțelegi lucrul acesta și îi percepi forța, modul în care privești lumea se schimbă. Am decis să scriu această carte întrucât cred că zilele care ne stau înainte le vor cere urmașilor lui Cristos să-și schimbe felul în care privesc lumea. După

părerea mea, creștinii din Occident sunt răsfățați. Suferim puțin în Numele lui Cristos. Prin urmare, nu mai citim Biblia cu acea foame disperată după dovezi că Dumnezeu este biruitor în suferințe, ci urmărind să ne sporim plăcerile personale.

Astfel, citim Biblia în mod selectiv. Alegem câte un text de ici și colo care să răspundă nevoilor noastre. Este ca și cum un medic ar uita cum se scriu rețetele pentru cele mai bune antibiotice pentru că toată lumea pare să fie sănătoasă, iar el și-a petrecut ultimele decenii din viață încercând să îmbunătățească puțin această stare de sănătate cu ajutorul unor casete video cu exerciții fizice, fără să știe că boala bate la ușă. Este ca și cum un soldat ar fi uitat cum se folosește arma pentru că vremurile par să fie pașnice, iar el și-a petrecut ultimele decenii din viață făcând muncă umanitară și învățându-i pe copii jocuri.

VREMURILE SE SCHIMBĂ

Dar vremurile se schimbă. De exemplu, pentru cei șaptezeci de milioane de oameni din generația *baby boom* (persoane născute între anii 1946 și 1964 în Australia, Marea Britanie, Canada și SUA – n.tr.), viața s-a schimbat. Acum, ea pare foarte scurtă. Ceea ce odinioară era o nostalgie după anii '60, s-a transformat în prezent în agonia că acei ani sunt atât de îndepărtați încât mesajul lor principal din prezent este: suntem pe moarte! Oamenii de vârste diferite percep mesajul în moduri diferite.

Și nu numai viața, dar și lumea însăși se micșorează. Suntem înconjurați de oameni cărora creștinii le sunt antipatici. Numai o providență neobișnuită ne împiedică bisericile să fie bombardate. Este doar o chestiune de timp până când ne va lovi realitatea lumii înconjurătoare. Și în tot

acest timp, noi suntem chemați de Cristos să mergem la *ei*, să-i iubim, să ne sacrificăm pentru ei, să le ducem Evanghelia. Marea Trimitere nu este o joacă de copii. Ea este costisitoare. Foarte costisitoare.

Mai devreme sau mai târziu, lumea răsfățată a Occidentului se va confrunta cu mari necazuri. Și când se va întâmpla aceasta, care concepție despre Dumnezeu va rămâne în picioare? Cum se pregătesc creștinii pentru marile tragedii globale? Unde se pregătesc mintea și sufletul creștinului pentru ororile care vor veni? Creștinii din Occident sunt vlăguiți de concepții superficiale despre lume și viață. Iar concepțiile superficiale despre lume și viață dau naștere la creștini superficiali. Dumnezeu nu are nicio greutate în viețile noastre. El nu este de o măreție înfricoșătoare. Suveranitatea Lui se află (în cel mai bun caz) pe locul al doilea, după sensibilitatea Lui.

ABSENȚA BIBLIEI

Ceea ce lipsește este Biblia. Vorbesc aici despre toată Biblia, cu sânge, măruntaie, păcate și orori – și toate acestea sub mâna uriașă a lui Dumnezeu. Mâna ale cărei degete aprind stelele în univers. Mâna care dă viață și care o ia. Mâna care conduce totul. Totul. Lucrul de care avem nevoie este să cunoaștem lucrurile mărețe despre Dumnezeu. Cunoscând aceste lucruri despre Dumnezeu vom putea rezista sub presiunea conflictului devastator și a dezastrului personal.

INIMA RĂNITĂ ȘI LEVIERUL DE FIER

Sunt conștient că, pe plan emoțional, toate aceste lucruri par îndepărtate și străine de suferințele personale ale multora. În mijlocul întristărilor noastre tăcute de zi cu zi, cauzate de relația cu partenerul de viață sau cu copiii, de singurătate, boală sau depresie, putem simți că tot acest discurs despre

măreția lui Dumnezeu este ca și cum ai încerca să vindeci o inimă rănită cu un levier de fier. Eu știu că Dumnezeu este sensibil și că părtășia personală cu El este dulce, iar atingerea inimii se produce prin frângerea celui care stă în tăcere și așteaptă. Știu lucrul acesta și sunt încântat de el. Isus Cristos este pentru mine un prieten scump.

Dar mai știu un lucru. Dacă în timp ce port o conversație tandră cu soția mea, un bărbat intră cu forța în casă și o ucide pe ea și apoi pe toți copiii noștri, lăsându-mă să zac pe podeaua camerei de zi, rănit, voi avea nevoie de un mod de a privi lumea care să nu se rezume la gingășia lui Dumnezeu. Dacă o molimă seceră zeci de mii dintre concetățenii mei, printre care și jumătate din membrii bisericii mele, supraviețuirea mea mintală și spirituală nu se va putea baza doar pe darurile prețioase ale intimității cu Dumnezeu.

CATASTROFELE SUNT PE DRUM

Scriu această carte ca să ne formăm o imagine despre Dumnezeu care să nu ne dezamăgească în vremuri grele. Vreau să spun foarte grele. Vremuri îngrozitoare. Cine este pregătit să facă față Chinului care va veni?

De prea multe ori, serviciile noastre de închinare și predicile ne menajează. Ne răsfață. Nu sunt împotriva prietenilor care ne ajută să trecem peste frustrările cotidiene ce ne fac nefericiți. Biblia conține o doză mare de înțelepciune proverbială care încurajează la aceasta. Este un lucru bun. Dragostea face așa. Și eu am nevoie de acest ajutor. Îl vreau. Este o vreme pentru orice, chiar și pentru menajamente. Numai că predicarea Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să țintească mult dincolo de aceasta.

Dezastrele globale și catastrofele personale sunt pe drum. Nu spun aceasta ridicând degetul ca să simt de unde bate

vântul, ci punând degetul pe paginile Bibliei. „În Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri" (Faptele Apostolilor 14:22). „Dacă m-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni" (Ioan 15:20). „...știți singuri că la ... [aceste necazuri] suntem rânduiți" (1 Tesaloniceni 3:3). „Toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Cristos Isus, vor fi prigoniți" (2 Timotei 3:12). Noi suntem „împreună moștenitori cu Cristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El" (Romani 8:17). „Și nu numai ea [creația], dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru" (Romani 8:23).

FRATE ȘI PĂRTAȘ LA NECAZ

Ca pastor am văzut mulți creștini din turma mea trecând prin moarte în vremuri bune ca să cred că există vremuri ușoare. Dar vin vremuri grele. Vin vremuri care au mai fost odată. Vremuri când vom vorbi din nou așa cum vorbea Ioan pe insula Patmos. Ne vom scrie unii altora și, fără a fi melodramatici, vom semna aceste scrisori: „Fratele vostru, care sunt părtaș cu voi la necaz, la Împărăție și la răbdarea în Isus Cristos" (Apocalipsa 1:9). Puțini mai scriu așa astăzi în Occident. Dar o vom face.

Vin vremuri când păstorii le vor spune din nou turmelor lor așa cum o făceau odinioară: „Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții" (Apocalipsa 2:10). Sunt deosebit de recunoscător pentru consilierea creștină prin care viața mea de căsnicie merge înspre bine. Numai că, pe lângă aceasta, am nevoie de un pastor care să-mi spună: „Chiar dacă diavolul te va omorî, nu te teme. Isus îți va da cununa vieții."

FIARA VA BIRUI ... PENTRU O VREME

Alături de cuvintele tandre de binecuvântare din fiecare zi, am nevoie de avertizarea dură că Fiara va învinge. Pentru o vreme. „[Fiarei] i s-a dat să facă război cu sfinții, și să-i biruiască ... și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei" (Apocalipsa 13:7, 15). Am nevoie de avertizarea că, într-o zi, marea prostituată a Babilonului va ajunge „îmbătată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus" (Apocalipsa 17:6).

Aceste orori sunt descrise în Biblie. În Cuvântul lui Dumnezeu. Unde este pastorul care-i pregătește pe sfinți pentru un astfel de viitor? Ce răspunsuri ar putea da el la întrebările noastre? Ce răspuns s-ar potrivi cu atmosfera relaxată de spectacol și distracție? Unde în Occident auzim astăzi răspunsul: „Ei l-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte" (Apocalipsa 12:11)?

NEVOILE NOASTRE SUNT PE CALE SĂ SE SCHIMBE

Faptul că oamenii nu simt nevoia de această hrană în meniul lor spiritual nu trebuie să-l reducă la tăcere pe pastorul înțelept și iubitor. Nevoile pe care le simțim sunt pe cale să sufere schimbări dramatice. Pastorii se vor bucura dacă vor fi început munca din timp. Altfel, s-ar putea să fie prea târziu. Oamenii răsfățați nu vor fi buni ascultători în momentele când lumea lor se va prăbuși. Ei vor fi copleșiți de nedumerire și furie împotriva Dumnezeului care n-ar fi trebuit să îngăduie toate acestea. „De ce nu ne-ai spus că Dumnezeu este așa?"

Scopul acestei cărți nu este să împlinească niște nevoi simțite, ci să trezească niște nevoi care vor fi simțite în curând,

iar apoi să îți salveze credința și să-ți consolideze curajul pentru vremuri când răul va stăpâni. Acestea sunt adevăruri mari, profunde, grele, solide. Adevăruri pentru vremuri de molime, războaie și dezastre personale. Aceste adevăruri sunt făcute din oțel. Știu că un levier nu poate mângâia o inimă rănită, însă dacă mașina cade peste tine și este gata-gata să te zdrobească, atunci un levier insensibil din fier, așezat în poziție verticală, ar putea să-ți salveze viața. Mai târziu, acasă, când vei povesti ce ți s-a întâmplat, lacrimile vor curge, iar Isus te va ține în brațe în timp ce vei suspina de bucurie.

„SUCCESUL" PĂCATULUI ÎN PROVIDENȚA LUI DUMNEZEU

Scopul meu este să arăt că păcatul și răul, oricât ar fi de impresionante, nu vor putea anula niciodată planurile finale ale lui Dumnezeu prin care Cristos este înălțat. De fapt, scopul meu nu se limitează la atât. Aceste păcate impresionante nu numai că *nu reușesc* să anuleze planurile lui Dumnezeu de a-L glorifica pe Cristos, ci ele chiar *reușesc*, prin providența inimaginabilă a lui Dumnezeu, să contribuie la împlinirea planurilor sale pline de îndurare. Acest adevăr este tija din oțel cu care Dumnezeu Se oferă să le îndrepte coloana vertebrală credincioșilor Săi atunci când aceștia trec prin cele mai mari necazuri. Gingășia va veni la vremea ei. Însă dacă spinarea credinței noastre se frânge deoarece ajungem să credem că Dumnezeu este rău sau absent, cine va mai rămâne să-L primească atunci când El va veni la noi cu mângâieri?

SCOPUL ESTE DRAGOSTEA

În final, după cum se va vedea pe parcurs, scopul meu este ca tu să primești puterea și curajul de a-i iubi fără încetare pe toți oamenii, inclusiv pe dușmani (Matei 5:43-44).

„[Dragostea] acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul" (1 Corinteni 13:7). Vor fi multe de suferit. În lipsa unui mod de a privi lumea care să facă față relelor copleșitoare și suferințelor neîncetate îngăduite chiar și sub supremația lui Cristos, ne vom prăbuși zdrobiți de furie sau plângându-ne de milă. Acesta este tocmai opusul dragostei. Ca să putem suferi, rezista, crede și spera, trebuie să vedem păcatele impresionante din istorie așa cum le vede Dumnezeu.

Sper că această carte îți va fi de ajutor. Ipoteza de la care pornesc este că relatarea acestor păcate așa cum sunt prezentate ele în Biblie va fi la fel de utilă ca scrierea unei teologii formale a providenței. Odată ce faptele sunt cunoscute, vei avea la dispoziție o viață întreagă pentru a le urmări implicațiile și în cărți mai voluminoase ca aceasta.

CUM FUNCȚIONEAZĂ O FEREASTRĂ MICĂ

Această carte este una mică. Dar rugăciunile mele pentru ea sunt mari. Uneori, dacă te apropii suficient de mult, chiar și cel mai mic orificiu poate dezvălui ochiului o lume nouă. Nu mărimea ferestrei determină amploarea priveliștii. Ceea ce contează este în ce direcție este orientată fereastra, cât de aproape te afli de ea și dacă sticla este curată. Fereastra mică a acestei cărți este orientată spre Fiul lui Dumnezeu și spre biruințele gloriei Sale prin unele dintre cele mai impresionante păcate din istorie. Sticla pe care am folosit-o la construcția acestei ferestre este Biblia. Dacă nu sunt credincios față de ceea ce ne învață Scripturile creștine, ar trebui să te oprești din citit. Sper că te vei apropia suficient de mult de geam ca să poți vedea toată panorama.

PĂCATE IMPRESIONANTE

1

DUMNEZEUL SUVERAN PESTE PĂCATUL OMULUI

Imboldurile din spatele acestei cărți

Împăratul n-a ascultat pe popor; căci așa rânduise Dumnezeu.
2 CRONICI 10:15

Și acum, iată că Domnul a pus un duh de minciună în gura prorocilor tăi care sunt de față. Dar Domnul a vorbit rău împotriva ta.
2 CRONICI 18:22

Dar Amația nu l-a ascultat, fiindcă Dumnezeu hotărâse să-i dea în mâinile vrăjmașului, căci căutaseră pe dumnezeii Edomului.
2 CRONICI 25:20

Primul imbold de a scrie această carte mi-a venit în anul 2007, când eram plecați în concediu. Stăteam pe o verandă în Asheville, Carolina de Nord. Era în miezul verii, ceea ce înseamnă că citeam din 2 Cronici. Planul meu de citire a Bibliei într-un an de zile[1] mă adusese în același loc din Biblie unde mă aduce în fiecare vară. Citirea Bibliei după același plan în fiecare an creează în mintea mea niște asocieri interesante între orașe și texte. Asocierea din anul acela cu

1 Vezi www.hopeingod.org/BibleReadingPlan.aspx.

orașul Asheville a fost suveranitatea lui Dumnezeu asupra răului demonic și a păcatului uman.

CE AM VĂZUT ÎN ASHEVILLE

Iată o frântură din ceea ce am văzut și ce vreau să spun prin suveranitatea lui Dumnezeu asupra păcatului. Stăteam acolo pe verandă, cu priveliștea munților Blue Ridge în față (și munții aceștia chiar sunt albaștri – eng. *Blue* – în unele perioade ale zilei) și citeam așa:

Rânduit de Dumnezeu

Mai întâi, Solomon, regele lui Israel, murise. Fiul său Roboam urma să fie încoronat în locul lui. Ieroboam, care se împotrivise lui Solomon și fusese exilat în Egipt, s-a întors imediat și s-a înconjurat cu niște oameni, fiind un lider popular. Împreună cu aceștia, el s-a prezentat înaintea lui Roboam și s-a oferit să-l slujească dacă acesta era dispus să le ușureze povara. „Tatăl tău ne-a îngreuiat jugul: acum ușurează această aspră robie și jugul greu pe care l-a pus peste noi tatăl tău. Și îți vom sluji" (2 Cronici 10:4).

Roboam a cerut sfatul bătrânilor. Aceștia l-au sfătuit cu înțelepciune: „Dacă vei fi bun cu poporul acesta, dacă-i vei primi bine, și dacă le vei vorbi cu bunăvoință, îți vor sluji pe vecie" (2 Cronici 10:7).

Roboam însă a respins sfatul bătrânilor și s-a îndreptat către „tinerii care crescuseră cu el". Aceștia i-au dat un îndemn nesăbuit: „Să le vorbești așa: «Degetul meu cel mic este mai gros decât coapsele tatălui meu. Acum, tatăl meu a pus peste voi un jug greu, dar eu îl voi face și mai greu: tatăl meu v-a pedepsit cu bice, dar eu vă voi pedepsi cu scorpioane»" (2 Cronici 10:10-11).

Roboam a ascultat de sfatul nesăbuit al tinerilor. Rezultatul a fost tragica scindare a lui Israel în două regate

aflate permanent în război – zece triburi la nord și două la sud. De ce a reacționat Roboam în felul acesta păcătos și nesăbuit? Răspunsurile pot fi mai multe, însă autorul cărții 2 Cronici ne spune care este răspunsul *final*: „Astfel împăratul n-a ascultat pe popor; *căci așa rânduise Dumnezeu*" (2 Cronici 10:15).

La aceasta mă refer când vorbesc despre suveranitatea lui Dumnezeu asupra păcatului.

Domnul a pus un duh de minciună în gura profeților

În al doilea rând, câteva capitole mai târziu citim că Ahab, regele triburilor din nord care formau regatul Israel, a încheiat un pact cu Iosafat, regele triburilor din sud. Cei doi urmau să lupte împreună împotriva Siriei. Înainte de a pleca la bătălie, ei au cerut sfatul profeților. Patru sute de profeți i-au sfătuit să pornească la luptă împotriva Siriei. Dumnezeu avea să-i dea pe sirieni în mâinile lor, au spus ei (2 Cronici 18:11).

Profeții aceștia însă nu vorbeau adevărul. Singurul profet adevărat, Mica, le-a explicat regilor ce anume se întâmplase. El le-a deschis celor doi o fereastră spre cer. Le-a explicat că printre numeroasele ființe adunate înaintea lui Dumnezeu se afla și un „duh de minciună" care s-a oferit voluntar să-i înșele pe profeți. „Voi ieși ... și voi fi un duh de minciună în gura tuturor profeților lui" (2 Cronici 18:21). Prin urmare, Dumnezeu a spus: „Îl vei amăgi, și vei izbuti; ieși, și fă așa." Apoi, adevăratul profet Mica i-a spus lui Ahab: „. Și acum, iată că Domnul a pus un duh de minciună în gura profeților tăi care sunt de față. Dar Domnul a vorbit rău împotriva ta" (2 Cronici 18:22). De ce i-au dat profeții sfaturi greșite și distructive regelui Ahab? Răspunsurile pot fi multe, însă autorul cărții 2 Cronici ni-l dă pe cel *final*: „Domnul a pus un duh de minciună în gura profeților tăi."

Dumnezeu a hotărât

În al treilea rând, o altă ilustrare de pe paginile pe care le citeam atunci pe veranda din Asheville. Șapte capitole mai târziu, tot în cartea 2 Cronici, Amația, regele lui Iuda, a ajuns să se îngâmfe în urma unei victorii obținute cu puțin timp în urmă împotriva națiunii Edomului. În mândria lui, el a hotărât să asuprească regatul de nord unde domnea Ioas.

Ioas s-a opus și a scos în evidență mândria lui Amația: „Tu te gândești că ai bătut pe Edomiți, și de aceea ți se înalță inima ca să te mândrești." Apoi, i-a dat un sfat înțelept: „Acum stai mai bine acasă. Pentru ce să stârnești un rău, care ți-ar aduce pieirea ta și a lui Iuda?" (2 Cronici 25:19).

Amația însă nu a vrut să renunțe la mândria și agresivitatea lui. De ce? Din nou, răspunsurile pot fi multe, însă autorul cărții 2 Cronici ne dezvăluie răspunsul *final*: „Dar Amația nu l-a ascultat, fiindcă *Dumnezeu hotărâse* să-i dea în mâinile vrăjmașului, căci căutaseră pe dumnezeii Edomului" (2 Cronici 25:20).

La aceasta mă refer atunci când vorbesc despre suveranitatea lui Dumnezeu asupra păcatului.[2]

---

2 Știu că Iacov 1:13-15 este un text pe care unii îl folosesc ca să argumenteze împotriva acestei idei. „Nimeni, când este ispitit, să nu zică: «Sunt ispitit de Dumnezeu». Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău, și El Însuși nu ispitește pe nimeni. (14) Ci fiecare este ispitit, când este atras [*exelcomenos*] de pofta lui însuși și momit [*deleazomenos*]. (15) Apoi pofta, când a zămislit [*syllabousa*], dă naștere [*tiktei*] păcatului; și păcatul odată făptuit, aduce moartea." Nu are niciun rost să ne ascundem unii altora problemele de text. Nici eu nu am voie să aleg mai mult decât le dau voie altora s-o facă. Dacă nu găsesc o modalitate de a împăca textele, le las pe ambele în picioare până când vine cineva mai înțelept decât mine (până și eu trebuie să aștept ziua când voi fi luminat pe deplin de Dumnezeu în cer).

Efortul meu de a înțelege Iacov 1:13, în lumina tuturor exemplelor în care Dumnezeu îngăduie să se întâmple fapte păcătoase, este să spun că „ispita" este definită în versetul 14 ca o „(a)tragere" (*exelkomenos*) și o „momire" (*deleazomenos*). Altfel spus, Iacov nu vede ispita în termenii unui obiect al dorinței care este pus înaintea cuiva (de observat că el nu pune „ispitirea" pe seama lui Satan, marele „ispititor", ci pe seama „poftei" noastre). De exemplu, ispita nu este pornografia în sine, dacă este să gândim așa cum o face Iacov aici; ea este mai degrabă „(a)tragerea" și „momirea" din inimă care determină acea persoană să privească la pornografie. În viziunea lui, ispita este *implicarea emoțiilor în dorințe puternice înclinate spre rău*. El numește aceasta faza de „zămislire" (*syllabousa*) a ispitei, înainte să se „nască" (*tiktei*) efectiv *fapta* păcătoasă (v. 15).

Așadar, consider că Iacov spune aici că *Dumnezeu* nu experimentează niciodată această „(a)tragere" sau „momire". Totodată, El nu provoacă în mod direct (vezi Capitolul Patru, nota de subsol 1) această „(a)tragere" și „momire" a omului înspre rău. Într-un mod pe care noi nu-l putem înțelege pe deplin, Dumnezeu, fără a Se face vinovat că „ispitește", poate lucra în așa fel încât o persoană împlinește ceea ce i-a rânduit Dumnezeu, chiar dacă aceasta implică ceva rău.

Când Iacov spune însă că Dumnezeu „nu poate fi ispitit ca să facă rău", el nu spune că Dumnezeu nu Se poate confrunta cu ispitiri obiective (doar Isus a fost „ispitit" fără doar și poate în felul acesta în pustiu), nici că El nu organizează uneori lucrurile așa încât noi să ne confruntăm cu astfel de ispite care, prin „(a) tragerea" poftelor noastre, ne-ar putea duce la păcat (un păcat pe care Dumnezeu l-a cunoscut și, prin urmare, într-un anumit sens, l-a vrut). De fapt, Biblia ne dezvăluie faptul că Dumnezeu îi pune adeseori la încercare (același cuvânt ca și „a ispiti" în limba greacă) pe copiii Săi (cf. Evrei 11:17) organizând astfel împrejurările în care aceștia se confruntă cu fapte periculoase de ascultare față de care ar putea simți o frică păcătoasă, ori cu plăceri păcătoase după care ar putea tânji. În final, ceea ce vreau să spun este că Dumnezeu poate aranja lucrurile, atunci când este înțelept și bine s-o facă, așa încât păcatul să se înfăptuiască; și totuși, El o face fără a-i „ispiti" pe cei ce păcătuiesc, cum spune Iacov. Vezi John Piper, „Are There Two

IMBOLDURILE CARE AU DUS LA APARIȚIA ACESTEI CĂRȚI

De ce dorește Dumnezeu să fim conștienți de suveranitatea Lui asupra păcatului?

De ce crede Dumnezeu că este bine ca noi să știm lucrul acesta? De ce ne spune Dumnezeu de nenumărate ori în Biblie că, într-un mod pe care noi nu-l putem cuprinde cu mintea, El rânduiește faptele păcătoase ale oamenilor? Știm că Dumnezeu Însuși nu păcătuiește niciodată și nu face vreun lucru rău sau necurat. Lucrul pe care Biblia îl spune cel mai clar și răspicat este că Dumnezeu este sfânt și că El nu păcătuiește. „Sfânt, Sfânt, Sfânt, este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!" (Apocalipsa 4:8; vezi Isaia 6:3). „Dumnezeu e lumină, și în El nu este întuneric" (1 Ioan 1:5). „Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău, și El Însuși nu ispitește pe nimeni" (Iacov 1:13). „Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?" (Geneza 18:25). Da. Este indiscutabil. Dumnezeu este drept, sfânt și fără păcat pentru eternitate.

Atunci, de ce ne vorbește Dumnezeu despre suveranitatea Lui asupra păcatului? Această idee îi neliniștește pe oameni. De ce vrea El să aflăm noi lucrul acesta? Trebuie să aibă un motiv întemeiat. Vreau să știu care este acest motiv. Iată primul imbold care stă la baza acestei cărți.

De ce nu limitează Dumnezeu păcatul mai des?

Al doilea imbold din spatele acestei cărți este dat de prezența copleșitoare a răului în lume. În oricare lună din an, buletinele de știri sunt pline de catastrofe înfiorătoare, în toate părțile lumii. Și dacă am avea informațiile necesare ca să aflăm

Wills in God?" în Thomas R. Schreiner și Bruce Ware, eds. *Still Sovereign: Contemporary Perspectives on Election, Foreknowledge, and Grace* (Grand Rapids, MI: Baker Books, 2000), 107-131.

despre ele, am vedea că ele abundă și în bisericile noastre. Calamitățile lovesc lumea necredincioșilor și a credincioșilor lui Dumnezeu deopotrivă, în fiecare zi, provocând suferințe inimaginabile. Unele dintre aceste tragedii sunt rezultatul direct al dezastrelor naturale, în timp ce altele au la bază faptele păcătoase ale oamenilor în relațiile lor cu alți oameni.

Tocmai când ai crede că viața devine mai liniștită într-o țară, citești despre un mare oraș în care rata criminalității a urcat cu 50 la sută în ultimii șapte ani. Tocmai când auzi despre scăderea consumului de droguri în rândul adolescenților, citești despre crime la comandă care au loc printre tineri. Vezi la știri că niște mineri sunt surprinși în adâncuri de surparea galeriei, iar membrii familiilor lor umplu biserica sperând imposibilul. Un pod se prăbușește și un soț proaspăt căsătorit nu mai ajunge acasă la cină – deloc. Avioane se ciocnesc și din cer plouă cu trupuri umane. Trenurile explodează și ard cu vâlvătăi. Țările cele mai stabile sunt cuprinse pe neașteptate de violențe etnice și pe primele pagini ale ziarelor apare cuvântul *genocid*. Un tată își aruncă de pe un pod copiii ca să se răzbune pe soție. Fetițe sunt răpite și transformate în sclave sexuale. Minoritățile etnice și religioase sunt supuse unor eforturi sistematice de eradicare. Valuri tsunami mătură biserici și sate întregi de pe fața pământului. Cutremure îngroapă treizeci de mii de oameni într-o singură noapte. Brusc, douăzeci de milioane de oameni sunt evacuați din pricina inundațiilor din sudul Asiei. Și în fiecare an, pe glob sunt omorâți patruzeci și șase de milioane de copii nenăscuți.

Au toate acestea vreo legătură cu Isus Cristos – Regele înviat al universului care oprește vântul și valurile amenințătoare cu un singur cuvânt (Luca 8:24-25), care poruncește morților să învie și aceștia se trezesc la viață (Ioan 11:43-44), care îi face pe șchiopi să umble, pe orbi să vadă și pe surzi să audă (Matei 11:5), care hrănește cinci mii de suflete cu câteva pâini (Marcu 6:41-42), care a creat universul și tot ce este în

el (Ioan 1:3) și care îl susține prin cuvântul puterii Sale (Evrei 1:3) și zice: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ" (Matei 28:18)?

Cu siguranță, acest Isus poate opri un tsunami sau poate face ca vântul să sufle cu putere și să abată un avion de pe traiectoria sa de impact cu un bloc zgârie-nori aglomerat, sau poate slăbi strânsoarea unui cordon ombilical înfășurat în jurul gâtului unui nou-născut, poate orbi ochii schingiuitorilor și poate pune capăt unei secete. Cu siguranță poate face toate acestea și alte mii de lucruri prin care să limiteze distrugerile și să salveze suflete. A făcut-o și înainte. Ar putea-o face și acum. De ce nu o face mai des? Acesta este al doilea imbold care a dat naștere cărții de față.

Cum putem avea credință și bucurie în mijlocul greutăților din zilele de pe urmă?

În al treilea rând, Biblia ne spune că în zilele de pe urmă vor fi mari greutăți și necazuri. Va fi multă suferință de care nu vor fi scutiți nici urmașii lui Isus. În 2 Timotei 3:1, Pavel spune: „Să știi că în zilele din urmă vor fi *vremuri grele.*" Această afirmație are rolul de a ne avertiza pe noi, creștinii, să ne așteptăm la necazuri. La multe necazuri.

Pavel continuă apoi explicând că sursa acestor necazuri va fi păcatul predominant. „Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea" (2 Timotei 3:2-5).

Alături de păcatul uman, în zilele de pe urmă vor predomina dezastrele naturale. Va fi ca și cum pământul s-ar

afla în durerile nașterii. „Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății; și, pe alocuri, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciume. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor" (Matei 24:7-8).

Creștinii vor avea de înfruntat ostilități cutremurătoare: „Atunci vă vor da să fiți chinuiți, și vă vor omorî; și veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu" (Matei 24:9). „Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci" (Matei 24:12).

Tragediile și calamitățile, suferințele teribile și atrocitățile nu trebuie să-i prindă pe creștini nepregătiți. „Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi" (1 Petru 4:12). Ele sunt cunoscute mai înainte de Dumnezeu și El ni le-a dezvăluit ca să le cunoaștem și noi. Dumnezeu știe că vor veni și nu intenționează să le împiedice. Prin urmare, s-ar părea că ele se încadrează cumva în planurile Sale.

De fapt, el vorbește aproape la fel despre uciderea sfinților săi, în Apocalipsa 6:10-11. Cei care fuseseră deja uciși strigă în cer: „Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?" Ioan descrie răspunsul pe care îl primesc ei: „Fiecăruia din ei i s-a dat o haină albă, și li s-a spus să se mai odihnească puțină vreme, *până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorâți* ca și ei."

Există un număr al martirilor care trebuie să se împlinească. Dumnezeu știe câți dintre copiii Săi trebuie să fie uciși. Și El domnește peste fiecare dintre ei. El nu-i cruță de moartea fizică, însă le oferă mântuirea eternă: „Vor omorî pe mulți dintre voi ... Dar niciun păr din cap nu vi se va pierde" (Luca 21:16, 18).

Nu cred că datoria mea ca pastor este să te distrez în aceste zile din urmă. Nu este chemarea mea să te ajut să fii vesel în timp ce toată creația geme de durere. Datoria mea este să pun în cala vaporului tău balastul necesar pentru ca atunci când aceste valuri vor izbi cu putere viața ta, să nu te răstorni, ci să ajungi în portul cerului – zdruncinat și rănit, dar plin de credință și de bucurie. Acesta este al treilea imbold care a dat naștere acestei cărți.

Cum este glorificat Cristos într-o lume a păcatului?

Al patrulea imbold care stă în spatele acestei cărți reprezintă scopul suprem al vieții și lucrării mele. Nu demult am făcut o călătorie în timp și am ascultat predica pe care am rostit-o în ziua când am candidat pentru postul de pastor al bisericii pe care o slujesc și astăzi. Era 27 ianuarie 1980. Am spus atunci acelei biserici vechi și îmbătrânite din centrul orașului că am o singură pasiune supremă și un singur scop simplu. Îl învățasem de la tatăl meu și îl învățasem de la apostolul Pavel.

Eu exist ca să-L glorific pe Isus Cristos. Altfel spus, mă aflu pe această planetă pentru un singur motiv suprem: să fac tot ceea ce-mi stă în putință pentru ca Isus Cristos să fie cunoscut și prețuit de oameni – o cunoaștere și o prețuire în armonie cu frumusețea Sa infinită și valoarea Sa incomensurabilă. Textul din care am predicat în duminica aceea era declarația cea mai clară a acestei pasiuni și a acestui scop din întreaga Biblie. Textul era Filipeni 1:20: „Mă aștept și nădăjduiesc cu tărie că nu voi fi dat de rușine cu nimic; ci că acum, ca totdeauna, *Cristos va fi proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin viața mea, fie prin moartea mea.*" „Nădejdea tare" a lui Pavel este ca Isus Cristos să fie prezentat pe atât de măreț pe cât este în realitate prin felul în care trăiește și moare apostolul. Aceasta este și pasiunea mea.

Acesta este cel de-al patrulea imbold care a stat la baza acestei cărți. Cum este înălțat Cristos într-o lume ca a noastră? Sau într-o lume ca aceea descrisă în 2 Cronici? Cum este înălțat Cristos prin căderea lui Satan din poziția lui de perfecțiune? Dar prin păcatul lui Adam și căderea întregii rase umane în păcat și suferință? Dar prin evenimentele de la turnul Babel și împărțirea rasei umane în mii de limbi? Dar prin vânzarea lui Iosif în sclavie în Egipt? Dar prin răzvrătirea lui Israel împotriva lui Dumnezeu atunci când poporul a cerut un rege omenesc, pentru a se asemăna cu celelalte popoare? Dar prin vânzarea Fiului lui Dumnezeu prin sărutul unui prieten?

ÎNTRISTAȚI, DAR TOTDEAUNA VESELI

Între zilele petrecute la Asheville și cele în care am terminat această carte, am predicat o serie de mesaje cu titlul „Păcate impresionante și scopul lor universal în gloria lui Cristos". Această serie a marcat începutul celui de-al douăzeci și optulea meu an de predicare la Biserica Baptistă Bethlehem. Toamna aceea a adus cu ea moarte, cum adusese de fapt și primăvara dinaintea ei. Tatăl meu și nepoata mea. Podul I-35 peste Mississippi s-a prăbușit. Întunericul i-a învăluit pe cei tineri. Și suferința neînduplecată și-a păstrat ritmul inexorabil. Scriu bazându-mă pe modul în care experimentez eu Cuvântul lui Dumnezeu. Și ceea ce experimentez aproape în fiecare zi este suferința cuiva. Uneori chiar a mea. Întotdeauna, suferința altora care, în parte, devine a mea.

Noi, la Bethlehem, suntem hedoniști creștini. Aceasta înseamnă că noi credem că Dumnezeu este glorificat cel mai bine în noi atunci când noi suntem cel mai bine împliniți în El. Știm însă, totodată, că în această viață bucuria în Dumnezeu vine amestecată întotdeauna cu întristare. Întotdeauna. Și aceasta datorită dragostei. Pe stindardul nostru se află

înscrisă pecetea din 2 Corinteni 6:10: „Întristați și totdeauna veseli". Noi ne încăpățânăm să mergem înainte într-o viață stropită cu sânge, care ne face să ne simțim în același timp legați de această lume și rupți de ea. Suntem aici, dar nu suntem aici. Dragostea ne leagă de această planetă tragică și tot dragostea ne leagă de Comoara cerului. Creștinii sunt ciudați. Sentimentele noastre nu pot fi explicate în termeni obișnuiți. „Cei ce plâng, [să plângă] ca și cum n-ar plânge; cei ce se bucură [să se bucure] ca și cum nu s-ar bucura" (1 Corinteni 7:30). Aceasta este experiența noastră. Acesta este contextul cotidian al cărții de față.

2

CRISTOSUL SUVERAN ASUPRA TUTUROR PUTERILOR OSTILE

Toate lucrurile au fost create pentru El

El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El.

COLOSENI 1:15-16

Dumnezeu nu a dat răspuns la toate întrebările noastre despre păcatul și suferința din lume. „Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru" (Deuteronomul 29:29). Există taine pe care nu ni le putem imagina cât timp „vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos" (1 Corinteni 13:12). În vremea de acum, noi „cunoaștem în parte"; în veacul care va veni, vom cunoaște așa cum suntem cunoscuți (1 Corinteni 13:12).

Dumnezeu însă nu a păstrat o tăcere deplină cu privire la aceste lucruri. Sunt aspecte pe care El dorește să le cunoaștem. Onoarea Fiului Său este în joc atunci când vine vorba de păcatele impresionante din istorie și de scopul lor universal

în gloria lui Cristos. Apostolul Pavel spune foarte clar lucrul acesta în Coloseni 1:9-20.

CEA MAI CONCENTRATĂ DESCRIERE A ASPECTELOR GLORIOASE ALE LUI CRISTOS

Pavel tocmai s-a rugat astfel pentru credincioșii coloseni: „Să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească; pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru: aducând roade în tot felul de fapte bune, și crescând în cunoștința lui Dumnezeu" (Coloseni 1:9-10). În versetul 14, el începe o enumerare a unor adevăruri extraordinare despre Isus Cristos, care constituie probabil cea mai concentrată descriere a aspectelor glorioase ale lui Isus din întreaga Biblie. Le voi menționa și eu – pe toate cincisprezece – după care voi reveni la cea asupra căreia vreau să mă opresc.

- În El avem răscumpărarea, iertarea păcatelor (v. 14).
- El este chipul Dumnezeului nevăzut (v. 15a).
- El este întâiul născut din toată creația – altfel spus, este primul și singurul Fiu peste toată creația, bucurându-Se de o onoare specială (v. 15b).
- Prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie scaune de domnii, dregătorii, domnii sau stăpâniri (v. 16a).
- Toate lucrurile au fost făcute prin El (v. 16b).
- Toate lucrurile au fost făcute pentru El (v. 16c).
- El este mai înainte decât toate lucrurile (v. 17a).
- Toate lucrurile se țin laolaltă în El (v. 17b).
- El este capul trupului, al bisericii (v. 18a).
- El este începutul (v. 18b).
- El este cel întâi născut dintre cei morți (v. 18c).

- El are întâietatea în toate lucrurile (v. 18d).
- În El a locuit cu plăcere toată plinătatea lui Dumnezeu (v. 19).
- El împacă toate lucrurile cu Sine, atât cele de pe pământ, cât și cele din ceruri (v. 20a).
- El face pace prin sângele crucii Sale (v. 20b).

Lista aceasta merită să fie memorată. Atunci când inima ta șovăie și se împietrește, întoarce-te aici. Memorează această litanie și cere-I lui Dumnezeu să-ți dea sentimente pe măsura acestei măreții – de o frumusețe infinită și incomensurabilă. Dacă este o persoană, o putere, o înțelepciune sau o dragoste care stârnește vreo admirație, vreo uimire sau vreo bucurie, atunci să fie persoana cea mai măreață, puterea cea mai măreață, înțelepciunea cea mai măreață și dragostea cea mai măreață care există – Isus Cristos.

TOATE LUCRURILE AU FOST CREATE DE ISUS CRISTOS, PRIN EL ȘI PENTRU EL

Pentru ceea ce urmărim noi însă în această carte, ne întoarcem la versetul 16. Remarcați cele trei prepoziții: „Pentru că *prin*[1] El au fost făcute toate ... Toate au fost făcute *prin* El și *pentru* El". Pavel ne învață, așadar, că Isus Cristos a creat tot ce există. Toate au fost create *prin* El. Și toate au fost create *pentru* El.

Tot ceea ce a venit în ființă există pentru Cristos – altfel spus, totul există cu scopul de a etala măreția lui Cristos. Nimic – nimic! – din acest univers nu există de dragul de a exista. Totul – de la fundul oceanelor până la piscurile munților, de la particula cea mai minusculă până la steaua cea mai mare, de la materia cea mai plictisitoare din școală până la știința

1 eng. *de*, n.tr.

cea mai fascinantă, de la gândacul cel mai urât până la ființa umană cea mai frumoasă, de la cel mai mare sfânt până la cel mai ticălos dictator – tot ce există există ca să dezvăluie și mai mult din măreția lui Cristos – inclusiv *tu* și persoana care-ți este cea mai antipatică.

CHIAR ȘI PUTERILE SUPRANATURALE ALE RĂULUI

Dintre toate lucrurile însă – dintre milioanele de lucruri despre care Pavel ar fi putut spune că au fost create de Cristos și există spre gloria Lui – el alege să le menționeze pe acestea: scaune de domnie, dregătorii, domniri și stăpâniri. Versetul 16: „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie *scaune de domnii*, fie *dregătorii*, fie *domnii*, fie *stăpâniri*. Toate au fost făcute prin El și pentru El."

Pavel știe că aceste „domnii" și „stăpâniri" includ și puteri supranaturale ale răului. Vedem lucrul acesta în capitolul următor. În Coloseni 2:15, Pavel celebrează biruința lui Isus pe cruce spunând următoarele: „A dezbrăcat *domniile și stăpânirile*, și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce." Iată, așadar, din nou, „domniile și stăpânirile" despre care a vorbit în Coloseni 1:16. Ele sunt forțe ale răului. Isus a murit ca să le dezbrace de puterea lor.

Tot acestea apar însă iarăși în Efeseni 6:12: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva *căpeteniilor, împotriva domniilor*." Ele, spune Pavel, sunt „ stăpânitorii întunericului acestui veac ... duhurile răutății care sunt în locurile cerești". Ele sunt puteri supranaturale ale răului, care urmăresc să înșele și să distrugă omenirea.

Conform textului din Coloseni 2:15, aceste forțe au fost biruite definitiv la cruce, unde Isus le-a dezbrăcat de puterea

lor, oferind astfel siguranță deplină credincioșilor Săi. Ele produc însă în continuare multe probleme în lume, fiindcă nu toți oamenii cred și chiar credincioșii pot fi afectați de ele, fără a putea fi însă nimiciți.

De exemplu, Isus spune bisericii din Smirna: „Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții" (Apocalipsa 2:10). Diavolul îi poate întemnița și ucide pe preaiubiții lui Dumnezeu. Însă nu-i poate nimici. Aceasta este puterea pe care o au domniile și stăpânirile acestea.

PENTRU GLORIA LUI ISUS CRISTOS

De unde vin aceste puteri supranaturale ale răului și care este rațiunea existenței lor? Coloseni 1:16 ne oferă o parte importantă a răspunsului; nu întreg răspunsul, ci doar partea pe care trebuie s-o cunoaștem noi. Ele vin de la Cristos. „Pentru că prin El [prin Cristos, Fiul lui Dumnezeu!] au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, *fie domnii, fie stăpâniri* ..." Iată de unde vin ele. Au fost create de Cristos. Și pentru ce există? Versetul 16b: „Toate au fost făcute prin El și *pentru* El." Ele există *pentru* Cristos. Există pentru a face cunoscute aspectele Sale glorioase – pentru a etala frumusețea Lui infinită și valoarea Lui incomensurabilă.

Biblia nu spune că El le-a creat *rele*. De fapt, scurta Epistolă a lui Iuda din Noul Testament vorbește despre „îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința" (Iuda 6). Ei au fost creați buni și s-au răzvrătit ulterior împotriva lui Dumnezeu.

Pavel știe lucrul acesta. El știe ce au fost ele *odinioară* și ce *au ajuns* în prezent. După cum vom vedea în capitolele

următoare, Pavel mai știe un lucru. El știe că Isus Cristos cunoștea încă dinainte de căderea lor că ele vor cădea. Cristos știa că va exista păcat, răzvrătire și rău. Și cu o înțelepciune infinită, El și Tatăl Său au ținut cont de toate acestea atunci când au plănuit istoria mântuirii și biruințele harului de la Calvar.

Prin urmare, atunci când Pavel spune că „domniile și stăpânirile" au fost create prin Cristos și pentru Cristos, el spune că ele au fost create în deplină cunoștință de cauză a ceea ce aveau ele să devină și a modului în care, tocmai prin rolul lor diabolic, aveau să-L glorifice pe Cristos – cunoscându-se ce aveau ele să devină, au fost create pentru gloria lui Cristos.

COMBUSTIBIL PENTRU UN FOC CARE ÎL ARE ÎN CENTRU PE DUMNEZEU

De ce ne spune Pavel lucrul acesta? Ne ajută cu ceva dacă îl cunoaștem? Cu siguranță Pavel așa crede, întrucât aceste puteri ale răului sunt singurul lucru pe care el alege să-l menționeze ca exemplu atunci când vorbește despre ceea ce a fost creat prin Cristos și pentru Cristos. Dintre miile de alte lucruri pe care le-ar fi putut aminti, el vorbește despre aceste puteri ale răului. El vrea ca noi să știm lucrul acesta. De ce? De ce consideră Pavel că este bine pentru noi să-l știm? Iată întrebarea la care caută să dea un răspuns această carte.

Scopul principal al acestei cărți nu este să ofere informație pentru minte, ci aplicație pentru viață. În timp ce scriu, mă gândesc la modul în care îi scria Pavel lui Timotei cea de-a doua sa epistolă. Abordând o problemă extrem de practică și probabil dureroasă din viața lui Timotei, Pavel îl duce înapoi la adevărul doctrinar cel mai profund și chiar incredibil. Timotei este predispus la anxietate. El bate în retragere și uneori îi este frică. Timiditatea lui amenință eficacitatea lucrării sale.

Pavel vrea să-l ajute să-și depășească frica și să fie curajos. De aceea, el îi spune lui Timotei: „Să nu-ți fie rușine dar de mărturisirea Domnului nostru, nici de mine, întemnițatul Lui. Ci suferă împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu" (2 Timotei 1:8). Poate că la aceste cuvinte ne-am aștepta, însă pentru a-l ajuta pe Timotei și mai mult, Pavel îi scrie o teologie profundă.

Iată cum Îl descrie el pe Dumnezeu în versetul următor: „El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după *harul care ne-a fost dat în Cristos Isus, înainte de veșnicii.*" Pavel îi spune sfiosului Timotei că înainte să existe în lume vreun păcat care să impună necesitatea harului, înainte ca Adam să fi păcătuit, înainte să fi existat lumea, Dumnezeu i-a dat lui Timotei har de mântuire în Cristos Isus. Înainte să existe lumea, înainte să fi apărut vreun păcat uman sau vreo vină a omului, Dumnezeu l-a avut în vedere pe Timotei, L-a avut în vedere pe Isus Cristos, a avut în vedere harul și mântuirea. Iată un adevăr profund și important.

De ce scrie Pavel lucrul acesta? Pentru că Timotei este timid. Antidotul lui Pavel pentru creștinii superficiali este o doctrină profundă, consistentă. În opinia lui Pavel, adevărurile cele mai mari au rolul să producă vieți caracterizate de ascultare. Iată de ce spun că scopul *principal* al acestei cărți nu este să ofere informație pentru minte, ci aplicație pentru viață. Există adevărul, un adevăr profund precum cel pe care Pavel i l-a dezvăluit lui Timotei în 2 Timotei 1:9. Scopul însă este dragostea, dreptatea, curăția, compasiunea și curajul; și toate acestea pentru ca, în final, Cristos să fie cunoscut și prețuit pentru frumusețea Sa infinită și valoarea Sa incomensurabilă. Marile adevăruri biblice sunt combustibilul pentru focul sufletului care Îl are în centru pe Dumnezeu.

DE CE ADEVĂRUL DESPRE SUVERANITATEA LUI CRISTOS?

Anticipând ceea ce urmează, vom încheia capitolul de față cu cinci afirmații referitoare la motivul pentru care Dumnezeu dorește ca noi să cunoaștem adevărul despre suveranitatea lui Cristos peste „domnii și stăpâniri" și despre implicarea acestora în păcatele cele mai impresionante din univers – precum și în toate celelalte păcate. Este important să cunoaștem suveranitatea lui Dumnezeu asupra păcatului în Isus Cristos cel puțin pentru următoarele cinci motive.

Mai întâi, Dumnezeu dorește ca noi să cunoaștem această suveranitate pentru că *ea este un adevăr obiectiv și nu doar o opinie sau o idee omenească.* Este o realitate. Este la fel de reală precum scaunul pe care te așezi. Sau podeaua de sub picioarele tale. Sau salteaua pe care te întinzi. Adevărul contează. Oamenii pier, spune Pavel, pentru că nu cunosc și nu iubesc adevărul. Inima lui suferă pentru cei „ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți" (2 Tesaloniceni 2:10).

În al doilea rând, Dumnezeu dorește ca noi să cunoaștem acest adevăr deoarece *el clarifică faptul că trebuie să ne închinăm numai lui Cristos, nu și „domniilor și stăpânirilor".* Unii dintre coloseni spuneau că „închinarea la îngeri" (Coloseni 2:18) face parte din calea spre Dumnezeu. Nu, răspunde Pavel, acești îngeri pe care unii îi consideră așa de extraordinari – atât cei buni, cât și cei răi – au fost creați prin Cristos și pentru Cristos. Nu vă închinați lor. Închinați-vă Celui care i-a creat.

În al treilea rând, Dumnezeu vrea ca noi să știm aceste lucruri pentru că *zilele noastre nu se aseamănă cu cele în care a trăit Pavel. Pavel era îngrijorat din pricină că, în societatea pluralistă și intelectuală din Colose, creștinii ar fi putut cădea*

pradă unor erezii frumos prezentate. „Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Cristos" (Coloseni 2:8). Pavel credea că marele adevăr despre suveranitatea lui Dumnezeu peste păcat și rău este un fel de balast în cala bărcilor noastre, care ne ajută să nu ne răsturnăm sub loviturile ereziilor ce se succedă fără încetare pe marea culturii umane. El credea că acel mare adevăr ne va feri de filozofii și tradiții care nu prețuiesc supremația lui Cristos. Când accepți un adevăr ca acesta, nu mai poți fi mânat ușor încoace și încolo de tendințe sau tradiții omenești.

În al patrulea rând, Dumnezeu dorește ca noi să știm acest adevăr *pentru a deveni curajoși în fața obstacolelor care par insurmontabile în ochii oamenilor.* Pavel dorește să afirme clar și răspicat că atunci când creștinii, care se simt mărunți și vulnerabili, aud de „scaune de domnii, dregătorii, domnii și stăpâniri" ostile, ei știu dincolo de orice umbră de îndoială că Isus Cristos are autoritate deplină peste ele. El vrea să ne încurajeze spunându-ne că aceste puteri ostile nu pot face nimic care să nu fie îngăduit în suveranitatea lui Dumnezeu (Iov 1:12; Luca 22:31-32).

De aceea, în ultimul rând, Pavel ne spune aceste lucruri fiindcă *el dorește ca noi să înțelegem și să simțim că mântuirea noastră în Cristos este indestructibilă.* Când Cristos a murit pentru păcat și a înviat, El „a dezbrăcat domniile și stăpânirile" (Coloseni 2:15). Dacă ți-ai pus încrederea în El, iată ce spune Pavel despre tine în Coloseni 3:3-4: „Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Cristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă." Ești în siguranță pentru totdeauna, în Cristos. Nimic nu te poate despărți de El, nici chiar cele mai malefice puteri din univers (Romani 8:38-39).

TOATE LUCRURILE SUNT SPRE GLORIA LUI ȘI SPRE BUCURIA NOASTRĂ

Toate lucrurile au fost create *de* El, *prin* El și *pentru* El – până și dușmanii noștri supranaturali cei mai puternici. În final, ei – nu Cristos – au fost dați de rușine la cruce (Coloseni 2:15). În final, totul și toți au rolul de a înălța gloria Mântuitorului nostru și de a crește bucuria poporului Său în El.

3

CĂDEREA LUI SATAN ȘI VICTORIA LUI CRISTOS

De ce îi permite Dumnezeu lui Satan să trăiască?

Căci ... n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată.

2 PETRU 2:4

Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.

GENEZA 3:15

Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și prorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor.

APOCALIPSA 20:10

În competiția pentru titlul de cel mai impresionant păcat comis vreodată se află dorința unor îngeri – odinioară sfinți – să caute mai mult gloria lor decât gloria lui Dumnezeu. Lucrul acesta este greu de cuprins cu mintea. Biblia nu aprofundează discuția despre acest păcat atât de misterios ca să ne explice procesele interioare prin care din neprihănire s-a

născut răzvrătirea. Nu primim explicația completă a modului în care se înfiripă păcatul în sufletul unei ființe sfinte. În același timp însă, nu suntem lăsați să ne întrebăm dacă Dumnezeu a fost luat prin surprindere sau dacă a trebuit să-și schimbe toate planurile. Scriptura ne deschide o fereastră spre camerele ascunse ale eternității și ne prezintă priveliști care ne taie răsuflarea. Iar prin aceasta, Dumnezeu nu urmărește să încurajeze speculațiile, ci să trezească în noi spiritul de închinare și să ne facă puternici pentru Cristos în mijlocul păcatului și suferinței.

Parcurgând Geneza 1-2 și ajungând la capitolul 3, totul pare să fie în ordine. Geneza 1:31 spune: „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune." Dumnezeu nu a creat nimic rău. Toate erau foarte bune.

Pe neașteptate însă, la începutul capitolului 3 apare șarpele. El este fără doar și poate un personaj malefic. El pune la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu. Versetul 1: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: «Să nu mâncați din toți pomii din grădină?»" Este prefăcut, înșelător și distrugător. Dumnezeu spusese în Geneza 2:27: „În ziua în care vei mânca din [acest pom], vei muri negreșit." În versetul 4 însă, șarpele zice: „Hotărât, că nu veți muri: dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul."

De aceea, Isus spune despre el în Ioan 8:44 că este „mincinos" și „ucigaș". „El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii."

SATAN, ȘARPELE CEL VECHI

Cine este acest șarpe? Răspunsul cel mai amplu în găsim

în Apocalipsa 12:9: „Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui." Așadar, șarpele din grădină este *diavolul* (care înseamnă *defăimător*), *Satan* (care înseamnă *acuzator*) și înșelătorul întregii lumi.

Isus îl numește „Cel rău" (Matei 13:19) și „stăpânitorul lumii acesteia" (Ioan 12:31; 14:30; 16:11). Fariseii îl numesc „Beelzebul, domnul dracilor" (Matei 12:24). Pavel îl numește „dumnezeul veacului acestuia" (2 Corinteni 4:4) și „domnul puterii văzduhului" (Efeseni 2:2).

Iată, așadar, pe cine întâlnim în Geneza 3. Când își face apariția în grădina lui Dumnezeu, el este deja rău, este deja un înșelător, un ucigaș. În Geneza 3:15, după ce șarpele îi atrage pe Adam și Eva în păcat, Dumnezeu pronunță judecata asupra șarpelui: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul."

De remarcat faptul că, la prima vedere, conflictul pare să intervină între două genealogii: „între sămânța ta și sămânța ei". În afirmația imediat următoare însă, apare un element surpriză: „Aceasta îți va zdrobi capul."[1] Cine este *El*? Răspuns: sămânța femeii. La cine se referă pronumele *îți* („*îți* va zdobi capul")? Răspuns: la șarpe, *nu* la sămânța lui. Aspectul acesta este important.

ZDROBIREA LUI SATAN LA CRUCE

Vine ziua aceea, spune Dumnezeu, când *tu*, șarpele (nu doar sămânța ta), vei fi înfrânt și alungat de pe pământ. Sămânța acestei femei te va zdrobi. Iată de ce S-a făcut Fiul

1 Traducerea în limba engleză este „*El* îți va zdrobi capul". Comentariul se bazează pe această traducere (n.tr.).

lui Dumnezeu om. Pentru că un om avea să îl zdrobească pe Satan – sămânța femeii.

Evrei 2:14 descrie legătura dintre umanitatea lui Isus și distrugerea lui Satan. „Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul." Lovitura decisivă a fost aplicată de sămânța perfectă a femeii, de Isus Cristos, prin moartea Lui pe cruce. Acesta este unul dintre motivele pentru care Fiul etern al lui Dumnezeu a trebuit să devină om – pentru că Satan trebuia să fie zdrobit de sămânța femeii. „Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului" (1 Ioan 3:8). Dumnezeu a rânduit ca Fiul Lui să obțină victoria ca Biruitor asupra șarpelui.

Coloseni 2:14-15 descrie ce le-a făcut Dumnezeu demonilor atunci când Fiul Său a murit pe cruce: „A șters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce. A dezbrăcat domniile și stăpânirile, și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce." Când Cristos a murit pentru păcatele noaste, Satan a fost dezbrăcat de puterea sa și înfrânt. Singura armă cu putere eternă de distrugere pe care o avea el i-a fost smulsă din mâini – este vorba de acuzația adusă de el înaintea lui Dumnezeu că suntem vinovați și trebuie să pierim alături de el. Când Cristos a murit pentru noi, acuzația aceasta a devenit nulă.

Toți aceia dintre noi care se încred în Cristos nu vor pieri niciodată. Nicio acuzație nu va rămâne în picioare împotriva noastră. Satan nu te poate despărți de dragostea lui Dumnezeu în Cristos (Romani 8:37-39).

RĂZVRĂTIREA LUI SATAN

Întrebarea care necesită acum urgent un răspuns este

aceasta: De unde a venit Satan? Și de ce îi tolerează Dumnezeu activitatea sa criminală? În Geneza 3, diavolul apare pur și simplu. Dumnezeu a creat totul bun, însă ceva s-a întâmplat. Creația bună a fost coruptă.

Epistolele lui Iuda și 2 Petru ne oferă câteva indicii cu privire la ce anume s-a petrecut. Iuda 6 spune așa: „El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întuneric, pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința." Iar 2 Petru 2:4 spune: „Căci ... n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată."

Se poate ca aceasta să nu fie o referire directă la căderea lui Satan și la răzvrătirea lui. Unii sunt de părere că aceste versete vorbesc despre păcatele îngerilor („fiii lui Dumnezeu") din Geneza 6:1-4. În orice caz, ele conțin cel mai bun indiciu pe care ni-l oferă Biblia cu privire la modul în care au ajuns Satan și subalternii săi în starea lor din prezent.[2]

S-ar părea, așadar, că la început a existat o mulțime de îngeri sfinți, iar unii dintre aceștia, printre care și Satan, au „păcătuit" sau, după cum spune Iuda 6, „nu și-au păstrat vrednicia". Cu alte cuvinte, păcatul lor a constat într-un fel de răzvrătire, o dorință de mai multă putere și mai multă autoritate decât primiseră *de la* Dumnezeu și *sub* autoritatea lui Dumnezeu.

Satan, așadar, este la început un înger care se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu alături de alți îngeri. Ei refuză să-L

2 Thomas Schreiner, de exemplu, consideră că 2 Petru 2:4 și Iuda 6 se referă în primul rând la păcatele îngerilor din Geneza 6:1-4, însă afirmă despre „căderea preistorică a îngerilor" că este „o deducție legitimă din punct de vedere teologic". *1, 2 Peter, Jude*, The New American Commentary, Vol. 37 (Nashville: Broadman & Holman, 2003), 336.

accepte pe Dumnezeu ca regele și pricina lor de bucurie și pornesc pe un drum al preamăririi de sine și al independenței. Ei nu vor să fie subalterni. Nu vor să fie trimiși de Dumnezeu ca să-i slujească pe alții (Evrei 1:14). Ei își pierd sentimentele de reverență, admirație și împlinire în Dumnezeu. Acum, visează să fie propriii lor stăpâni și să se înalțe mai presus de Dumnezeu.

ORIGINEA PĂCATULUI LUI SATAN

Ne întrebăm însă, de ce? Cum s-a putut întâmpla una ca asta? Adevărul este că nu există un răspuns simplu. De fapt, răspunsul final pe care îl oferă Biblia stârnește și mai multe întrebări. Se pare, așadar, că în această vreme în care „cunoaștem în parte" (1 Corinteni 13:12), nu vom primi răspuns la toate întrebările noastre.

Unii oameni consideră drept soluție explicația că îngerii aveau „liberul arbitru" și de aceea Dumnezeu, din respect pentru acest liber arbitru, nu a putut exercita o influență hotărâtoare asupra lor astfel încât ei să-I rămână devotați și să Îl venereze în continuare. Nu cred însă că această idee ne ajută la ceva. Ea pur și simplu nu răspunde la întrebarea: De ce un înger perfect sfânt, care locuiește în prezența infinit de frumoasă a lui Dumnezeu, ar alege să-și folosească liberul arbitru ca să-L urască dintr-odată pe Dumnezeu?

Această idee că Dumnezeu nu a putut împiedica răzvrătirea din pricina respectului Său pentru voința înnăscută a îngerilor fără păcat de a-și determina propriul destin nu reprezintă o soluție la problema noastră. Ea nu explică de ce niște ființe perfect sfinte ar vrea să-și folosească voința ca să-L disprețuiască pe Cel pe care L-au adorat după ce au fost create. De asemenea, ea nu corespunde cu ceea ce spune restul Bibliei despre autoritatea lui Dumnezeu asupra diavolului. În

acest context, expresia *liber arbitru* este doar o altă denumire pe care o dăm acestei taine. Biblia nu abordează însă problema în felul acesta.

Abordarea pe care o propun pentru a găsi răspuns la întrebarea legată de originea păcatului lui Satan este să citim întreaga Biblie prin prisma întrebării: Care este relația dintre Dumnezeu și voia lui Satan? Este Dumnezeu neajutorat în fața voinței puterilor răului? Respectă El într-atât libertatea de voință a lui Satan încât să nu interfereze cu ea și să nu-Și exercite suveranitatea asupra ei? Există puteri în afara ființei Sale care să-I limiteze autoritatea asupra lor? Oare nu spune Biblia despre Dumnezeu că are dreptul și puterea să-l limiteze pe Satan ori de câte ori consideră de cuviință? Și dacă este așa, de ce nu o face mai des? De fapt, de ce nu-l reduce la tăcere sau nu îl distruge cu totul?

Iată, așadar, ce găsesc atunci când citesc Biblia cu această întrebare în gând. Iar aici sunt doar câteva precizări legate de puterea lui Dumnezeu asupra lui Satan. Ele ne arată ce trebuie să credem despre măsura libertății lui Satan.

AUTORITATEA SUVERANĂ A LUI DUMNEZEU ASUPRA LUI SATAN

1. Deși Satan este numit „stăpânitorul lumii acesteia" (Ioan 12:31), Daniel 4:17 spune astfel: „Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor [și] o dă cui îi place." Iar Psalmul 33:10-11 afirmă: „Domnul răstoarnă sfaturile Neamurilor, zădărnicește planurile popoarelor. Dar sfaturile Domnului dăinuiesc pe vecie, și planurile inimii Lui, din neam în neam." Da, Satan este „stăpânitorul lumii acesteia" într-un sens subordonat. Dumnezeu i-a oferit o libertate uimitoare să-și răspândească păcatul și nenorocirea în lume. El este un mare domnitor peste lume, dar nu este domnitorul *suprem*. Dumnezeu deține autoritatea finală.

2. Deși lumea este plină de duhuri necurate care fac felurite fapte de înșelăciune și ucidere, Isus Cristos are autoritatea deplină asupra lor. Marcu 1:27 spune: „El poruncește ca un stăpân chiar și duhurilor necurate, și ele Îl ascultă!" Atunci când Cristos îi poruncește ceva diavolului, diavolul se supune. Aceasta ridică o întrebare referitoare la diferența dintre porunca lui Dumnezeu din Cele Zece Porunci, să spunem, și porunca lui Cristos care le spune dracilor să plece sau spune universului să ia ființă. În mod clar, Dumnezeu Își exercită autoritatea atunci când dă Cele Zece Porunci. Toate ființele sunt obligate să se supună, inclusiv dracii.

Cu toate acestea, diavolul încalcă aceste porunci în fiecare zi. Autoritatea lor nu este aceeași cu autoritatea pe care o manifestă Isus în Marcu 1:27: „El poruncește ca un stăpân chiar și duhurilor necurate, și ele Îl ascultă!" Aici vorbim de o autoritate absolută, *efectivă*. Când Dumnezeu Își exercită această autoritate, ea produce rezultatele cerute de El. Când dorește, Dumnezeu îi poate obliga pe demoni să facă tot ce le poruncește El.

Această autoritate este diferită de cea pe care o exercită El în legea scrisă, cum sunt cele Zece Porunci. Ea este una decisivă. Cristos stăpânește peste voința lui Satan ori de câte ori dorește. Aceasta înseamnă că ori de câte ori dracii fac lucruri îngrozitoare, Isus nu le poruncește să se comporte altfel. Iar atunci când nu le poruncește altceva, El are un motiv pentru care le îngăduie să facă ceea ce fac.

3. Satan este un leu care răcnește, dă târcoale și caută să devoreze. Petru spune: „Împotriviți-vă lui tari în credință, știind că și frații voștri în lume trec prin aceleași *suferințe* ca voi" (1 Petru 5:8-9). Altfel spus, „suferința" este modul în care Satan caută să-i devoreze pe sfinți. În 1 Petru 3:17 însă, apostolul spune așa: „Căci este mai bine, *dacă așa este voia lui*

Dumnezeu, să *suferiți* pentru că faceți binele decât pentru că faceți răul!" *Dacă așa este voia lui Dumnezeu.* Cu alte cuvinte, atunci când suferim – atunci când fălcile leului au permisiunea să ne înșface de picior sau de gât – Dumnezeu este responsabil în ultimă instanță. În funcție de ceea ce dorește Domnul, vom suferi sau nu. Dacă este voia Domnului, Satan primește această permisiune sau nu. Fălcile leului care dă târcoale se deschid și se închid după voia lui Dumnezeu. Autoritatea finală este a lui Dumnezeu, nu a lui Satan.

4. Da, Satan a fost de la început un ucigaș, a spus Isus (Ioan 8:44). Dar oare a smuls Satan darul vieții din mâinile Dătătorului? Nu. Deuteronomul 32:39 consemnează: „Să știți dar că Eu sunt Dumnezeu, Și că nu este alt dumnezeu afară de Mine; *Eu dau viață* și Eu omor, Eu rănesc și Eu tămăduiesc, Și nimeni nu poate scoate pe cineva din mâna Mea." Dumnezeu deține autoritatea finală în ceea ce privește fiecare moarte și fiecare viață.

Iacov spune același lucru în Iacov 4:15: „Dacă va vrea Domnul, *vom trăi* și vom face cutare sau cutare lucru." Iacov nu spune că vom trăi „dacă va vrea *diavolul*". El zice: „Dacă va vrea Domnul vom trăi." Domnul dă și tot Domnul ia înapoi. Și Numele Lui este binecuvântat (Iov 1:21). Satan este un ucigaș. Însă alegerile lui cu privire la identitatea victimelor sale nu fac din Dumnezeul dătător de viață sluga lui. Dumnezeu ia toate deciziile finale cu privire la cine trăiește și cine moare. Satan nu are putere absolută. Dumnezeu are.

5. Atunci când Satan urmărește să-l distrugă pe Iov și să demonstreze că acesta nu-L prețuiește pe Dumnezeu, el trebuie să ceară voie de la Dumnezeu înainte să atace posesiunile și familia lui Iov, iar apoi înainte să-i atace trupul prin boală. În Iov 1:12, Dumnezeu îi spune lui Satan: „Iată, îți dau pe mână tot ce are [Iov], numai asupra lui să nu întinzi

mâna." Cu alte cuvinte, „Ai permisiunea din partea Mea să ataci, însă nu vei depăși limitele pe care le stabilesc Eu."

În Iov 2:6, Dumnezeu îi dă voie lui Satan să meargă doar până la un punct: „Domnul a zis Satanei: «Iată, ți-l dau pe mână: numai cruță-i viața.»" Iar atunci când istoria ajunge la final și autorul inspirat de Dumnezeu rezumă cele întâmplate, el nici măcar nu amintește de Satan. El vede doar mâna autoritară și supremă a lui Dumnezeu în tot ceea ce a făcut Satan: „[Frații și surorile lui Iov] l-au plâns și l-au mângâiat *pentru toate nenorocirile pe care le trimisese Domnul peste el*" (Iov 42:11). Influența lui Satan în suferința lui Iov nu a fost una decisivă. Tocmai de aceea, autorul poate să-l excludă cu totul din relatare și să spună că Domnul a fost înțelepciunea supremă și finală care a rânduit aceste lucruri. Satan nu a avut autoritatea supremă. Dumnezeu a avut-o.

6. Satan este marele ispititor. El vrea ca noi să păcătuim. Luca ne spune că Satan s-a aflat în spatele lepădării lui Petru. El l-a ispitit să se lepede de Isus. Dar oare a putut el face asta fără permisiunea din partea lui Dumnezeu? Ascultă ce îi spune Isus lui Simon Petru în Luca 22:31-32. Este ceva asemănător cu interacțiunea dintre Satan și Dumnezeu în cartea Iov: „Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi."

Satan nu și-ar fi putut duce la îndeplinire planurile cu privire la Petru fără permisiunea lui Dumnezeu. Și atunci când i-a dat-o, la fel ca în cazul lui Iov, Dumnezeu i-a pus și o limită: „*Nu* îl vei nimici pe Petru. Îl vei face doar să se poticnească în seara aceasta." Tocmai de aceea, Isus spune: „*După ce* [nu *dacă*!] te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi." Isus deține aici poziția de autoritate, nu Satan. Iar Satan are voie să meargă doar până la un punct.

7. Pavel spune în 2 Corinteni 4:4 că „dumnezeul veacului acestuia" a orbit mințile necredincioșilor. Dar oare această putere de a-i orbi pe oameni este una supremă? O poate înfrânge Dumnezeu, i se poate împotrivi, o poate anula? Da, poate. Două versete mai târziu, Pavel afirmă: „Căci Dumnezeu, care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric», ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Cristos." Cu alte cuvinte, efectul orbitor al lui Satan cedează în fața luminii lui Dumnezeu atunci când El spune: „Să fie lumină."

DUMNEZEU STĂPÂNEȘTE PESTE FIECARE MIȘCARE A LUI SATAN

Să revenim așadar la problema originii păcatului lui Satan. Este Dumnezeu incapabil de a face cu îngerii lui ceea ce face cu duhurile rele de pe pământ: „El poruncește ... și ele Îl ascultă" (Marcu 1:27)? Există o putere exterioară ființei Lui care îi limitează autoritatea asupra lor? Concluzia la care ajung este că de la început până la sfârșit, Biblia Îl descrie pe Dumnezeu ca fiind stăpân peste Satan și demonii săi. El are dreptul și puterea să-i limiteze ori de câte ori găsește cu cale s-o facă. El le controlează voințele. El poruncește duhurilor rele și acestea îl ascultă. Biblia nu-mi dă niciun motiv să cred altceva.

Trag, așadar, concluzia că Dumnezeu a îngăduit căderea lui Satan nu pentru că n-ar fi avut puterea s-o împiedice, ci pentru că a urmărit ceva prin ea. Cum Dumnezeu nu este luat niciodată prin surprindere, permisiunile pe care le dă El au întotdeauna un scop. Dacă El alege să îngăduie ceva, o face cu un motiv – un motiv de o înțelepciune infinită pentru că El este de o înțelepciune infinită.

Cum se naște păcatul în inima lui Satan nu știm.

Dumnezeu nu ne-a dezvăluit. Știm însă că Dumnezeu este suveran peste Satan și, prin urmare, voia lui Satan nu se poate împlini fără permisiunea lui Dumnezeu. De aceea, fiecare mișcare a lui Satan face parte din planul și scopul general al lui Dumnezeu. Iar lucrul acesta este adevărat în așa fel încât Dumnezeu nu păcătuiește niciodată. Dumnezeu este de o sfințenie și o putere infinite. Satan este rău și se supune înțelepciunii atotsuverane a lui Dumnezeu.

DE CE NU ÎL NIMICEȘTE PE SATAN?

Atunci, de ce nu îl nimicește pur și simplu Dumnezeu pe Satan? Are dreptul și are puterea s-o facă. Apocalipsa 20:10 spune că o va face într-o bună zi. „Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și prorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor." De ce nu l-a aruncat Dumnezeu în iazul de foc în ziua imediat următoare răzvrătirii sale? De ce i-a îngăduit să facă prăpăd printre oameni secole de-a rândul?

Satan a meritat să fie aruncat în iazul de foc încă din clipa când s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Este un păcat de o gravitate infinită să te răzvrătești împotriva unei Ființe de o valoare infinită. El merita pe deplin iazul de foc din clipa când a păcătuit. Nu a existat un anumit număr finit de păcate comise după răzvrătire, care să fi mărit vinovăția lui Satan până în punctul în care acesta să merite iazul de foc. El nu a trebuit să facă măcel vreme de câteva mii de ani ca să merite iazul de foc. Dumnezeu a avut dreptul și puterea să-l scoată pe Satan din ecuație în clipa când acesta a păcătuit. Prin urmare, faptul că nu l-a îndepărtat ne dă de înțeles că Dumnezeu a avut un motiv. Putem ști care a fost acesta?

PENTRU PLINĂTATEA GLORIEI LUI CRISTOS

Răspunsul final, după cum am văzut în capitolul anterior,

este că „toate [lucrurile] au fost făcute prin [Cristos] și pentru [Cristos]" (Coloseni 1:16). Dumnezeu a cunoscut dinainte tot ce avea să facă Satan dacă îl crea și îi lăsa libertatea să se răzvrătească. Alegând să-l creeze, El a ales să includă tot răul acesta în planul Său pentru creație. Acest plan pentru creație era gloria Fiului Său. Toate lucrurile, inclusiv Satan și subalternii săi, au fost creați având-se în vedere acest plan. Ei au fost creați în cunoștință de cauză despre ce aveau să facă, iar această cunoștință a fost luată în calcul atunci când Dumnezeu a hotărât să-i creeze. Prin urmare, răul pe care-l fac ei în lume are rolul său în împlinirea planului suprem al lui Dumnezeu.

Căderea lui Satan și existența lui continuă sunt spre gloria lui Cristos. Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos, va primi o cinste mai mare și va fi apreciat și iubit mai profund în final pentru că El îl înfrânge pe Satan nu în clipa când acesta cade, ci prin mii de ani de îndelungă răbdare, smerenie, slujire, suferință și, în mod hotărâtor și final, prin propria Sa moarte. O manifestare singulară, bruscă și infinit de sfântă a puterii lui Cristos prin care Satan ar fi fost nimicit imediat după căderea sa ar fi fost o manifestare glorioasă de putere și neprihănire. Numai că nu ar fi fost o deplină manifestare posibilă a tuturor aspectelor glorioase ale Fiului și Tatălui. În înțelepciunea Lui infinită, Dumnezeu a ales o cale de a etala gama completă a gloriilor divine prin faptul că l-a lăsat pe Satan să cadă și să-și desfășoare lucrarea timp de câteva milenii.

Gloria lui Cristos atinge punctul culminant în jertfa supusă de la cruce, unde Isus a triumfat împotriva diavolului (Coloseni 2:15). În acel ultim ceas al jertfei Sale, Isus a spus următoarele: „Acum, Fiul omului a fost proslăvit și Dumnezeu a fost proslăvit în El" (Ioan 13:31). Pavel a spus că răstignirea lui Cristos este momentul în care vedem

manifestate la modul cel mai glorios înțelepciunea și puterea Lui: „Noi propovăduim pe Cristos cel răstignit ... puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu" (1 Corinteni 1:23-24).

Isus i-a spus lui Pavel despre țepușul lui Satan din coasta apostolului: „Puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită" (2 Corinteni 12:9). În final, Satan cu toată suferința pe care o provoacă are rolul de a proslăvi puterea, înțelepciunea, dragostea, harul, mila, răbdarea și mânia lui Isus Cristos. Dacă El nu l-ar fi învins pe Satan în felul în care a făcut-o, noi nu L-am cunoaște în plinătatea gloriei Sale.

CUM SĂ NE RAPORTĂM LA RĂU

Închei așadar acest capitol cu o întrebare urgentă și practică: Cum trebuie să ne raportăm la rău? Ce trebuie să gândim, să simțim și să facem cu privire la răul satanic? La moartea unui băiețel atacat de un pitbull? La moartea a trei mineri curajoși care încercau să-și salveze colegii de muncă? La cei cinci sute de morți în urma cutremurului din Peru? Toate acestea sunt câteva dintre tragediile prezentate la buletinele de știri în săptămâna când am predicat acest mesaj. Cum rămâne apoi cu răul și suferința cu care te confrunți în viața ta personală? Iată răspunsul meu, pe scurt.

Opt lucruri pe care să le faci cu privire la rău

Pe de o parte:

1. *Așteaptă-te* la rău. „Nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi" (1 Petru 4:12).

2. *Suferă* răul. „[Dragostea] acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul" (1 Corinteni 13:7; cf. Marcu 13:13).

3. *Mulțumește* pentru efectul pozitiv al răului cu care te confrunți. „Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru

toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Isus Cristos" (Efeseni 5:20; cf. 1 Tesaloniceni 5:18). „Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare ..." (Romani 5:3-5).

4. *Urăște* răul. „Dragostea să fie fără prefăcătorie. *Fie-vă groază* de rău, și lipiți-vă tare de bine" (Romani 12:9).

5. *Roagă-te să scapi* de rău. „Și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău" (Matei 6:13).

6. *Dă în vileag* răul. „Nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai degrabă osândiți-le" (Efeseni 5:11).

7. *Biruiește* răul prin bine. „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine" (Romani 12:21).

8. *Împotrivește-te* răului. „Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi" (Iacov 4:7).

Patru lucruri pe care să nu le faci niciodată cu privire la rău

Pe de altă parte însă:

1. *Nu dispera* crezând că răul din lume a scăpat de sub controlul lui Dumnezeu. „[El] face toate după sfatul voii Sale" (Efeseni 1:11).

2. *Nu capitula* în fața ideii că, răul manifestându-se aparent la întâmplare, viața este absurdă și lipsită de sens. „Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui! ... Din El, prin El, și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci!" (Romani 11:33, 36).

3. *Nu ceda* gândului că Dumnezeu păcătuiește sau că este nedrept ori necurat în modul în care conduce universul. „Domnul este drept în toate căile Lui" (Psalmul 145:17).

4. *Nu te îndoi* de faptul că Dumnezeu este în totalitate *de partea ta* în Cristos. Dacă îți încredințezi viața în mâna

Lui, atunci ești în Cristos. Nu te îndoi niciodată de faptul că tot răul care vine asupra ta – chiar dacă ar fi să-ți ia viața – reprezintă disciplina părintească plină de dragoste, purificatoare și mântuitoare a lui Dumnezeu. Răul acesta nu este o manifestare a pedepsei aplicate de El cu mânie. Această mânie a căzut asupra lui Isus Cristos, Înlocuitorul nostru (Galateni 3:13; Romani 8:3). Dacă suntem copiii Săi prin credința în Isus, Dumnezeu emană spre noi doar îndurare, nu mânie. „Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primește" (Evrei 12:6).

Atunci când întoarcem spatele lucrărilor diavolului și ne încredem în puterea, înțelepciunea și bunătatea lui Dumnezeu manifestate în biruințele pline de smerenie ale lui Isus Cristos, noi împlinim planul lui Dumnezeu de a-i permite lui Satan să mai trăiască puțin. Noi glorificăm valoarea infinit superioară a lui Isus. De aceea, te invit să te încrezi în El și să te lași cuprins de uimire văzând modul în care El te mântuiește și îl învinge pe Satan printr-o singură jertfă măreață a dragostei.

4

NEASCULTAREA FATALĂ A LUI ADAM ȘI ASCULTAREA TRIUMFĂTOARE A LUI CRISTOS

Modul în care păcatul lui Adam slujește supremației lui Cristos

Totuși moartea a domnit, de la Adam până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam, care este o icoană preînchipuitoare a Celui ce avea să vină.
ROMANI 5:14

Dacă deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Cristos!
ROMANI 5:17

Unul dintre scopurile urmărite de această carte este să imprime în mințile noastre faptul că Isus Cristos este persoana cea mai importantă din univers. Desigur, nu mai importantă (sau mai puțin importantă) decât Dumnezeu Tatăl sau Dumnezeu Duhul Sfânt. El este egal cu ei în valoare, frumusețe, înțelepciune, dreptate, dragoste și putere. El este mai important însă decât toate persoanele create – fie ele

îngeri, demoni, regi, comandanți, oameni de știință, artiști, filozofi, sportivi, muzicieni sau actori – care trăiesc acum, care au trăit vreodată sau care vor trăi de acum încolo. Isus Cristos este cel mai important.

TOATE LUCRURILE *PENTRU* ISUS – CHIAR ȘI RĂUL

Această carte urmărește totodată să arate că tot ce există – inclusiv răul – a fost rânduit de un Dumnezeu infinit de sfânt și atotînțelept ca să dea și mai multă strălucire gloriei lui Cristos. Cuvântul *rânduit* este ciudat, știu. Dar vreau să explic foarte clar ce înțeleg prin el. Nu încerc să creez confuzie cu privire la ceea ce spun despre relația lui Dumnezeu cu răul. Însă *încerc* să spun cu mare atenție ceea ce spune Biblia. Prin *a rândui* înțeleg că Dumnezeu fie *a cauzat* ceva în mod direct, fie *a permis* să se întâmple ceva pentru un scop înțelept. Această permisiune este un fel de cauzare *indirectă*, întrucât Dumnezeu cunoaște toți factorii implicați, știe care sunt efectele lor viitoare și ar putea preveni orice finalitate. Așadar, *permisiunea* Sa este un fel de cauzare secundară, dar nu una irectă.[1] Această distincție reprezintă un efort de a rămâne

1 Consider că efortul lui Stephen Charnock (1628-1680), capelan al lui Henry Cromwell și pastor londonez nonconformist, este unul echilibrat și util pentru armonizarea diverselor texte biblice despre voia lui Dumnezeu. El scrie următoarele:

> Dumnezeu nu voiește [păcatul] în mod direct și printr-o voie eficace, productivă. El nu-l voiește în mod direct pentru că l-a interzis prin legea Sa, care este o descoperire a voii Sale; astfel că dacă ar voi păcatul în mod direct și l-ar interzice tot în mod direct, ar însemna că voiește binele și răul în același timp, iar în voia lui Dumnezeu ar exista niște contradicții: a voi păcatul în mod absolut înseamnă a-l comite (Psalmul 115:3): „Dumnezeul nostru este în cer, El face tot ce vrea." Dumnezeu nu-l poate voi în mod absolut pentru că nu-l poate comite. Dumnezeu voiește binele printr-o hotărâre pozitivă pentru că a decis că îl va împlini. El voiește răul

credincios modurilor diferite în care vorbește Biblia despre

> printr-o hotărâre personală pentru că a decis să nu acorde harul care l-ar împiedica fără doar și poate. Dumnezeu nu voiește păcatul pur și simplu, pentru că aceasta ar însemna să-l încuviințeze, însă îl voiește ca să se împlinească acel bine pe care înțelepciunea Lui îl va naște din el. Dumnezeu nu voiește păcatul de dragul păcatului, ci de dragul rezultatului final. (Stephen Charnock, *Discourses upon the Existence and Attributes of God* [Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1979], 148.)

Unii oameni resping ideea de „cauzalitate secundară" între voia suverană a lui Dumnezeu și comiterea imediată a unei fapte păcătoase (cf. Jack Cottrell, „The Nature of the Divine Sovereignty", *The Grace of God and the Will of Man* [Minneapolis: Bethany House, 1995], 100-102). Această idee de cauze intermediare, care diferă de cauzarea finală din partea lui Dumnezeu, nu este folosită însă datorită unor cerințe ale unui sistem teologic, ci pentru că foarte multe texte biblice o cer. De exemplu, 1) Dumnezeu trimite un „duh rău" între Abimelec și bărbații din Sihem astfel încât să se împlinească voia Lui (Judecători 9:22-24); 2) în Luca 22:3, Satan îl determină pe Iuda să comită un act despre care Faptele Apostolilor 2:23 spune că a fost cauzat de Dumnezeu; 3) Pavel spune că Satan orbește mințile necredincioșilor (2 Corinteni 4:4), dar în același timp spune că Dumnezeu trimite un duh de adormire care orbește (Romani 11:8-10); 4) Satan îl provoacă pe David să facă recensământul poporului (1 Cronici 21:1), un lucru care s-a dovedit a fi un păcat (2 Samuel 24:10), dar totodată este scris că Dumnezeu S-a aflat oarecum în spatele lui Satan (2 Samuel 24:1); 5) Satan primește permisiunea din partea lui Dumnezeu să-l chinuiască pe Iov (Iov 1:12; 2:6), însă atunci când Satan îi nimicește familia și îl îmbolnăvește, Iov spune: „Domnul a luat" (Iov 1:21), iar apoi: „Primim de la Dumnezeu binele, și să nu primim și răul?" (2:10) – la care autorul răspunde: „În toate acestea, Iov n-a păcătuit deloc cu buzele lui." (1:22; 2:10). Texte precum acestea fac ca reflecțiile teologice ale lui Theodore Beza (în 1582) să fie corecte din punct de vedere biblic:

> Nimic nu se petrece la întâmplare sau fără hotărârea dreaptă a lui Dumnezeu, deși Dumnezeu nu este autorul vreunui pă-

relația dintre Dumnezeu și evenimente.

Biblia vorbește despre ambele idei – cauzarea și permiterea – atunci când descrie modul în care Dumnezeu face să se desfășoare evenimentele. De exemplu, în Marcu 5:12-13, demonii imploră să fie trimiși în porci, iar Isus „le-a *dat voie*". În 1 Corinteni 16:7, Pavel spune: „Trag nădejde să mai rămân cu voi câtăva vreme, dacă *va îngădui* Domnul." Evrei 6:1-3 îi îndeamnă pe oameni astfel: „Să lăsăm adevărurile începătoare ... și să mergem spre cele desăvârșite", după care încheie: „Și vom face lucrul acesta, dacă *va voi* Dumnezeu."

Biblia vorbește despre o intervenție mai directă a lui Dumnezeu chiar și în evenimente care implică răul. De exemplu, Iosif a fost vândut de frații lui ca sclav. În urma acestei fapte păcătoase, Iosif ajunge în Egipt și mai târziu se află în postura de a-i salva chiar pe frații care-l urâseră. Iosif spune: „Dumnezeu m-a *trimis* înaintea voastră ca să vă rămână sămânța vie în țară" (Geneza 45:7).

Cu ocazia exodului din Egipt, citim că Dumnezeu a împietrit inima Faraonului și i-a făcut pe egipteni să-i urască

---

cat și nici nu Se face părtaș la vreunul. Puterea și bunătatea Lui deopotrivă sunt atât de mari și de neînțeles încât atunci când El Se folosește de diavolul sau de oameni răi ca să împlinească o anumită lucrare, pedepsindu-i apoi cu dreptate, El Însuși Își împlinește totuși lucrarea sfântă într-un mod bun și drept. Aceste lucruri nu împiedică, ci mai degrabă definesc cauze secundare și intermediare pe baza cărora se petrec toate lucrurile. Atunci când Dumnezeu a hotărât din veșnicie ce se va întâmpla în anumite momente, El a hotărât totodată modul și mijloacele prin care dorește să se petreacă aceste lucruri, în așa măsură încât chiar dacă s-ar descoperi o eroare într-o cauză secundară, aceasta nu ar implica existența unei erori sau omisiuni în planul etern al lui Dumnezeu. (Citat în Heinrich Heppe, *Reformed Dogmatics* [Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1978, orig. 1860], 143-144.)

pe israeliți. „Eu îi voi împietri inima, și nu va lăsa pe popor să plece" (Exodul 4:21). „Acestora le-a schimbat inima, până acolo că au urât pe poporul Lui, și s-au purtat mișelește cu robii Săi" (Psalmul 105:25).

Iar când vine vorba de calamități – materiale și spirituale – ele sunt descrise în repetate rânduri ca fiind trimise de Dumnezeu. „Voi trimite împotriva voastră nu numai foametea, ci și fiarele sălbatice, care vă vor lăsa fără copii" (Ezechiel 5:17). „Voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvintelor Domnului" (Amos 8:11).

Prin urmare, atunci când afirm că tot ce există – inclusiv răul – este *rânduit* de un Dumnezeu infinit de sfânt și atotînțelept să dea și mai multă strălucire gloriei lui Cristos, vreau să spun că într-un fel sau altul, Dumnezeu face în așa fel încât toate lucrurile să contribuie la glorificarea Fiului Său. Și atunci când cauzează, și atunci când permite, El o face cu un scop. Pentru un Dumnezeu infinit de înțelept și omniscient, atât cauzarea, cât și permiterea urmăresc un scop. Ele fac parte din imaginea de ansamblu a planului pe care Dumnezeu dorește să-l ducă la îndeplinire.

RĂUL EXISTĂ CU SCOPUL PENTRU CARE A FOST RÂNDUIT

Biblia spune foarte clar că răul există pentru scopurile înțelepte ale lui Dumnezeu. De exemplu, Proverbe 16:4 spune: „Domnul a făcut toate pentru o țintă, chiar și pe cel rău pentru ziua nenorocirii." Dumnezeu a făcut aceasta într-un mod misterios care nu afectează în vreun fel responsabilitatea păcătosului și puritatea inimii Sale. Dacă nu putem explica întocmai cum este posibil lucrul acesta, trebuie să ne smerim inimile. Chiar ni se spune s-o facem. Să ne păzim să atribuim

Bibliei ipoteze pe care ea nu le conține. Acesta este modul în care se poate anula valoarea Cuvântului lui Dumnezeu.

Am văzut în capitolul al doilea că toate lucrurile au fost făcute prin Cristos și *pentru* Cristos (Coloseni 1:16). Am văzut că aici sunt incluse în mod specific „scaunele de domnie, dregătoriile, domniile și stăpânirile" care au fost biruite de Cristos la cruce. Altfel spus, ele au fost create „pentru ziua nenorocirii", cum spune Proverbe 16:4. Atunci când le-a creat, Dumnezeu a știut ce se va întâmpla cu ele și a împletit răul acesta în planul Său de răscumpărare. În Vinerea Mare, când Cristos a murit și puterile răului au fost înfrânte, s-au manifestat puterea, dreptatea, mânia și dragostea lui Cristos. Mai devreme sau mai târziu, fiecare act de răzvrătire împotriva Lui se sfârșește în ruină și slujește la glorificarea lui Cristos.

DUMNEZEUL CARE EXISTĂ

Cartea de față urmărește, de asemenea, să întărească acea convingere conform căreia creștinismul nu este doar un set de idei, practici și sentimente menite să ne ofere sănătate psihologică – fie ele inventate de Dumnezeu sau de oameni. Nu aceasta este creștinismul. Creștinismul începe cu convingerea că Dumnezeu este o realitate obiectivă, exterioară nouă. Nu noi Îl facem pe El ceea ce este, gândind anumite lucruri cu privire la El. După cum spunea Francis Schaeffer, el este *Dumnezeul care există*. Nu noi Îl facem pe El. El ne face pe noi. Nu noi decidem cum este El. El decide cum suntem noi. El a creat universul, iar acesta are sensul pe care i l-a dat El, nu sensul pe care i-l dăm *noi*. Dacă îi dăm un sens diferit de cel pe care i l-a dat El, suntem niște nebuni și viețile noastre vor avea un final tragic.

Creștinismul nu este un joc; nu este o terapie. Toate doctrinele sale izvorăsc din identitatea lui Dumnezeu și din

lucrările Sale de-a lungul istoriei. Ele corespund unor fapte reale. Creștinismul reprezintă mai mult decât simple fapte istorice, dar nicidecum mai puțin. Există credință, nădejde și dragoste. Dar toate acestea nu plutesc în aer. Ele cresc precum cedrii măreți pe stânca adevărului lui Dumnezeu.

Motivul pentru care am făcut din aceasta unul dintre scopurile cărții mele este că sunt pe deplin convins, pe baza Scripturii, că bucuria noastră veșnică, tăria și sfințenia noastră depind de soliditatea acestei concepții care întărește coloana vertebrală a credinței noastre. Concepțiile superficiale despre lume și viață creează creștini superficiali. Iar creștinii superficiali nu vor putea supraviețui zilelor care ne așteaptă. Emotivismul fără rădăcini care vede în creștinism o simplă variantă terapeutică se va prăbuși din temelii în zilele de pe urmă. Vor rămâne în picioare doar cei care își vor fi clădit casele pe stânca adevărului măreț și obiectiv, avându-L pe Isus Cristos ca punct de plecare, centru și scop final în toate.

GLORIA LUI ISUS PLĂNUITĂ ÎN PĂCATUL LUI ADAM

Capitolul de față se concentrează asupra păcatului impresionant al primului om, Adam, și asupra modului în care el a pregătit scena pentru antipodul și mai impresionant reprezentat de lucrarea lui Isus Cristos. Mergem acum la Romani 5:12-21.[2]

Gloria lui Cristos este scopul principal pe care l-a urmărit Dumnezeu atunci când a permis păcatul lui Adam și, împreună cu acesta, Căderea întregii omeniri în păcat. Să ne amintim ce am învățat despre permisivitatea lui Dumnezeu:

2 Când am predicat din Romani la Biserica Baptistă Bethlehem, am alocat cinci predici acestui verset. Ele pot fi găsite la www.desiringGod.org. În capitolul de față, focalizarea este pe cu totul altceva decât am prezentat în acele mesaje.

Dumnezeu permite orice lucru cu un scop. Scopurile Lui sunt întotdeauna bine definite și infinit de înțelepte. El nu a fost obligat să îngăduie Căderea lui Satan sau pe cea a lui Adam. Le-ar fi putut opri.

Faptul că Dumnezeu nu a împiedicat Căderea ne dă de înțeles că a avut un anumit scop cu ea. Or Dumnezeu nu Își face planurile din mers. Dacă El știe despre un lucru că este înțelept, înseamnă că a știut dintotdeauna că este înțelept – din veșnicie. Prin urmare, păcatul lui Adam și Căderea întregii omeniri în păcat și suferință împreună cu el nu L-a luat pe Dumnezeu pe nepregătite. Ea face parte din planul suprem al lui Dumnezeu prin care toate sunt menite să etaleze plinătatea gloriei lui Isus Cristos.

Unul dintre modurile cele mai clare în care putem vedea lucrul acesta în Biblie – și nu vom intra aici în detalii[3] – este să ne uităm la acele texte care ne arată că Dumnezeu a avut în vedere încă de la crearea lumii jertfa lui Cristos care a biruit păcatul.

De exemplu, în Apocalipsa 13:8, Ioan scrie despre „toți aceia al căror nume n-a fost scris, *de la întemeierea lumii*, în cartea vieții Mielului, care a fost înjunghiat". Așadar, încă dinainte de întemeierea lumii a existat o carte intitulată „cartea vieții Mielului, care a fost înjunghiat". Înainte să creeze lumea, Dumnezeu plănuise deja ca Fiul Său să fie înjunghiat ca un miel pentru a-i mântui pe toți cei ale căror nume sunt scrise în carte.

Sau haideți să ne uităm la 2 Timotei 1:9: „[Dumnezeu] ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după *harul care ne-a fost*

3 Pentru o tratare completă a acestui subiect, vezi capitolul „Why God Appoints Suffering for His Servants" în *Suffering and the Sovereignty of Christ*, ed. John Piper și Justin Taylor (Wheaton, IL.: Crossway Books, 2006), 91-109.

dat în Cristos Isus, înainte de veșnicii." Noi am primit harul mântuitor înainte de veșnicii. Altfel spus, el ne-a fost oferit înainte să existe vreun păcat uman de care să fim mântuiți. Prin urmare, harul a fost plănuit înainte să existe păcatul care să-l facă necesar. Aceasta înseamnă că planul lui Dumnezeu de a ne mântui prin har nu a fost o reacție la deciziile omului de a păcătui. Harul mântuitor a fost planul care a impus necesitatea păcatului. Dumnezeu nu a constatat existența păcatului în lume și apoi a conceput un plan ca să remedieze această situație. El a avut planul în minte înainte de veșnicii, iar acest plan era spre gloria harului care biruiește păcatul prin moartea lui Isus Cristos.

Acest lucru reiese și mai clar din Efeseni 1:4-6: „În [Cristos], Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Cristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui." Cu ce scop ne-a predestinat Dumnezeu pe noi, păcătoșii, spre a fi adoptați? Pentru lauda gloriei harului Său. Iată de ce a fost conceput planul. Scopul suprem al planului etern a fost lauda cât mai intensă a gloriei harului lui Dumnezeu. Iar apogeul acestei glorii se găsește în moartea lui Isus, într-atât încât Evanghelia morții lui Cristos pentru păcătoși este numită „Evanghelia *slavei lui Cristos*, care este chipul lui Dumnezeu" (2 Corinteni 4:4).

Așadar, ideea biblică este că suferințele și moartea lui Cristos pentru păcat nu au fost plănuite după comiterea păcatului lui Adam, ci înainte. Prin urmare, atunci când Adam a păcătuit, Dumnezeu nu a fost luat prin surprindere de aceasta, ci avea deja un plan din care păcatul lui Adam făcea parte – mai exact, un plan prin care să-Și arate răbdarea extraordinară, harul, dreptatea și mânia în istoria răscumpărării, iar apoi,

ca punct culminant, să dezvăluie măreția Fiului Său ca al doilea Adam, superior din toate punctele de vedere primului Adam.

Ne uităm așadar la Romani 5:12-21, ținând minte că păcatul impresionant al lui Adam nu a dat peste cap planurile lui Dumnezeu de a-L proslăvi pe Cristos, ci a contribuit la împlinirea lor. Iată cum vom privi la aceste versete. Ele conțin cinci referiri explicite la Cristos. Una dintre ele definește concepția lui Pavel cu privire la Cristos și Adam, iar celelalte patru ne arată cum anume este Cristos mai mare decât Adam. Două dintre acestea patru sunt atât de asemănătoare încât le vom comasa, ceea ce înseamnă că vom privi la trei aspecte ale superiorității lui Cristos.

ISUS, „CEL CE VINE"

Observați cum este descris Cristos în versetul 14. Versetele 12-13 creează contextul: „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit... (Căci înainte de Lege păcatul era în lume. Dar păcatul nu este ținut în seamă câtă vreme nu este o lege. Totuși moartea a domnit, de la Adam până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam, care este o icoană preînchipuitoare a Celui ce avea să vină." Iată așadar și referirea la Cristos din versetul 14: „Cel ce avea să vină."

Acest verset definește modul în care raționează Pavel în versetele următoare. Să observăm mai întâi aspectul cel mai evident: Cristos „avea să vină". Încă de la început Cristos era „Cel ce vine". Pavel ne arată faptul că venirea lui Cristos nu a fost o soluție de rezervă. El nu spune despre Cristos că a fost o copie a lui Adam, ci că Adam a fost un tip al lui Cristos.

Dumnezeu S-a raportat la Adam într-un mod care avea să-l facă pe acesta reprezentativ și anticipativ pentru modul în care Dumnezeu plănuia să-L glorifice pe Fiul Său. Tipul este o anticipare a ceva ce va veni mai târziu și va semăna cu tipul – numai că va fi mai măreț. Așadar, Dumnezeu s-a raportat la Adam într-un mod care avea să-l facă pe acesta un tip al lui Cristos. Planul lui Dumnezeu cu Cristos a precedat relația Lui cu Adam.

Să observăm mai atent unde anume în raționamentul său spune Pavel că Adam este un tip al lui Cristos. Versetul 14: „Totuși moartea a domnit, de la Adam până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam, *care este o icoană preînchipuitoare a Celui ce avea să vină*." El alege să ne spună că Adam este un tip al lui Cristos imediat după ce spune că până și oamenii care nu au păcătuit în felul în care a păcătuit Adam au suportat pedeapsa acestuia. De ce afirmă Pavel tocmai în acest punct faptul că Adam este un tip al lui Cristos?

ISUS, CAPUL CARE NE REPREZINTĂ

Lucrurile pe care Pavel tocmai le-a afirmat vorbesc despre esența *asemănării* și a *deosebirii* dintre Cristos și Adam. Iată comparația pe care o face apostolul: Oamenii a căror fărădelege nu a fost ca a lui Adam au murit la fel ca Adam. De ce? Pentru că au fost legați de el. El era capul care reprezenta omenirea întreagă, iar păcatul său este socotit ca păcat al lor în baza legăturii dintre ei. În esență, acesta este motivul pentru care Adam este numit un tip al lui Cristos – pentru că ascultarea noastră nu este ca ascultarea lui Cristos, și totuși noi avem viață veșnică împreună cu Cristos. De ce? Pentru că suntem legați de Cristos prin credință. El este capul reprezentativ al noii umanități și neprihănirea Lui este socotită ca neprihănire a noastră în baza legăturii noastre cu El (Romani 6:5).

Aceasta este comparația la care se ajunge atunci când Adam este numit un tip al lui Cristos:

Adam >Păcatul lui Adam >omenirea condamnată în el >moartea veșnică
Cristos >Neprihănirea lui Cristos >noua umanitate justificată în El >viața veșnică

Restul pasajului ne dezvăluie cu cât mai măreț este Cristos și lucrarea Lui de mântuire decât Adam și lucrarea lui distrugătoare. Să nu uităm ce am spus la începutul acestui capitol. Ceea ce vedem aici este o descoperire din partea lui Dumnezeu a unor realități care definesc lumea în care trăiește fiecare persoană de pe planeta noastră. Fiecare om de pe pământ este inclus în acest text pentru că Adam a fost părintele tuturor. Prin urmare, fiecare persoană, de orice etnie, trebuie să se aștepte la ceea ce descrie textul acesta. Moarte în Adam sau viață în Cristos.

Textul are implicații universale. Să nu pierdem aceasta din vedere. Este realitatea definitorie pentru fiecare persoană de pe fața pământului. Concepțiile superficiale despre lume și viață dau naștere la creștini superficiali. Aceasta nu este o concepție superficială despre lume și viață. Ea cuprinde întreaga istorie și întreaga planetă. Ea afectează fiecare persoană din lume și fiecare titlu de articol de pe internet.

SĂRBĂTORIND SUPERIORITATEA LUI ISUS

Să privim acum la trei moduri în care Pavel celebrează superioritatea lui Cristos și a lucrării Sale față de Adam și lucrarea lui. Ele pot fi rezumate în trei expresii: (1) abundența harului, (2) perfecțiunea ascultării și (3) domnia vieții.

Harul abundent al lui Cristos

Mai întâi, versetul 15 și abundența harului. „Dar cu darul

fără plată [al neprihănirii, v. 17] nu este ca și cu greșeala; căci, dacă prin greșeala unuia singur, cei mulți au fost loviți cu moartea, apoi cu mult mai mult harul lui Dumnezeu și darul, pe care ni l-a făcut harul acesta într-un singur om, adică în Isus Cristos, s-au dat din belșug celor mulți." Aici, ideea principală este că harul lui Dumnezeu este mai puternic decât greșeala lui Adam. La aceasta se referă cuvintele *mult mai mult*: „cu mult mai mult harul lui Dumnezeu ... s-au dat din belșug celor mulți." Dacă greșeala omului a adus moartea, cu cât mai mult harul lui Dumnezeu va aduce viața.

Pavel se exprimă însă chiar mai concret. Harul lui Dumnezeu este în mod specific harul care ne-a fost dat „într-un singur om, adică în Isus Cristos". „Cu mult mai mult harul lui Dumnezeu și darul, pe care ni l-a făcut *harul acesta într-un singur om, adică în Isus Cristos*, s-au dat din belșug celor mulți." Nu este vorba aici de două haruri diferite. Harul oferit în omul Isus Cristos este întruparea harului lui Dumnezeu. De aceea Pavel vorbește despre el în Tit 2:11, de exemplu, în felul următor: „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat [în Isus] ..." Iar în 2 Timotei 1:9: „El ne-a mântuit ... după harul care ne-a fost dat în Cristos Isus." Așadar, harul care este în Isus este harul lui Dumnezeu.

Acest har este un har suveran. El cucerește totul în calea lui. Vom vedea peste câteva momente că el are puterea împăratului universului. Este harul care domnește. Aceasta este prima celebrare a superiorității lui Cristos față de Adam. Când se întâlnesc față în față fărădelegea omului Adam și harul omului Isus Cristos, Adam și fărădelegea lui pierd. Cristos și harul Său câștigă. Aceasta este o veste excelentă pentru cei care sunt ai lui Cristos.

Ascultarea perfectă a lui Cristos

În al doilea rând, Pavel celebrează modul în care harul lui Cristos învinge greșeala lui Adam și moartea, respectiv prin perfecțiunea ascultării lui Cristos. Versetul 19: „Căci, după cum prin neascultarea unui singur om [adică Adam], cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om [adică Cristos], cei mulți vor fi făcuți neprihăniți." Așadar, harul omului Isus Cristos Îl împiedică să păcătuiască – Îl păstrează ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce (Filipeni 2:8) – astfel încât să aducă o ascultare perfectă și completă Tatălui în numele celor care sunt legați de El prin credință. Adam nu a dat dovadă de ascultare. Cristos a avut o ascultare perfectă. Adam a fost sursa păcatului și a morții. Cristos a fost sursa ascultării și a vieții.

Cristos este ca Adam, care a fost un tip al lui Cristos – ambii sunt reprezentanți ai unei umanități, unul al celei vechi și celălalt al celei noi. Dumnezeu atribuie eșecul lui Adam umanității acestuia și succesul lui Cristos umanității Sale, în virtutea legăturilor dintre aceste două umanități și reprezentanții lor. Marea superioritate a lui Cristos constă în faptul că El nu numai că reușește să dea dovadă de o ascultare perfectă, dar ascultă în așa fel încât milioane de oameni sunt considerați neprihăniți pe baza ascultării Sale. Ești tu legat numai de Adam? Faci tu parte numai din prima umanitate care este destinată la moarte? Sau ești legat și de Cristos și faci parte din noua umanitate destinată pentru viața veșnică?

Domnia vieții

În al treilea rând, Pavel celebrează nu doar harul abundent al lui Cristos și ascultarea perfectă a lui Cristos, ci și domnia vieții prin Cristos. Harul duce, prin ascultarea lui Cristos, la triumful vieții veșnice. Versetul 21: „...pentru ca, după cum

păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică, prin Isus Cristos, Domnul nostru." Harul domnește prin neprihănire (adică prin neprihănirea perfectă a lui Cristos) culminând cu viața veșnică – și toate acestea „prin Isus Cristos, Domnul nostru".

Sau același lucru, din nou în versetul 17: „Dacă deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Cristos!" Același tipar: Harul, prin darul fără plată al neprihănirii, duce la triumful vieții, și totul prin Isus Cristos.

Am precizat mai devreme că harul lui Dumnezeu în Cristos despre care vorbește Pavel în aceste versete este un har suveran. Acest lucru este evident prin folosirea cuvântului *a domni*. Moartea are un fel de suveranitate asupra omului și domnește peste toți. Toți oamenii mor. Însă harul învinge păcatul și moartea. El domnește în viață chiar și peste cei care odinioară erau morți. Acesta este harul suveran.

ASCULTAREA IMPRESIONANTĂ A LUI ISUS

Aceasta este gloria extraordinară a lui Cristos – El îl depășește de departe pe primul om, Adam. Păcatul impresionant al lui Adam nu este atât de măreț precum harul și ascultarea impresionante ale lui Cristos și darul vieții veșnice. De fapt, planul creat de Dumnezeu încă de la început, în neprihănirea Lui, a fost ca Adam, în calitate de reprezentant al omenirii să fie un tip al lui Cristos ca reprezentant al unei noi umanități. Planul Lui a fost ca, prin această comparație, gloria lui Cristos să strălucească și mai puternic.

Versetul 17 dă lucrurilor un ton personal și urgent. Care este poziția noastră? „Dacă deci, prin greșeala unuia singur,

moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult *cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii*, vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Cristos!" Să citim aceste cuvinte cu multă atenție și în mod personal: „cei ce *primesc*, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii."

CUVINTE PREȚIOASE PENTRU PĂCĂTOȘI

Cuvintele acestea sunt deosebit de prețioase pentru niște păcătoși ca tine și ca mine: Harul este fără plată, darul este fără plată, neprihănirea lui Cristos este fără plată. Întrebarea este: Îl vom primi noi ca pe speranța și comoara vieților noastre? Dacă da, atunci vom „domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Cristos". Și în această domnie veșnică, vom avea drept Comoară supremă frumusețea și valoarea lui Isus Cristos a cărui glorie strălucește și mai puternic pe fundalul păcatului impresionant al lui Adam. Ideea principală din Romani 5:12-21 este că lucrarea mântuitoare a lui Cristos este înțeleasă și prețuită așa cum trebuie atunci când vedem păcatul impresionant al lui Adam. Nu a fost o coincidență. A fost planul lui Dumnezeu încă dinainte de întemeierea lumii.

5

MÂNDRIA LUI BABEL ȘI LAUDA LUI CRISTOS

Cum judecata lui Dumnezeu aduce laude pline de bucurie la adresa lui Isus

„Haidem! să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul, și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului."

GENEZA 11:4

Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată fața pământului; așa că au încetat să zidească cetatea. De aceea cetatea a fost numită Babel, căci acolo a încurcat Domnul limba întregului pământ, și de acolo i-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului.

GENEZA 11:8-9

Tema acestei cărți este *Păcate impresionante și scopul lor universal în gloria lui Cristos*. În capitolul de față ajungem la păcatul impresionant al zidirii turnului Babel. Dacă tu crezi cumva că acest episod este prea îndepărtat și irelevant pentru viața modernă pe care o trăiești, pune-ți următoarele întrebări: De unde provin toate limbile din lume – și toate grupurile etnice? Sunt ele un rezultat al păcatului? Sunt ele un lucru bun, cu potențialul de a aduce glorie lui Cristos și

bucurie poporului lui Dumnezeu? Este bine sau rău că există state politice separate și independente care intră adeseori în conflict? Ce părere are Dumnezeu despre existența unui super-stat monolitic? Va împiedica El apariția unuia? Va însemna acesta sfârșitul lumii? Iar pe plan personal, care este păcatul tău fundamental și ce crede Dumnezeu despre el? Ce a făcut El ca să te salveze de acest păcat? Toate aceste întrebări și multe altele se nasc din relatarea acestui eveniment istoric.

RĂSPUNS LA O ÎNTREBARE COMPLICATĂ

Să începem prin a clarifica o problemă complicată de context. Geneza 11:1-9 pare să descrie originea limbilor. La o citire atentă a cărții observăm însă că în capitolul 10 sunt descrise *deja* popoarele și limbile, înainte de episodul cu turnul Babel din Geneza 11.

Să privim, de exemplu, la Geneza 10:5: „De la ei se trag popoarele din țările neamurilor de pe malul mării, după ținuturile lor, după limba fiecăruia, după familiile lor, după semințiile lor." Apoi ajungem la Geneza 11:1 care spune: „Tot pământul avea o singură limbă și aceleași cuvinte." Autorul știa foarte bine ce face. El nu a uitat în 11:1 ce scrisese deja în 10:5, 20 și 31 (doar două versete mai devreme).

Soluția este să acceptăm ideea că autorul nu a aranjat aceste două relatări în ordine cronologică. Mai întâi el descrie răspândirea popoarelor și a limbilor în capitolul 10, după care explică originea acestei diversități în 11:1-9. Uneori, când ai de spus ceva șocant despre explicația unui eveniment, o faci înainte să descrii evenimentul respectiv, însă alteori aștepți până când ai descris evenimentul respectiv.

După Potop, Dumnezeu i-a spus lui Noe în Geneza 9:1: „Creșteți, înmulțiți-vă, și umpleți pământul." La aceasta se referă capitolul 10. Lucrurile respective s-au întâmplat pe

măsură ce popoarele și limbile s-au înmulțit. Aparent nu era decât împlinirea poruncii lui Dumnezeu. Părea să fie o simplă ascultare. Apoi însă, Geneza 11:1-9 aruncă bomba. De fapt, nu a fost vorba de ascultare. Oamenii nu s-au răspândit ca să umple pământul. Dimpotrivă, ei s-au adunat la un loc. Dumnezeu S-a pogorât și le-a spulberat neascultarea, făcând imposibilă această aglomerare. El le-a încurcat limba și a împărțit omenirea în multe națiuni și multe limbi.

DOUĂ MARI PĂCATE DIVULGATE

Înainte să ne întrebăm cum au fost plănuite toate acestea ca să aducă glorie lui Cristos, hai să insistăm puțin și să vedem mai întâi care a fost păcatul, iar apoi care a fost judecata lui Dumnezeu. Geneza 11:1-4 spune:

> Tot pământul avea o singură limbă și aceleași cuvinte. Pornind ei înspre răsărit, au dat peste o câmpie în țara Șinear; și au descălecat acolo. Și au zis unul către altul: „Haidem! să facem cărămizi, și să le ardem bine în foc." Și cărămida le-a ținut loc de piatră, iar smoala le-a ținut loc de var. Si au mai zis: „Haidem! să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul, și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului."

Afirmațiile cheie apar în versetul 4: (1) Ei vor să construiască o cetate. (2) Ei vor să înalțe în acea cetate un turn care să atingă cerul. (3) Ei vor să-și facă un nume. (4) Ei vor să nu fie împrăștiați pe tot pământul. Primele două corespund cu ultimele două.

Construirea unei cetăți este modul lor de a evita să fie împrăștiați pe toată fața pământului, iar zidirea unui turn

până la cer este modul lor de a-și face un nume. Prin urmare, cetatea și turnul sunt manifestări exterioare ale păcatelor lăuntrice. Cele două păcate sunt dorința de laudă (astfel că vrei cu tot dinadinsul să-ți faci un nume) și dorința de siguranță (astfel că zidești o cetate și nu-ți asumi riscul de a umple pământul).

Voia lui Dumnezeu pentru noi, oamenii, este să nu ne găsim bucuria în laudele pe care le primim, ci să ne găsim bucuria în a-L cunoaște și a-L lăuda pe El. Voia Lui nu este ca noi să ne aflăm siguranța în cetățile noastre, ci în Dumnezeul de care ascultăm cu bucurie. Prin urmare, păcatul impresionant al omului este că și după Potop, care a fost un avertisment răsunător împotriva păcatului, adresat lui Noe și urmașilor lui, se pare că nu suntem cu nimic mai buni decât eram înainte de Potop. Condiția umană este aceeași cu cea a lui Adam și a Evei. Noi hotărâm singuri ce este mai bine. Credem chiar că ne putem înălța și Îi putem lua locul lui Dumnezeu. Până în ziua de azi, aceasta este istoria omenirii care nu cunoaște harul răscumpărător.

PĂCATUL LUI ADAM RELUAT

Două aspecte din versetul 5 ne semnalează faptul că omul urmează să fie pus acolo unde-i este locul. „Domnul S-a pogorât să vadă cetatea și turnul, pe care-l zideau fiii oamenilor." Mai întâi, de remarcat este faptul că El îi numește „fiii oamenilor", sau într-o altă traducere, „fiii lui Adam". Zidirea acestei cetăți și a acestui turn seamănă cu ce a făcut Adam când s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și a mâncat din pom. Natura păcătoasă a lui Adam continuă și în urmașii săi – inclusiv în mine și în tine.

MANIFESTAREA DISPREȚULUI SFÂNT

În al doilea rând, să remarcăm afirmația: „Domnul *S-a*

pogorât să vadă cetatea și turnul." Acesta este dispreț sfânt. Autorul ridiculizează turnul acela spunând că Dumnezeu a trebuit să *Se pogoare* ca să-l vadă. El era atât de departe de cer încât Dumnezeu nu-l putea vedea de acolo! Bineînțeles că Dumnezeu vede totul, oriunde. Însă dacă vrei să arăți caracterul ridicol al felului în care omul se mândrește cu realizările sale mărunte, îți asumi niște riscuri și vorbești ironic, spunând că Dumnezeu coboară în căutarea acestui turn măreț „al cărui vârf atinge cerul".

ASPIRAȚIILE GLOBALE LIMITATE

Ce va face Dumnezeu ca reacție la acest păcat impresionant al omului care refuză să umple pământul cu gloria lui Dumnezeu, preferând în schimb să aibă un trai sigur într-o cetate și încercând să se înalțe pe sine în locul lui Dumnezeu? Geneza 11:6-8 spune:

> Și Domnul a zis: „Iată, ei sunt un singur popor, și toți au aceeași limbă; și iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gând. Haidem! Să Ne pogorâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora." Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată fața pământului; așa că au încetat să zidească cetatea.

Să observăm ce spune Dumnezeu în versetul 6: „Iată, ei sunt un singur popor, și toți au aceeași limbă." Această afirmație ne semnalează faptul că Dumnezeu urmează nu doar să le separe limbile, ci prin aceasta să și împartă un singur popor în mai multe popoare. El este pe cale să înmulțească limbile și popoarele. De aceea, Dumnezeu spune în versetul 7: „Haidem! să Ne pogorâm și să le încurcăm acolo limba,

ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora." În felul acesta, Dumnezeu i-a răspândit pe toată fața pământului.

Așadar, reacția Lui la îngâmfarea și aroganța omului a fost să îngreuneze comunicarea între oameni și în felul acesta să le îngreuneze și colaborarea în nișe planuri globale care Îl neglijează pe Dumnezeu. Dumnezeu a dotat lumea cu un sistem prin care mândria anumitor grupuri de oameni limitează mândria altor grupuri de oameni. Dumnezeu cunoaște potențialul imens al ființelor umane pe care le-a creat după chipul Său. El le-a dat o libertate extraordinară de a se înălța singuri și de a-și proiecta singuri sisteme de securitate fără să se încreadă în El. Sunt însă anumite limite. Existența a mii de limbi pe fața pământului și a mii de popoare diferite limitează aspirațiile globale ale omenirii arogante.

CUM AVEA SĂ-L GLORIFICE ACEST PĂCAT PE CRISTOS?

Să ne întoarcem acum la problema rolului acestui păcat în planul universal al lui Dumnezeu pentru glorificarea lui Cristos. Vom ține minte principiul pe care l-am remarcat în repetate rânduri: *Atunci când Dumnezeu permite ceva, El o face cu un scop.* Iar scopul acesta face parte dintr-u plan. Dumnezeu nu acționează din capriciu, la întâmplare sau fără niciun țel. De aceea, atunci când permite acest păcat impresionant al mândriei, aroganței și răzvrătirii de pe câmpia Șinear, El știe exact ce face și care va fi reacția Lui la evenimentele respective. Aceasta înseamnă că apariția popoarelor și a limbilor nu a fost rezultatul unui plan de rezervă. Ele reprezintă judecata lui Dumnezeu asupra păcatului și în același timp au fost plănuite de Dumnezeu pentru gloria universală a lui Isus Cristos.

Punem așadar din nou întrebarea: În ce fel contribuie acest păcat impresionant cu efectul său de separare a limbilor

pământului la preamărirea gloriei lui Cristos? Răspunsul are cinci fațete.

Ocrotirea creștinilor

Împărțirea lumii într-o mulțime de limbi împiedică formarea unui stat anticreștin global, monolitic, car ar avea puterea să înlăture complet creștinismul de pe fața pământului. De multe ori ne gândim că diversitatea limbilor, culturilor, popoarelor și a statelor politice reprezintă o piedică în calea evanghelizării mondiale, a răspândirii gloriei lui Cristos. Dumnezeu nu vede lucrurile așa. El este mai atent la pericolele pe care le ridică uniformitatea decât diversitatea umană. Noi, oamenii, suntem mult prea răi ca să ni se permită să ne unim într-o singură limbă sau un singur stat. Evanghelia gloriei lui Cristos se răspândește mai bine și prosperă mai mult *datorită* existenței celor 6.500 de limbi diferite și nu în pofida existenței lor.

Nimicirea mândriei

Iată un al doilea fel în care episodul cu turnul Babel Îl glorifică pe Cristos. Să presupunem că cineva ar întreba: „Dar în zilele de pe urmă nu va exista un mare stat global care îi va persecuta pe creștinii de pretutindeni?" Răspunsul este da. În zilele de pe urmă, Dumnezeu va slăbi legăturile care acum limitează răul acesta. Anticristul – „omul fărădelegii", cum îl numește Pavel (2 Tesaloniceni 2:3), sau „fiara", cum îl numește Ioan (Apocalipsa 13:3) – se va ridica atrăgând la sine oameni din lumea întreagă, iar creștinii vor avea de suferit o persecuție îngrozitoare. Aici este însă și legătura cu rebelii din Șinear. Turnul construit de ei se numea *Babel* (Geneza 11:9).

Cuvântul ebraic *babel* apare de peste două sute de ori în

Vechiul Testament și este tradus aproape de fiecare dată prin *Babilon*. Atunci când autorul scrie în Geneza 11:9: „De aceea cetatea a fost numită Babel [*babel*], căci acolo a încurcat Domnul limba întregului pământ, și de acolo i-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului", el face o remarcă ironică la adresa marii cetăți a Babilonului. Aceasta înseamnă că Babilonul care se lăuda cu turnurile și zidurile sale, cu grădinile și idolatria sa, este doar un efort jalnic prin comparație cu măreția lui Dumnezeu. Acest nume *Babel* sau *Babilon* este și numele dat cetății Fiarei în cartea Apocalipsa (14:8-9). Gloria lui Cristos strălucește prin aceasta fiindcă deși cetatea Babilonului se va îmbăta pentru o scurtă vreme cu sângele martirilor creștini (Apocalipsa 17:6), ea va fi nimicită la fel ca turnul Babel din vechime. Iată în continuare o descriere care o înfățișează drept „turnul Babel" al zilelor de pe urmă:

> Păcatele ei s-au îngrămădit, și au ajuns până în cer ... Pe cât s-a slăvit pe sine însăși, și s-a desfătat în risipă, pe atât dați-i chin și tânguire! Pentru că zice în inima ei: „Șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă, și nu voi ști ce este tânguirea!" ... „Vai! vai! Babilonul, cetatea cea mare, cetatea cea tare! Într-o clipă ți-a venit judecata!" (Apocalipsa 18:5, 7, 10)

Așadar, în zilele de pe urmă Dumnezeu va slăbi legăturile pe care le-a pus popoarelor. Ele se vor umfla de mândria Babilonului. Creștinii vor suferi. Iar apoi, pe neașteptate, Cristos va veni din înălțimile Lui infinite și-l va răpune pe omul fărădelegii cu suflarea gurii Sale (2 Tesaloniceni 2:8). Iar Babilonul nu va mai fi. Mândria omului va dispărea de pe pământ. Povestea din Geneza 11:1-9 este o anticipare a acelui moment. Victoria de atunci și de la final este victoria lui Cristos.

Autoritate peste fiecare grup

Iată un al treilea fel în care păcatul de la Babel și judecata lui Dumnezeu asupra sa duce la gloria universală a lui Cristos. Autoritatea și puterea lui Isus sunt înălțate pentru că El are autoritate peste fiecare grup etnic și fiecare popor. „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile" (Matei 28:18-19). Da, ca reacție la păcat, Dumnezeu a dezbinat limbile și popoarele. În final însă, aceasta servește la preamărirea autorității și a puterii lui Cristos de a face ucenici din orice limbă. Puterea Lui este cu atât mai glorioasă pentru că se răsfrânge asupra atâtor limbi și popoare și aduce mântuire.[1]

Evanghelia glorificată

Același lucru trebuie spus despre Evanghelia lui Cristos în mod special – mesajul morții și învierii Sale, mesajul iertării și justificării. Romani 1:16: „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Cristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: *întâi a Iudeului, apoi a Grecului.*" În mare parte, gloria Evangheliei este dată de faptul că ea nu este limitată geografic. Ea nu este o religie tribală. Ea se adresează fiecărei limbi și fiecărui popor. Dacă nu ar exista diversitatea limbilor, dacă păcatul impresionant de la Babel nu ar fi avut loc și n-ar fi avut loc nici judecata asupra lui, gloria universală a Evangheliei lui Cristos n-ar străluci la fel de frumos pe cum o face prin prisma miilor de limbi existente.

Isus lăudat

În fine, lauda pe care o primește Isus în toate limbile

1 Pentru o explicație completă a modului în care diversitatea culturilor Îl glorifică pe Cristos, vezi John Piper, *Let the Nations Be Glad*, ediția a 2-a (Grand Rapids: MI.: Baker, 2003), 196-200.

pământului este mai frumoasă prin diversitatea ei decât dacă ar fi existat o singură limbă și un singur popor care să o cânte. „Și cântau o cântare nouă, și ziceau: «Vrednic ești tu să iei cartea și să-i rupi pecețile: căci ai fost înjunghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni *din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam.* Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ!»" (Apocalipsa 5:9-10). „După aceea m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, *din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă*, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare, și ziceau: «Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care stă pe scaunul de domnie, și a Mielului!»" (Apocalipsa 7:9-10).

Păcatul impresionant de pe câmpia Șinear a fost cel care a dus la înmulțirea limbilor pământului, a cărei finalitate este lauda glorioasă a lui Cristos cântată în fiecare limbă de pe pământ. Așadar, fiecare limbă și fiecare popor să laude pe Domnul! Tot ce are suflare să laude pe Domnul!

6

VINDEREA LUI IOSIF ȘI FIUL LUI DUMNEZEU

Cum vine mântuirea prin robie

„Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca să vă rămână sămânța vie în țară, și ca să vă păstreze viața printr-o mare izbăvire."
GENEZA 45:7

„Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede azi, și anume, să scape viața unui popor în mare număr."
GENEZA 50:20

„Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, Nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, Până va veni Șilo, Și de El vor asculta popoarele."
GENEZA 49:10

Istoria căderii și a înălțării lui Iosif prin păcatele fraților lui și suveranitatea lui Dumnezeu abundă în lecții despre căile lui Dumnezeu și despre ocolișurile (aparente!) din viețile noastre. Una dintre cele mai cunoscute zicale din Biblie se află în această relatare. Ea a pus mii de situații tragice într-o lumină mângâietoare: Tu te-ai gândit să-mi faci rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine. Acest „tu" din propoziție

se poate referi la oricine face ceva prin care te rănește, chiar la diavolul însuși. Vom vedea că această poveste ne îndreaptă în final atenția spre Cel care a fost rănit de dușmanii Săi mai mult ca oricine, iar Dumnezeu a schimbat răul și durerea aceea în bine – într-un bine infinit.

POPORUL LEGĂMÂNTULUI, ISRAEL

Înainte să privim la ultimele capitole din Geneza și să reluăm episodul cu Iosif și păcatul impresionant al fraților săi împreună cu scopul său global în gloria lui Isus Cristos, să dăm paginile înapoi la Geneza 12. Dumnezeu l-a ales pe Avraam dintre toate popoarele lumii, prin har, fără ca acesta să fi avut vreun merit. În Geneza 12:2-3, Dumnezeu îi face o promisiune: „Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine." Aceasta este originea poporului Israel prin care Isus Cristos, Mesia, Fiul lui Dumnezeu, avea să vină în lume ca să ne mântuiască de păcatele noastre.

PATRU SUTE DE ANI!

Apoi în Geneza 15, Dumnezeu încheie un legământ formal cu Avram. El apelează la un gest simbolic remarcabil și folosește niște cuvinte uluitoare. În Geneza 15:13-16, Dumnezeu îi spune lui Avram:

> Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară, care nu va fi a ei; acolo va fi robită, și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu: și pe urmă va ieși de-acolo cu mari bogății. Tu vei merge în pace la părinții

> tăi; vei fi îngropat după o bătrânețe fericită. În al patrulea neam, ea se va întoarce aici; căci nelegiuirea Amoriților nu și-a atins încă vârful.

Așadar, încă de la începutul relației Sale de legământ cu poporul ales, Dumnezeu prezice o ședere de patru sute de ani în Egipt, urmată de o întoarcere în Țara Promisă. „O vor apăsa greu, timp de patru sute de ani." Dumnezeu are un motiv ciudat pentru care poporul trebuie să plece pentru patru sute de ani (Gândește-te! Patru secole!) și nu poate moșteni țara acum: „Nelegiuirea Amoriților nu și-a atins încă vârful" (versetul 15).

Când israeliții se vor întoarce peste patru sute de ani, sub comanda lui Iosua, ca să ia în stăpânire țara, ei vor nimici aceste popoare la porunca lui Dumnezeu. Cum să înțelegem afirmația aceasta? Deuteronomul 9:5 ne oferă răspunsul lui Dumnezeu: „Nu, nu pentru bunătatea ta, nici pentru curăția inimii tale intri tu în stăpânirea țării lor; ci din pricina răutății acestor neamuri le izgonește Domnul, Dumnezeul tău, dinaintea ta, și ca să împlinească astfel cuvântul prin care Domnul S-a jurat părinților tăi, lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov." Cucerirea Țării Promise reprezintă judecata lui Dumnezeu pentru secolele de răutate.

POPORUL LUI DUMNEZEU INTRĂ PRIN MULTE SUFERINȚE

Între timp, Dumnezeu spune că poporul Lui va fi străin într-o țară care nu este a lui, mai precis în Egipt, și va fi greu apăsat timp de patru sute de ani. Iată așadar planul lui Dumnezeu pentru poporul Său pelerin – un fel de imagine a vieții noaste pe pământ până la sosirea în cer. Dacă Dumnezeu plănuiește patru sute de ani de suferință pentru poporul Lui

(Geneza 15:13) înainte de intrarea în Țara Promisă, nu trebuie să ne surprindă faptul că El ne spune și nouă că „în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri" (Faptele Apostolilor 14:22).

PROFEȚIA ÎMPLINITĂ PRINTR-UN PĂCAT IMPRESIONANT

Întrebarea pentru noi este următoarea: În ce fel va ajunge poporul lui Dumnezeu rob în Egipt? Și ce anume vrea Dumnezeu să ne învețe despre căile Sale și despre Fiul Său prin această ședere neobișnuită în Egipt? Răspunsul este că Dumnezeu împlinește această profeție printr-un păcat impresionant. Iar prin acest păcat, El păstrează în viață nu doar poporul legământului Său, Israel, ci și spița din care va ieși Leul din Iuda ca să mântuiască și să conducă popoarele. În povestea vieții lui Iosif, miza este imensă.

NIMICIREA VISĂTORULUI

Revenind la Avram, să facem legătura cu povestea lui Iosif. Avram are un fiu pe nume Isaac. Isaac are un fiu pe nume Iacov (numit și Israel), iar Iacov are doisprezece fii care devin părinții celor douăsprezece triburi ale lui Israel. Unul dintre cei doisprezece fii ai lui Iacov, Iosif, are două visuri. În ambele, cei unsprezece frați ai săi împreună cu părinții lor i se închină lui. Geneza 37:8 spune că frații lui l-au urât pentru visurile acestea. Iar versetul 11 ne dezvăluie faptul că ei au fost invidioși.

Vine în sfârșit și ziua când cei unsprezece își pot revărsa mânia asupra fratelui lor. Tatăl lor îl trimite pe acesta să vadă dacă totul este în ordine cu frații săi (Geneza 37:14). Ei îl văd apropiindu-se și spun în versetele 19-20: „Iată că vine făuritorul de visuri! Veniți acum, să-l omorâm și să-l

aruncăm într-una din aceste gropi; vom spune că l-a mâncat o fiară sălbatică, și vom vedea ce se va alege de visurile lui." Ruben încearcă să-l vândă pe Iosif, însă el are succes doar pe jumătate întrucât frații îl vând pe Iosif ca sclav unei caravane de ismaeliți care se îndrepta spre Egipt (Geneza 37:27-28). Ei îi păstrează mantaua specială și o îmbibă în sângele unui animal, astfel că tatăl lor presupune că Iosif a fost devorat de fiarele sălbatice. Frații cred că aici s-a terminat totul.

O MÂNĂ INVIZIBILĂ LA LUCRU

Ei habar n-au însă ce se întâmplă. Ei nu știu absolut nimic despre mâna invizibilă a lui Dumnezeu care lucrează prin acțiunile lor. Ei nu știu că, tocmai prin efortul lor de a-l nimici pe visător, ei împlinesc visurile lui Iosif. De câte ori lucrează Dumnezeu în felul acesta! El ia păcatele nimicitorilor și face din ele mijlocul de salvare a acestora.

POTIFAR, PRIZONIERAT ȘI PROVIDENȚĂ

În Egipt, Iosif este cumpărat de Potifar, ofițer al lui Faraon și căpitan al gărzii (Geneza 37:36). Iosif se supune providenței ciudate a lui Dumnezeu și îl slujește pe Potifar cu credincioșie. El ajunge să se bucure de încredere și influență în casa lui Potifar. Iar în acest punct ne-am gândi că cei neprihăniți prosperă. Se pare însă că lucrurile stau altfel. Soția lui Potifar încearcă să-l seducă pe Iosif. Acesta fuge de adulter. Femeia astfel respinsă este plină de răutate și minte cu privire la Iosif. În ciuda neprihănirii lui, el este aruncat în temniță.

Acolo, din nou, în totală necunoștință de cauză despre ceea ce face Dumnezeu prin toată suferința lui, el îi slujește cu credincioșie temnicerului și se bucură de încredere, primind anumite responsabilități. În urma dezlegării a două vise avute de brutarul și paharnicul lui Faraon, Iosif este scos din

închisoare pentru a interpreta unul dintre visele lui Faraon. Când interpretarea se dovedește corectă, Faraon se convinge de înțelepciunea lui Iosif. Prin urmare, acesta din urmă este numit comandant în Egipt. „Te pun mai mare peste casa mea", îi spune Faraon, „și tot poporul meu va asculta de poruncile tale. Numai scaunul meu de domnie mă va ridica mai presus de tine" (Geneza 41:40).

VISURILE ÎMPLINITE

Peste țară se abat șapte ani de belșug, urmați de șapte ani de foamete, întocmai cum spusese Iosif că se va întâmpla. Iosif previne foametea în Egipt adunând rezerve uriașe de grâne în timpul celor șapte ani de bunăstare. În final, frații lui Iosif aud că în Egipt sunt grâne și merg acolo să capete ajutor.

La început ei nu-și recunosc fratele, dar apoi el li se descoperă. Când îl vânduseră ca sclav, avea 17 ani (37:2). Acum, când se prezintă în fața lor, are 39 de ani (41:46, 53; 45:6). Trecuseră 22 de ani. Frații sunt șocați. Ei au încercat să scape de visător și prin aceasta i-au împlinit visurile. Acum, frații se închină în fața lui Iosif, întocmai cum prevestiseră visurile.

Într-un final, Iosif îi cheamă să locuiască în Egipt ca să-și salveze viețile. Astfel începe împlinirea profeției îndepărtate conform căreia sămânța lui Avraam va locui timp de patru sute de ani în Egipt. Ne întrebăm așadar din nou: Cum s-a ajuns ca poporul lui Dumnezeu să locuiască în Egipt, ca împlinire a planului lui Dumnezeu? Și ce vrea să ne învețe Dumnezeu despre căile Sale și despre Fiul Său prin această ședere neobișnuită în Egipt?

DOUĂ DESCRIERI BIBLICE ALE ACESTEI ÎMPLINIRI

La un anumit nivel, răspunsul privind modul în care a

ajuns poporul în Egipt este clar: Ei au ajuns acolo în urma păcatului impresionant constând din tentativă de omor, trafic cu sclavi comis din lăcomie și înșelare cu sânge rece a unui bătrân cu inima frântă. Dar cum descrie Biblia această împlinire a profeției lui Dumnezeu? În două feluri.

Dumnezeu l-a trimis pe Iosif ca să salveze vieți

Mai întâi, în Geneza 45:5, Iosif le spune următorul lucru fraților săi care se temeau de el foarte mult: „Acum, nu vă întristați și nu fiți mâhniți că m-ați vândut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viața *m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră.*" Prima descriere pe care o face Biblia acestui păcat impresionant al fraților este să spună că Dumnezeu a ales să-l trimită pe Iosif în Egipt ca să-i salveze chiar pe cei care încercau să-l omoare. „Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră."

Iar ca să nu credem cumva că acesta a fost doar un comentariu lipsit de prea multă importanță, citim același lucru în Psalmul 105:16-17 – numai că de data aceasta, miza este și mai mare. Dumnezeu nu doar că a condus acțiunile acestor frați pentru a-l duce pe Iosif în Egipt, ci a poruncit totodată și foametea: „A chemat foametea asupra țării, și a tăiat orice mijloc de trai. Le-a trimis înainte pe un om; Iosif a fost vândut ca rob." Trebuie să renunțăm așadar la orice idee că Dumnezeu doar a *prevăzut* o foamete care ar fi venit de la sine sau ar fi fost provocată de Satan. Dumnezeu a chemat foametea. Și tot Dumnezeu a pregătit și eliberarea. Și a făcut-o printr-un păcat impresionant.

Omul s-a gândit să facă rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine

Așadar, primul mod în care Biblia descrie împlinirea profeției făcute de Dumnezeu potrivit căreia poporul Său va

ajunge în Egipt este să spună că Dumnezeu *l-a trimis pe Iosif* acolo înaintea lor. Al doilea mod în care Biblia descrie această profeție este chiar mai pătrunzător și mai impresionant. Frații se înfățișează din nou înaintea lui Iosif, de data aceasta după moartea tatălui lor, și din nou le este teamă că acesta se va răzbuna pe ei. În Geneza 50:19-20, Iosif spune: „Fiți fără teamă; căci sunt eu oare în locul lui Dumnezeu? Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău: dar *Dumnezeu a schimbat răul în bine*, ca să împlinească ceea ce se vede azi, și anume, să scape viața unui popor în mare număr."

Acesta este al doilea mod în care Biblia descrie cum Dumnezeu Și-a împlinit profeția: Frații au urmărit un lucru rău prin vinderea lui Iosif, însă *Dumnezeu a schimbat răul în bine*. De remarcat este faptul că nu se spune că Dumnezeu *a folosit* răul lor înspre bine după ce ei au intenționat să facă rău. Biblia spune că prin acea faptă rea au existat două scopuri sau planuri diferite: Prin acel păcat, *ei* au urmărit răul, dar prin același păcat, *Dumnezeu* a urmărit binele.

UN PĂCAT CARE SCAPĂ VIEȚI ȘI CARE NI-L ARATĂ PE CRISTOS

Lucrul acesta l-am văzut deja și-l vom vedea mereu și mereu: Ceea ce omul – sau diavolul – caută să facă pentru un scop rău Dumnezeu plănuiește pentru un bine mai mare. Acest bine mai mare amintit în Geneza 45:5 este „să scape viața" – viața poporului ales prin care va veni Mântuitorul lumii.

Binele mai mare menționat în Geneza 50:20 este „să scape viața unui popor în mare număr" – poporul prin care va veni Mesia. Aceste două descrieri ale planului pe care l-a urmărit Dumnezeu cu acest păcat ne vorbesc despre scopul universal al lui Dumnezeu. Ceea ce avem în față este un păcat

care salvează vieți, care salvează un popor. El anticipează cu putere gloria lui Cristos și modul în care păcatul crimei comis împotriva Lui va fi și el un păcat salvator.

Să privim acum la trei elemente din această narațiune care ne pregătesc să vedem gloria lui Isus și adevărata Lui identitate.

Mântuirea vine prin păcat și suferință

Mai întâi, vedem tiparul general care se repetă de mai multe ori în Biblie, și anume că biruința lui Dumnezeu care aduce mântuire poporului Său vine adeseori prin păcat și suferință. Frații lui Iosif au păcătuit împotriva lui și el a trebuit să sufere. În toate acestea, Dumnezeu lucrează la salvarea poporului Său – inclusiv a celor care încearcă să-l distrugă pe salvator. Faptul că Isus a venit în același fel n-ar fi trebuit să-i mire atât de mult pe oameni. Pe baza acestui tipar care se repetă iar și iar, ne-am aștepta ca oamenii să păcătuiască împotriva Lui și El să sufere în procesul de mântuire a poporului Său.

Așadar, prin povestea lui Iosif și a păcatului impresionant al fraților săi, noi suntem pregătiți să vedem gloria lui Cristos – răbdarea, smerenia și spiritul Său slujitor, El mântuindu-i tocmai pe cei care încercau să-L dea la o parte.

Murit-a pentru mine, deși durere i-am adus
Da, pentru mine, care la moarte L-am trimis.
Ce dragoste! Cum poate-adevărat a fi
Că Tu, Dumnezeu, pentru mine Tè-ai jertfit?[1]

Cel care suferă este neprihănit

În al doilea rând, povestea lui Iosif și a păcatului impresionant al fraților lui ne pregătește să-L vedem pe Isus

1 Charles Wesley, „And Can It Be That I Should Gain?" (1738).

nu doar prin acest tipar general conform căruia biruința lui Dumnezeu care aduce salvarea poporului Său vine adeseori prin suferință și păcat, ci mai specific, în cazul nostru, prin faptul că cel care suferă și care este victima păcatului este atât de neprihănit. Iosif, chiar dacă nu este perfect, iese în evidență prin consecvența și credincioșia de care dă dovadă în fiecare relație.

Chiar și atunci când este exilat în mod nemeritat, el îi este credincios lui Potifar, iar apoi temnicerului. Geneza 39:22: „Și mai marele temniței a pus sub privegherea lui pe toți întemnițații care erau în temniță. Și nimic nu se făcea acolo decât prin el."

Și care a fost răsplata lui Iosif? El a fost victima minciunii soției lui Potifar, iar paharnicul lui Faraon, al cărui vis a fost interpretat de Iosif, l-a uitat într-un mod ingrat în închisoare timp de doi ani după ce Iosif i-a interpretat visul.

Astfel, ideea principală nu este doar aceea că există păcat și suferință și că Dumnezeu lucrează prin acestea ca să-Și mântuiască poporul. Într-un mod mai specific, ideea este că celui neprihănit, deși suferă atât de mult, în final Dumnezeu îi face dreptate. Chiar dacă alții au respins această piatră neprihănită, Dumnezeu face din El piatra din capul unghiului (cf. Matei 21:42). Răzbunarea Lui devine însuși mijlocul de mântuire pentru persecutorii Săi.

Isus Cristos este neprihănitul final, suprem și perfect (Faptele Apostolilor 7:52; 1 Ioan 2:1). Alții au crezut că în viața lui Isus existau atâtea dificultăți încât El cu siguranță trebuie să fie un păcătos. În final însă, toate păcatele comise împotriva Lui și toată suferința prin care a trecut în neprihănirea Lui perfectă au sfârșit prin a I se face dreptate și, în felul acesta, au dus la mântuirea noastră. Dacă Iosif este uimitor prin credincioșia lui, Isus este infinit mai uimitor, pentru că El

a experimentat infinit mai multă suferință și a meritat-o infinit mai puțin, însă a fost de o credincioșie, statornicie și neprihănire perfecte în mijlocul acestei suferințe.

Toiagul nu se va îndepărta de la Iuda

Există în această relatare și alte paralele între Iosif și Isus, însă acum ne îndreptăm atenția spre elementul cel mai important al narațiunii care are legătură cu Isus și care nu este o paralelă cu Iosif. El se referă la o profeție despre venirea lui Isus, eveniment care n-ar fi putut avea loc dacă fiii păcătoși ai lui Iacov ar fi murit în timpul foametei.

Păcatul impresionant al acestor frați a fost modul lui Dumnezeu de a salva tribul lui Iuda de la dispariție, astfel încât Leul din semința lui Iuda, Isus Cristos, să Se poată naște, să moară, să învie și să domnească peste toate popoarele lumii. Vedem lucrul acesta cel mai bine în Geneza 49:8-10. Iacov, tatăl lui Iosif, este pe moarte. Înainte să-și dea duhul, el rostește o binecuvântare profetică asupra tuturor fiilor săi. Iată ce spune el despre fiul său, Iuda:

> Iudo, tu vei primi laudele fraților tăi; Mâna ta va apuca de ceafă pe vrăjmașii tăi. Fiii tatălui tău se vor închina până la pământ înaintea ta. Iuda este un pui de leu. Tu te-ai întors de la măcel, fiule! Iuda își pleacă genunchii, se culcă întocmai ca un leu, Ca o leoaică: cine-l va scula? Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, Nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, Până va veni Șilo, Și de El vor asculta popoarele.

Aceasta este o profeție despre venirea regelui suprem al lui Israel, Leul din semința lui Iuda, Mesia. Să remarcăm

că toiagul – sceptrul domnitorului, semn al regalității – va rămâne în linia genealogică a lui Iuda până când va veni cineva care nu va fi un domnitor obișnuit, pentru că *toate* popoarele, nu doar Israel, vor asculta de El. „De El vor asculta popoarele."

Această profeție se împlinește în Isus. Iată cum descrie apostolul Ioan rolul lui Isus în cer, după răstignirea și învierea Lui:

> „Nu plânge: Iată că Leul din semința lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea, și cele șapte peceți ale ei." ... Și cântau o cântare nouă, și ziceau: „Vrednic ești tu să iei cartea și să-i rupi pecețile: căci ai fost înjunghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice semințe, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ!" (Apocalipsa 5:5, 9-10).

LEUL DIN SEMINȚIA LUI IUDA ESTE MIELUL CARE A FOST ÎNJUNGHIAT

Lucrul cel mai extraordinar la Leul din tribul lui Iuda care împlinește profeția lui Iacov este că El cere ascultarea tuturor popoarelor lumii nu *exploatând* vinovăția noastră și inducându-ne în mod forțat supunerea, ci *purtând* vina noastră și oferindu-ne libertatea să-L iubim, să-L lăudăm și să ascultăm de El cu bucurie, pentru totdeauna. Leul din semința lui Iuda este Mielul care a fost înjunghiat. El ne câștigă ascultarea iertându-ne păcatele și făcând din propria Lui ascultare – perfecțiunea Lui în calitate de Cel neprihănit – baza acceptării noastre înaintea lui Dumnezeu. Oferindu-ne

această poziție de siguranță și bucurie nemărginită – datorată în totalitate suferințelor, neprihănirii, morții și învierii Sale – El ne câștigă ascultarea pe care I-o oferim de bunăvoie și cu bucurie.

Povestea lui Iosif este povestea unui om neprihănit împotriva căruia alții păcătuiesc și care suferă pentru ca tribul lui Iuda să nu piară și pentru ca din El să iasă un Leu care, dovedindu-Se a fi asemenea unui Miel, să câștige și să insufle prin suferințele și moartea Lui ascultarea de bunăvoie a tuturor popoarelor – chiar și a celor care L-au dat la moarte.

A câștigat El și ascultarea ta?

7

ORIGINEA PĂCĂTOASĂ A FIULUI LUI DAVID

Cum Dumnezeul-om devine Regele regilor

Și tot poporul a zis lui Samuel: „Roagă-te Domnului, Dumnezeului tău, pentru robii tăi, ca să nu murim; căci la toate păcatele noastre am mai adăugat și pe acela de a cere un împărat pentru noi". Samuel a zis poporului: „Nu vă temeți! Ați făcut tot răul acesta; dar nu vă abateți de la Domnul, și slujiți Domnului din toată inima voastră."

1 SAMUEL 12:19-20

Ideea principală din acest capitol este aceea că regalitatea în Israel – faptul că Israel a avut regi – s-a datorat în parte păcatului. A fost un păcat impresionant ca poporul lui Dumnezeu să-I spună Creatorului și Răscumpărătorului său: „Noi vrem să fim ca și celelalte popoare. Nu vrem să fii Tu regele nostru. Vrem un rege uman." Acesta este un păcat impresionant. În versetul 17, Samuel îl numește un mare rău. Totuși, dacă în Israel n-ar fi existat regi, Isus Cristos n-ar fi venit ca Rege al lui Israel, ca Fiul lui David și ca Regele

regilor. Însă domnia lui Cristos peste Israel și peste lumea întreagă nu este o soluție de rezervă în planul lui Dumnezeu. Ea nu a fost o reacție neplanificată la păcatul lui Israel, ci a făcut parte din planul Lui de la bun început.

DE CE AȘA?

Întrebarea pe care ne-o punem este următoarea: Dacă Dumnezeu știa că va urma acest păcat impresionant și știa că-l va îngădui, făcând astfel ca regalitatea în Israel să fie parte din planul Său de glorificare a lui Cristos ca Regele regilor, de ce nu a instituit încă de la început această formă de conducere în Israel? De ce nu l-a făcut prima dată rege pe Moise, apoi pe Iosua și așa mai departe? De ce a plănuit la început o domnie mai directă a lui Dumnezeu Însuși, urmând ca apoi să aducă regalitatea umană în istoria lui Israel printr-un păcat impresionant?

AVRAAM ȘI REGALITATEA VIITOARE

Să începem cu narațiunea. În Geneza 12, Dumnezeu l-a ales pe Avram să fie părintele poporului Israel și i-a promis că, prin urmașii lui, toate familiile pământului vor fi binecuvântate (Geneza 12:1-3). Mesia, Isus Cristos, va veni prin această linie genealogică.

Unul dintre primele lucruri care i se întâmplă lui Avram este că în Geneza 14:18 are parte de o întâlnire cu un personaj ciudat cu numele de Melhisedec. Acesta este numit „preot al Dumnezeului Celui Preaînalt" și „împăratul Salemului". Numele lui înseamnă „regele neprihănirii". Autorul Epistolei către Evrei îl vede pe Melhisedec ca fiind un tip al lui Cristos, o anticipare a Lui, deoarece Psalmul 110:4 spune că viitorul rege mesianic este și „preot în veac, în felul lui Melhisedec". Astfel, Epistola către Evrei spune: „Melhisedec ... după

însemnarea numelui său, este întâi „Împărat al neprihănirii", apoi și „Împărat al Salemului", adică „Împărat al păcii" ... asemănat cu Fiul lui Dumnezeu ..." (Evrei 7:1-3).

ANA ȘI REGALITATEA VIITOARE

Așadar, Dumnezeu plănuise deja ca Mesia care va veni să fie un preot-rege. Decizia ca El să fie rege nu a venit ca urmare a eșuării unui alt plan. Vedem lucrul acesta din nou în istoria nașterii și a dedicării lui Samuel. Să ne reamintim faptul că mama lui, Ana, era stearpă. Eli a profețit că ea va naște un fiu. Samuel s-a născut, iar Ana l-a dus la templu și l-a dedicat Domnului.

Printre lucrurile extraordinare pe care le spune Ana, unul se găsește în 1 Samuel 2:10 – să ne amintim că aceasta se întâmpla cu zeci de ani înainte să existe vreun rege în Israel (abia când Samuel este în vârstă, poporul îi cere insistent să le dea un rege). Ea spune: „Vrăjmașii Domnului vor tremura, Din înălțimea cerului El Își va arunca tunetul asupra lor; Domnul va judeca marginile pământului. El va da *Împăratului Său putere, Și El va înălța tăria Unsului Lui*." Cu alte cuvinte, într-o bună zi *va fi* un rege uman în Israel.

MOISE ȘI REGALITATEA VIITOARE

În Deuteronomul 17:14-20, Moise a dat instrucțiuni cu privire la regalitate pentru zilele când poporul va merge în direcția aceea, iar Deuteronomul 28:36 a prezis exilul poporului și al regelui său dacă aceștia se vor răzvrăti împotriva Domnului: „Domnul te va duce, pe tine *și împăratul* pe care-l vei pune peste tine, la un neam pe care nu l-ai cunoscut, nici tu, nici părinții tăi."

Trag concluzia, așadar, că ceea ce s-a întâmplat în 1 Samuel 12 nu L-a luat prin surprindere pe Dumnezeu. El a știut că

acest păcat impresionant va fi comis și a știut că-l va îngădui. Iar atunci când Dumnezeu plănuiește să permită un lucru, El acționează cu înțelepciune, nu în mod nesăbuit. Prin urmare, acest păcat impresionant face parte din planul general al lui Dumnezeu pentru regalitatea lui Israel și pentru gloria Fiului Său.

CUM A VENIT REGALITATEA

Înainte să ne întrebăm de ce a acționat Dumnezeu așa, să vedem cum s-au întâmplat lucrurile. Solicitarea unui rege a apărut prima dată în 1 Samuel 8, însă noi vom intra pe firul narațiunii în capitolul 12. În versetele 8-11, Samuel arată că Dumnezeu a fost un rege bun pentru Israel.

> Domnul a trimis pe Moise și pe Aaron, care au scos pe părinții voștri din Egipt și i-au adus să locuiască în locul acesta. Dar ei au uitat pe Domnul Dumnezeul lor; și El i-a vândut în mâinile lui Sisera, căpetenia oștirii Hațorului, în mâinile Filistenilor, și în mâinile împăratului Moabului, care au început lupta împotriva lor. Au strigat iarăși către Domnul, și au zis: „Am păcătuit, căci am părăsit pe Domnul, și am slujit Baalilor și Astarteelor; izbăvește-ne acum din mâna vrăjmașilor noștri, și-Ți vom sluji." Și Domnul a trimis pe Ierubaal, și pe Barac și pe Iefta, și pe Samuel, și v-a izbăvit din mâna vrăjmașilor voștri care vă înconjurau, și ați locuit în liniște.

Scopul acestor versete este să ne arate că Dumnezeu a fost credincios din poziția Sa de rege divin. Când ei au strigat către El, El i-a salvat. I-a pus la adăpost. Acesta este rolul unui rege – să asigure pacea pentru popor. Și care a fost

reacția lor? Versetul 12: „Apoi, când ați văzut că Nahaș, împăratul fiilor lui Amon, mergea împotriva voastră, mi-ați zis [lui Samuel]: „Nu! Ci un împărat să domnească peste noi". Și totuși Domnul, Dumnezeul vostru, era Împăratul vostru."

Se și aude neîncrederea în glasul lui Samuel: Voi ați cerut un rege când *Dumnezeu* era regele vostru! Ce trebuia să fi făcut Samuel? Domnul îi spusese deja în 1 Samuel 8:7-9: „Ascultă glasul poporului în tot ce-ți va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei. ... Ascultă-le glasul deci; dar înștiințează-i, și fă-le cunoscut dreptul împăratului care va domni peste ei."

UN PĂCAT IMPRESIONANT: „SĂ VEDEȚI CÂT DE RĂU AȚI FĂCUT"

Așadar, Samuel spune în 1 Samuel 12:13: „Iată că Domnul a pus un împărat peste voi", după care Îi cere Domnului să le dea un semn prin tunet și ploaie și spune despre păcatul lor că este un mare rău. Versetul 17: „Nu suntem noi la seceratul grânelor? Voi striga către Domnul, și va trimite tunete și ploaie. Să știți atunci și să vedeți *cât de rău ați făcut* înaintea Domnului când ați cerut un împărat pentru voi."

Și ca să se asigure că nu confundăm lucrarea sfântă pe care o face Dumnezeu prin această răutate păgână, Pavel explică în Faptele Apostolilor 13:20-22 că *Dumnezeu* a fost cel care a dat lui Israel pe primul său rege. „[Dumnezeu] le-a dat judecători, până la prorocul Samuel. Ei au cerut atunci un împărat. Și, timp de aproape patruzeci de ani, *Dumnezeu le-a dat pe Saul*, fiul lui Chis, din seminția lui Beniamin; apoi l-a înlăturat, și *le-a ridicat împărat pe David.*" Este tiparul pe care l-am văzut repetându-se de nenumărate ori în păcatele impresionante din istorie. Oamenii au vrut un lucru rău, însă Dumnezeu a schimbat răul în bine.

CE PUTEM ÎNVĂȚA DIN ACEASTA?

Se ridică așadar întrebarea: Dacă Dumnezeu a anticipat acest păcat impresionant și a știut că-l va îngădui și că va oferi astfel regalității în Israel un loc în planul Său de a-L glorifica pe Cristos ca Regele regilor, de ce nu a instituit de la bun început regalitatea ca formă de conducere în Israel? De ce nu l-a făcut prima dată rege pe Moise, care să fie urmat de Iosua și așa mai departe? De ce a fost mai întâi Dumnezeu rege, după care a adus regalitatea umană în istoria lui Israel printr-un păcat impresionant? Ce putem învăța din aceasta?

Cel puțin șase lucruri.

Suntem încăpățânați, răzvrătiți și nerecunoscători

Ar trebui să învățăm din aceasta cât de încăpățânați, de răzvrătiți și de nerecunoscători suntem. Tocmai de aceea începe 1 Samuel 12 astfel, amintind poporului că Dumnezeu i-a salvat din Egipt, că le-a dat Țara Promisă și apoi i-a scăpat de regii ticăloși. De fiecare dată, ei au uitat de Dumnezeu și au umblat după alte lucruri.

Aceasta nu este doar povestea lui Israel. Este povestea întregii omeniri. Este povestea mea și povestea ta. Nici măcar noi, creștinii, nu suntem statornici în relația noastră cu Dumnezeu. Avem zile când suntem recunoscători și zile când suntem nerecunoscători. Și nici măcar în zilele de recunoștință nu suntem atât de recunoscători cât ar trebui să fim. Gândește-te doar cât de bucuros și de mulțumitor ai fi dacă inima ta I-ar răspunde lui Dumnezeu și multitudinii de daruri primite de la El cu admirația și recunoștința de care este El vrednic.

Așadar, Dumnezeu ne descrie pe noi înșine prin astfel de întâmplări. El îi lasă pe oameni să alunece în atitudini

de nerecunoștință și idolatrie ca acestea pentru ca orice gură să fie închisă și lumea întreagă să dea socoteală înaintea Lui (Romani 3:19).

Dumnezeu este credincios Numelui Său

Putem învăța din aceasta că Dumnezeu este credincios Numelui Său. Să privim la versetul 22: „Domnul a hotărât să facă din voi poporul *Lui*." Care este temelia cea mai adâncă a credincioșiei lui Dumnezeu? Devotamentul Său față de propriul Său Nume. Pasiunea Lui pentru propria Sa glorie. Să citim versetul 22 încet și cu atenție: „Domnul nu va părăsi pe poporul Lui, *din pricina Numelui Lui celui mare*." Nu spune „din pricina numelui *lor*", ci „din pricina Numelui *Lui*". Dumnezeu este absolut decis să confirme valoarea, adevărul și dreptatea Numelui Său. Prin urmare, astfel de episoade apar în Biblie ca să ne învețe că toate căile lui Dumnezeu sunt guvernate de o înțelepciune infinită îndrumată de valoarea infinită a Numelui lui Dumnezeu.

Păcătoșii au parte de har datorită devotamentului suprem al lui Dumnezeu față de Numele Său

Putem învăța din aceasta despre modul extraordinar în care harul pentru păcătoși ca noi izvorăște din devotamentul suprem al lui Dumnezeu față de Numele Său în mijlocul păcatului. Să ne gândim cum este ilustrat acest fapt în versetele 19-22.

În versetul 19, poporul este îngrozit de păcatul impresionant pe care l-a comis împotriva lui Dumnezeu. Ei spun: „Roagă-te Domnului, Dumnezeului tău, pentru robii tăi, ca să nu murim; căci la toate păcatele noastre am mai adăugat și pe acela de a cere un împărat pentru noi." Cuvintele care urmează constituie o imagine a harului Evangheliei oferit în mod

gratuit păcătoșilor. Samuel spune poporului: „Nu vă temeți! Ați făcut tot răul acesta" (v. 20).

Să ne oprim aici și să ne mirăm. „Nu vă temeți! Ați făcut tot răul acesta." Oare nu scrie greșit? N-ar trebui să spună Samuel „*Temeți-vă*! Ați făcut tot răul acesta"? În schimb, textul spune: „*Nu* vă temeți! Ați făcut tot *răul* acesta." Ceea ce vedem aici este har. Harul lui Dumnezeu nu ne tratează așa cum am merita: „Temeți-vă! Ați făcut tot răul acesta", ci ne oferă un tratament mai bun decât meritățm: „*Nu* vă temeți! Ați făcut tot răul acesta."

Cum este posibil așa ceva? Pe ce se bazează harul acesta? Nu pe noi! Noi am făcut răul. Atunci pe ce? Am văzut deja în versetul 22: Nu vă temeți, căci „Domnul nu va părăsi pe poporul Lui, din pricina Numelui Lui celui mare." Devotamentul lui Dumnezeu pentru Numele Său este temelia credincioșiei Sale față de noi. Dacă Dumnezeu ar uita vreodată de devotamentul Său suprem față de Sine, atunci n-ar mai fi har pentru noi. Dacă El Și-ar baza bunătatea față de noi pe valoarea noastră, n-am avea parte de bunătate.

Noi suntem încăpățânați, răzvrătiți și nerecunoscători. Harul fără plată și nemeritat este singura noastră speranță de a fi altfel. Iar temelia acestui har nu este valoarea numelui nostru, ci valoarea infinită a Numelui lui Dumnezeu. Să ne reamintim 2 Timotei 2:13: „Dacă suntem necredincioși, totuși El rămâne credincios, căci *nu Se poate tăgădui singur*." Devotamentul față de Sine este temelia credincioșiei Sale față de noi. Dumnezeu dorește ca noi să învățăm din acest păcat impresionant că harul mântuirii noastre se bazează în ultimă instanță nu pe valoarea noastră în ochii Lui, ci pe valoarea Sa pentru Sine.

Domnia este numai a lui Dumnezeu

Din modul în care Dumnezeu a adus regalitatea în Israel

trebuie să învățăm că domnia este numai a Domnului. Dumnezeu intră în relația cu Israel fără un rege uman, pentru a arăta limpede că numai Dumnezeu trebuie să fie regele lui Israel. Numai Dumnezeu este împărat. Când Israel a cerut un rege, ei au respins de fapt acest adevăr. Dumnezeu spune foarte clar în 1 Samuel 8:7: „Pe Mine mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei." Dacă Dumnezeu ar fi pornit istoria lui Israel cu Moise și Iosua ca regi, n-ar fi la fel de clar că numai Dumnezeu poate fi regele de drept peste Israel. El nu poate avea concurenți umani.

Un Dumnezeu-om trebuie să fie rege

Așadar, din modul în care Dumnezeu întronează un rege uman trebuie să învățăm care sunt planurile Lui. El a intenționat să inițieze o linie de regi umani care să dea cu toții greș până când va veni Regele care nu este doar om, ci și Dumnezeu. Aceasta reiese atât din faptul că toți regii umani sfârșesc în eșec, cât și din faptul că numai Dumnezeu poate fi regele lui Israel în sensul cel mai deplin al cuvântului. Când a dat lui Israel un rege uman, Dumnezeu nu S-a răzgândit în privința faptului că doar El poate fi regele deplin și de drept al lui Israel. Ideea este că numai Dumnezeu este Regele lui Israel și va veni un Rege, un Fiu al lui David, care nu va da greș ca toți ceilalți. El nu va fi un simplu om supus păcatului. El va fi Dumnezeul-om.

Ultima întrebare rostită de Isus, care i-a redus la tăcere pe farisei, este ancorată în Psalmul 110:1, unde David spune: „Domnul [Dumnezeu] a zis Domnului [viitorul rege și Mesia] meu: «Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.»" Isus citează acest verset și apoi îi întreabă pe împotrivitorii Săi: „Deci, dacă David Îl numește Domn [pe Mesia], cum este El fiul lui [al lui David]?" (Matei 22:45).

Cu alte cuvinte, pentru cei ce au urechi de auzit, Isus este *mai mult* decât fiul lui David. El este mai mult decât un simplu rege uman. „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul *era* Dumnezeu ... Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl" (Ioan 1:1, 14). Numai Dumnezeu poate fi regele suprem de drept al lui Israel. Acesta a fost începutul. Acesta va fi sfârșitul. Isus Cristos este regele divino-uman al lui Israel.

Regele a murit pentru poporul Său

În fine, din modul în care Dumnezeu a dat lui Israel un rege uman trebuie să învățăm că trebuia să existe un rege *uman*. Numai Dumnezeu poate fi regele de drept al lui Israel. Însă trebuia să existe un rege uman. De ce? Fiindcă, pentru ca Dumnezeu să aibă un popor pe care să-l conducă și să-l iubească, un popor care să nu ajungă în iad din pricina păcatelor sale, regele trebuia să moară pentru popor. Iar Dumnezeu nu poate muri. Omul poate muri. Așadar, Dumnezeu a plănuit nu doar ca Dumnezeu Însuși să fie regele deplin și de drept al lui Israel, ci și ca regele de drept al lui Israel să moară în locul poporului. Așadar, regele lui Israel este *Dumnezeu*-om, pentru ca regele să poată fi Dumnezeu, dar și Dumnezeu-*om*, pentru ca regele să poată muri.

Când Samuel a spus: „Nu vă temeți, păcătoși răzvrătiți, încăpățânați și nerecunoscători ce sunteți! Ați făcut tot răul acesta" (1 Samuel 12:20), pe ce se baza harul acesta? El se baza pe valoarea Numelui lui Dumnezeu. „Domnul nu va părăsi pe poporul Lui, din pricina Numelui Lui celui mare" (v. 22). Confirmarea și apărarea Numelui lui Dumnezeu este temelia acestui har.

Și cum s-a manifestat în modul cel mai decisiv și final această apărare? Răspunsul: prin crucea lui Cristos. Romani 3:25: „Pe El [Cristos] Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu."

LA CRUCE, DATORITĂ NUMELUI SĂU

Într-adevăr, El a trecut cu vederea păcatele. Tocmai în ziua când poporul merita să fie nimicit pentru că ceruse un rege, Dumnezeu i-a iertat și le-a trecut cu vederea păcatele – de dragul Numelui Său. Însă Dumnezeu nu poate mătura păcatul sub covorul universului și să Se proclame mai departe un Dumnezeu drept și sfânt. Păcatul trebuie confruntat. El trebuie pedepsit. Și a și fost, în moartea lui Isus.

Singurul motiv pentru care păcătoși ca noi pot avea un rege atât de măreț, de glorios, de puternic, de bun, de sfânt și de înțelept ca Isus, fără să fim mistuiți din pricina păcatului nostru, este că Dumnezeu a plănuit ca Regele să moară pentru supușii Săi și apoi să învie. În fiecare Evanghelie, Isus este întrebat înainte să moară: „Ești Tu Împăratul iudeilor?" Și El răspunde: „Da, sunt" (Matei 27:11; Marcu 15:2; Luca 23:3; Ioan 18:33).

VIITORUL REGE AL TUTUROR

Și nu doar regele iudeilor, ci al tuturor – mai ales al celor care se încred în El. El stă astăzi la dreapta Tatălui, până când toți dușmanii Lui vor fi puși sub picioarele Sale și toți aleșii Lui vor fi adunați din rândul popoarelor pământului. Atunci va veni sfârșitul. Iar Cristos „Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă" (Evrei 9:28). Și „pe haină și pe coapsă avea scris

numele acesta" – nu regele evreilor, ci „Împăratul împăraților și Domnul domnilor" (Apocalipsa 19:16). Amin. Vino, Rege Isuse.

8

IUDA ISCARIOTEANUL, SINUCIDEREA LUI SATAN ȘI MÂNTUIREA LUMII

Cum a biruit Dumnezeu păcatul prin păcat

Dar Satana a intrat în Iuda, zis și Iscarioteanul, care era din numărul celor doisprezece. Iuda s-a dus să se înțeleagă cu preoții cei mai de seamă și cu căpeteniile străjerilor Templului cum să-L dea în mâinile lor. Ei s-au bucurat, și au căzut la învoială să-i dea bani. După ce le-a făgăduit că li-L va da în mâini, Iuda căuta un prilej nimerit să dea pe Isus în mâinile lor, fără știrea norodului.
LUCA 22:3-6

Scopul acestei cărți a fost să arate că în repetate rânduri în istoria lumii, păcatele decisive care au schimbat cursul istoriei nu au reușit să anuleze, ci au împlinit planurile globale ale lui Dumnezeu de a-L glorifica pe Fiul Său și de a mântui pe poporul Lui.

Rugăciunea mea este ca pe măsură ce aceste mărețe priveliști istorice ale suveranității lui Dumnezeu asupra păcatului ocupă locul potrivit în gândirea ta, ele să aibă un profund efect practic, întărindu-te în fața necazurilor cutremurătoare

și dându-ți curaj pentru Cristos în fața împotrivirii pline de pericol – putere în încercare și curaj în conflict, ambele spre gloria lui Cristos. Mă rog ca Domnul să împletească în țesătura sufletului tău fire de oțel cu fire de mătase.

CEL MAI IMPRESIONANT PĂCAT DIN ISTORIE: UCIDEREA LUI ISUS

Păcatul cel mai impresionant comis vreodată in istoria lumii este uciderea brutală a lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu divin, perfect din punct de vedere moral și de o valoare infinită. Iar fapta cea mai dezgustătoare în tot acest proces al crimei a fost, probabil, trădarea lui Isus de către unul dintre prietenii săi cei mai apropiați, Iuda Iscarioteanul.

Iuda era unul dintre cei doisprezece apostoli aleși personal de Isus, care fuseseră alături de El pe tot parcursul lucrării Sale publice. Iuda primise în încredințare administrarea financiară a întregului grup (Ioan 13:29). El a stat atât de aproape de Isus la Cina cea de Taină încât a înmuiat pâinea în aceeași farfurie cu El (Marcu 14:20).

„SATAN A INTRAT ÎN IUDA"

Luca ne spune în capitolul 22:3-6 că în seara ultimei cine, „Satana a intrat în Iuda ... Iuda s-a dus să se înțeleagă cu preoții cei mai de seamă și cu căpeteniile străjerilor Templului cum să-L dea în mâinile lor. Ei s-au bucurat, și au căzut la învoială să-i dea bani. După ce le-a făgăduit că li-L va da în mâini, Iuda căuta un prilej nimerit să dea pe Isus în mâinile lor, fără știrea norodului." Mai târziu, el a ajutat autoritățile să-L găsească pe Isus în Grădina Ghețimani și L-a trădat cu un sărut (Luca 22:47-48). Cu acest gest, el a pecetluit moartea lui Isus.

Când Luca ne spune în versetul 3 că „Satana a intrat în

Iuda", în mintea noastră se ridică o serie de întrebări. Prima este dacă Satan a pus stăpânire pur și simplu pe un Iuda bun sau dacă Iuda umbla deja în păcat alături de Satan, iar acesta a hotărât că acum este momentul potrivit să pună stăpânire pe el. O altă întrebare este de ce a ales Satan să facă una ca asta, întrucât moartea și învierea lui Isus aveau să ducă în final la înfrângerea definitivă a lui Satan și avem motive destul de puternice să credem că Satan știa lucrul acesta. Iar cea de-a treia și cea mai importantă întrebare este următoarea: Unde era Dumnezeu când s-au întâmplat toate acestea? Care a fost rolul sau non-rolul Lui în păcatul cel mai impresionant comis vreodată? Să luăm aceste întrebări pe rând.

PUTEREA LUI SATAN ÎN PORNIRILE PĂCĂTOASE ALE LUI IUDA

Ce trebuie să credem despre voința lui Iuda și despre puterea lui Satan atunci când citim în Luca 22:3 că „Satana a intrat în Iuda"? Când s-a întâmplat lucrul acesta, Iuda nu era un simplu spectator nevinovat. Apostolul Ioan ne spune în Ioan 12:6 că el era un „hoț". Când Iuda s-a plâns că Maria a risipit bani în gestul ei de a unge picioarele lui Isus, Ioan comentează: „Zicea lucrul acesta nu pentru că purta grijă de săraci, ci pentru că era un hoț, și, ca unul care ținea punga, lua el ce se punea în ea."

Dacă pare incredibil, să ne gândim numai la comportamentul scandalos al așa-zișilor lideri creștini din ziua de azi care folosesc darurile pentru lucrare ca să-și cumpere haine de 40.000 de dolari într-un singur an și își trimit copiii în excursii de 30.000 de dolari în Bahamas, iar în garaje au un Lexus alb și un Mercedes roșu. Deși Iuda stătea lângă Isus cu fața pioasă și cu aparentă religiozitate, deși scotea draci în numele lui Isus, el nu Îl iubea cu sinceritate pe Isus. El iubea

banii. Iubea puterea și plăcerile pe care le putea cumpăra cu bani.

Pavel ne spune cum lucrează această iubire de bani împreună cu puterea lui Satan. Să citim Efeseni 2:1-3: „Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului [*observăm legătura: morți în păcate, urmându-l pe Satan*], a duhului care lucrează acum în fiii neascultării. Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre, și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți." Morți în păcatele noastre, umblând după poftele firii pământești, împlinind dorințele trupului și ale minții și, *așadar*, urmându-l pe domnul puterii văzduhului.

Satan nu ia ca prizonieri oameni nevinovați. De fapt, nu există oameni nevinovați. Satan are putere acolo unde pornirile păcătoase dețin controlul. Iuda iubea banii și a mascat această iubire cu o relație falsă, exterioară cu Isus. Apoi, L-a vândut pentru treizeci de arginți. Oare câți alții de teapa lui mai trăiesc astăzi! Nu fi unul dintre ei. Și nu te lăsa înșelat de unul dintre ei.

ROLUL LUI SATAN ÎN PROPRIA SA DISTRUGERE

A doua întrebare este de ce l-a împins Satan pe Iuda să-L trădeze pe Isus. Oare nu știa el că moartea și învierea lui Isus aveau să ducă la înfrângerea sa definitivă (Coloseni 2:13-15; Apocalipsa 12:11)? Avem motive întemeiate să credem că el știa lucrul acesta.

Când Isus Și-a început lucrarea pe drumul spre cruce, Satan a încercat să-L abată de la calea suferinței și a jertfei. În pustiu, el L-a ispitit să transforme pietrele în pâine, să Se arunce de pe acoperișul templului și să ia lumea în stăpânire

închinându-Se lui (Matei 4:1-11). Scopul tuturor acestor ispite este următorul: „Nu merge pe calea suferinței, sacrificiului și morții. Folosește-Ți puterea ca să scapi de suferință. Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, manifestă-Ți dreptul de a domni. Eu Te pot ajuta să faci asta. Orice ai face, nu Te duce la cruce."

Să ne amintim apoi de momentul când Isus a prezis că va suferi mult din partea bătrânilor și a preoților de seamă și va fi ucis, iar Petru L-a mustrat și a zis: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!" (Matei 16:22). Cu alte cuvinte, nu voi lăsa niciodată să fii omorât în felul acesta.

Isus nu l-a lăudat pe Petru pentru cele spuse. El a zis: „Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor" (Matei 16:23). A fost lucrarea lui Satan să-L împiedice pe Isus să meargă la cruce. Satan nu voia ca Isus să fie răstignit. Aceasta ar fi însemnat nimicirea lui.

Iată-l însă pe Satan în Luca 22:3 cum intră în Iuda, determinându-l pe aceasta să-L trădeze pe Domnul și să-L trimită la cruce. De unde această schimbare radicală? De ce a încercat el să-L abată de la cruce, după care a luat inițiativa să-L conducă spre cruce? Nu ni se spune. Iată însă care cred eu că este răspunsul.

Satan a văzut că toate eforturile sale de a-L împiedica pe Isus să ajungă la cruce au fost zadarnice. De fiecare dată, Isus a păstrat direcția. El a fost pe deplin hotărât să meargă la moarte (Luca 9:51, 53), iar Satan a ajuns la concluzia că nu avea cum să-L oprească. Prin urmare, el a hotărât că dacă oricum nu-L poate opri, cel puțin Îi va face moartea cât mai urâtă, dureroasă și sfâșietoare cu putință. Nu doar moarte, ci moarte prin trădare. Moarte prin abandon. Moarte prin

lepădare (Luca 22:31-34). Moarte prin schingiuire. Dacă n-o putea împiedica, atunci avea să-i implice pe alții în ea și să genereze cât mai mult rău. A fost o succesiune impresionantă de păcate care L-au dus pe Isus până la cruce.

ROLUL LUI DUMNEZEU ÎN UCIDEREA FIULUI SĂU

Ajungem astfel la cea de-a treia și ultima întrebare – și cea mai importantă: Unde era Dumnezeu când s-au petrecut toate acestea? Sau mai exact: Care a fost rolul sau non-rolul lui Dumnezeu în păcatul cel mai impresionant comis vreodată – uciderea lui Isus Cristos?

Pentru a putea răspunde la o astfel de întrebare, trebuie să ne punem mâna la gură și să ne ferim de orice speculații filozofice. Aici opiniile noastre nu mai contează. Tot ce contează este ceea ce ne-a arătat Dumnezeu Însuși în Cuvântul Său. Iar primul lucru pe care ni-l arată El este că detaliile morții lui Isus au fost profețite în Cuvântul lui Dumnezeu cu sute de ani înainte ca ele să se petreacă.

Scripturile ne arată că niște oameni răi aveau să-L respingă pe Isus la venirea Lui. „Isus le-a zis [citând din Psalmul 118:22]: «N-ați citit niciodată în Scripturi că: Piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru, și este minunat în ochii noștri?»" (Matei 21:42).

Scripturile au arătat că Isus trebuia să fie urât de oameni. Citând Psalmul 35:19, Isus a spus: „Dar lucrul acesta s-a întâmplat ca să se împlinească vorba scrisă în Legea lor: «M-au urât fără temei»" (Ioan 15:25).

Scripturile au arătat că Isus avea să fie abandonat de ucenici. Isus citează din Zaharia 13:7: „În noaptea aceasta, toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire; căci este scris: «Voi bate Păstorul, și oile turmei vor fi risipite»" (Matei 26:31).

Scripturile au arătat că Isus avea să fie străpuns, dar fără a I se frânge vreun os. Ioan citează din Psalmul 34:20 și Zaharia 12:10 și spune: „Unul din ostași I-a străpuns coasta cu o suliță ... Aceste lucruri s-au întâmplat, ca să se împlinească Scriptura: «Niciunul din oasele Lui nu va fi sfărâmat.» Și în altă parte, Scriptura mai zice: «Vor vedea pe cine au străpuns»" (Ioan 19:34-37).

Scripturile au arătat că Isus va fi trădat de un prieten apropiat în schimbul a treizeci de arginți. Isus citează din Psalmul 41:9 și spune: „Nu vorbesc despre voi toți; cunosc pe aceia pe care i-am ales. Dar trebuie să se împlinească Scriptura, care zice: «Cel ce mănâncă pâine cu Mine a ridicat călcâiul împotriva Mea»" (Ioan 13:18). În Matei 26:24, Isus afirmă: „Fiul omului Se duce după cum este scris despre El. Dar vai de omul acela prin care este vândut Fiul omului!" Iar în Matei 27:9-10 se spune: „Atunci s-a împlinit ce fusese vestit prin prorocul Ieremia, care zice: «Au luat cei treizeci de arginți, prețul celui prețuit, pe care l-au prețuit unii din fiii lui Israel; și i-au dat pe Țarina olarului, după cum îmi poruncise Domnul»" (Ieremia 19:1-13; Zaharia 11:12-13).

Și nu numai Scripturile, ci chiar Isus Însuși a relatat cu lux de amănunte modul în care va avea să fie ucis. În Marcu 10:33-34, El spune: „Iată, ... ne suim la Ierusalim, și Fiul omului va fi dat în mâinile preoților celor mai de seamă și cărturarilor. Ei Îl vor osândi la moarte, și-L vor da în mâinile Neamurilor, care își vor bate joc de El, Îl vor bate cu nuiele, Îl vor scuipa și-L vor omorî; dar, după trei zile, va învia." Iar în seara dinaintea morții Sale, Isus S-a uitat la Petru și a zis: „Adevărat îți spun ... că tu, chiar în noaptea aceasta, înainte ca să cânte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori" (Matei 26:34).

DUPĂ VOIA LUI SUVERANĂ

Pe baza tuturor acestor profeții, cunoaștem că Dumnezeu

a știut dinainte și nu a prevenit, incluzând astfel în planul Său ca Fiul Lui să fie respins, urât, abandonat, trădat, lepădat, condamnat, scuipat, biciuit, batjocorit, străpuns și ucis. Toate aceste detalii au fost cunoscute în mod explicit de Dumnezeu înainte ca ele să se petreacă, fiind plănuite de El pentru Isus. Aceste lucruri nu s-au întâmplat pur și simplu. Ele au fost prevestite în Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu a știut că ele vor avea loc și ar fi putut plănui evitarea lor, însă nu a făcut-o. Prin urmare, ele s-au petrecut în conformitate cu voia Lui suverană. Cu planul Său.

Ele au fost toate niște manifestări ale răului. Toate au fost păcate. Este ceva nespus de păcătos să-L respingi, să-L urăști, să-L abandonezi, să-L trădezi, să te lepezi, să-L condamni, să-L scuipi, să-L biciuiești, să-L batjocorești, să-L străpungi și să-L ucizi pe Fiul lui Dumnezeu perfect din punct de vedere moral, infinit de vrednic și divin. Și totuși, Biblia ne spune clar și explicit că Dumnezeu Însuși a plănuit aceste lucruri. Aceasta reiese explicit nu doar din toate textele profetice pe care le-am văzut, dar și din pasaje care exprimă chiar și mai clar faptul că Dumnezeu a poruncit ca toate acestea să se întâmple.

DUMNEZEU A FĂCUT SĂ SE ÎMPLINEASCĂ

De exemplu, în Isaia 53:6, 10 citim: „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar *Domnul* a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. ... *Domnul a găsit cu cale* să-L zdrobească prin suferință." Domnul L-a zdrobit. Dumnezeu a fost în spatele tuturor împrejurărilor care au dus la răstignirea lui Isus. În spatele scuipatului, al biciuirii, al batjocurii și al străpungerii au fost mâna invizibilă și planul lui Dumnezeu.

Spun lucrul acesta cu mare grijă și cu teamă. Acest adevăr

este prea mare, prea important și prea șocant ca să-l tratăm cu superficialitate sau cu aroganță. Sunt deplin conștient când spun că *mâna invizibilă și planul lui Dumnezeu* se află în spatele celor mai impresionante păcate din univers – mai dureroase și mai impresionante decât căderea lui Satan sau decât orice alte păcate. Motivul pentru are rostesc aceste cuvinte este că Biblia spune același lucru.

MÂNA ȘI PLANUL LUI DUMNEZEU

În Faptele Apostolilor 4:27-28 avem afirmația cea mai clară și mai explicită despre prezența mâinii și a planului lui Dumnezeu în spatele actului teribil al răstignirii Fiului Său. „În adevăr, împotriva Robului Tău celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu Neamurile și cu noroadele lui Israel, ca să facă tot ce hotărâse mai dinainte *mâna* Ta și *sfatul* Tău." Sunt practic aceleași cuvinte pe care le-am folosit și eu: *mâna* lui Dumnezeu și *planul* lui Dumnezeu.

Este ciudat să spui că *mâna* și *planul* lui Dumnezeu au predestinat să se întâmple ceva. În general nu ne gândim că „mâna" lui Dumnezeu predestinează. Cum face ea așa ceva? Iată cum înțeleg eu această afirmație: De obicei, mâna lui Dumnezeu reprezintă puterea exercitată a lui Dumnezeu – nu puterea în sens abstract, ci manifestările fizice, efective ale puterii. Asocierea dintre „mână" și „plan" vrea să sugereze că nu este vorba doar de un plan teoretic; este un plan care va fi dus la îndeplinire de mâna lui Dumnezeu.

Aceasta ar explica și Isaia 53:10: „Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință." Domnul L-a zdrobit. În spatele lui Irod, al lui Pilat, al Neamurilor și al poporului Israel Se afla Tatăl lui Isus care Îl iubea cu o dragoste infinită.

EVANGHELIA: DUMNEZEU LA LUCRU ÎN MOARTE

De ce este important acest fapt? Pentru că dacă Dumnezeu nu ar fi actorul principal în moartea lui Cristos, atunci această moarte nu ne-ar putea mântui de păcatele noastre, iar noi am pieri în iad pentru veșnicie (Matei 25:46; 2 Tesaloniceni 1:9). Motivul pentru care moartea lui Cristos reprezintă nucleul Evangheliei – nucleul veștii bune – este că Dumnezeu a înfăptuit-o. Romani 5:8: „Dar *Dumnezeu* Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi." Dacă separăm activitatea lui Dumnezeu de moartea lui Isus, pierdem Evanghelia. Aceasta a fost lucrarea lui Dumnezeu. Ea reprezintă punctul cel mai înalt și cel mai adânc al dragostei Sale pentru păcătoși. Pentru tine.

Romani 8:3: „Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, *trimițând*, din pricina păcatului, *pe Însuși Fiul Său* într-o fire asemănătoare cu a păcatului." Dumnezeu a condamnat păcatul în trupul lui Isus cu condamnarea noastră. De aceea suntem liberi.

Galateni 3:13: „Cristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi." *Dumnezeu L-a blestemat pe Isus* cu blestemul pe care-l meritam noi. De aceea suntem liberi.

2 Corinteni 5:21: „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El [*Dumnezeu*] L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El." Dumnezeu I-a imputat păcatul nostru, iar noi suntem liberi în neprihănirea lui Dumnezeu.

Isaia 53:5: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre." *Dumnezeu L-a rănit.* Dumnezeu L-a zdrobit. Pentru tine și pentru mine. Iar noi suntem liberi.

CRUCEA LUI CRISTOS: LUCRAREA ȘI DRAGOSTEA LUI DUMNEZEU

Motivul pentru care cartea de față este importantă e următorul: Dacă accepți adevărul biblic (și mă rog s-o faci) că Dumnezeu rânduiește păcate impresionante pentru gloria universală a Fiului Său, fără ca Dumnezeu să devină prin aceasta mai puțin sfânt sau neprihănit în vreun fel, atunci nu vei ezita să accepți că crucea lui Cristos este lucrarea lui Dumnezeu. Nu te vei număra printre cei care numesc fapta cea mai plină de dragoste din lume „o molestare divină a unui copil". Vei veni la cruce și te vei prăbuși înaintea ei. Și vei spune: Nu este o simplă conspirație umană. Este lucrarea lui Dumnezeu și dragostea lui Dumnezeu. O vei primi ca pe darul Său cel mai de preț. Și vei fi mântuit. Iar Cristos va fi glorificat. Și eu nu voi fi scris în zadar.

RUGĂCIUNE DE ÎNCHEIERE

Scopul meu a fost să-ți întăresc credința în bunătatea, îndurarea, înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu nu doar în contextul necazurilor, dar și al păcatelor care însoțesc aceste necazuri. Când ești ispitit să te îndepărtezi de Dumnezeu din pricina răului și a suferinței copleșitoare din lume, aș vrea să-ți amintești că Biblia ne-a pregătit pentru această ispită. Ea ne-a arătat în repetate rânduri că păcatul, boala și nenorocirea nu scapă niciodată de sub controlul bun al Dumnezeului infinit de înțelept. Fie că ne uităm la Satan, la Adam, la Iosif sau la Iuda, principiul divin extraordinar rămâne în picioare: „Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine" (Geneza 50:20).

Păcatele cele mai impresionante nu sunt dovezi ale unei absurdități supreme. Satan este ființa cea mai irațională și mult din ceea ce i se permite să facă va purta semnul absurdului. Iată de ce există adevăr în cuvintele unui președinte care organizează o conferință de presă în urma unei calamități și descrie o crimă în masă ca fiind o „crimă absurdă". Există însă și un alt punct de vedere, cel al lui Dumnezeu: Da, absurd într-o anumită măsură, dar nu în ultimă instanță.

Mult, mult mai sus ca gândurile tale
Se va dovedi sfatul Său,

Când El Își va împlini pe deplin lucrarea
Ce ți-a produs atâta teamă inutilă.[1]

Biblia nu spune că perseverența în credință în mijlocul ororilor păcatului și suferinței va fi ușoară. Iată ce spune ea: „Cel ce va *birui*" nu va fi atins de a doua moarte. De prima moarte, da, și ar putea fi o experiență oribilă. Dar nu și de a doua (Apocalipsa 2:10-11). Păstrarea bucuriei credinței în fața relelor înspăimântătoare nu va veni de la sine, ci numai prin biruință. Acesta este scopul meu: ca tu să biruiești necredința și disperarea în mijlocul păcatelor și suferințelor impresionante. În scopul acesta, aș vrea să mă rog pentru tine.

Tată bun și glorios,
pentru că ești bogat în îndurare,
măreț în dragoste
și suveran în har,
Te rugăm să faci din această cărticică
o fereastră spre priveliștea gloriei Tale
și o lumină prin care să vedem supremația Ta în toate lucrurile.

Prin puterea adevărului Duhului Tău celui Sfânt,
fă ca sticla din această fereastră să fie curată –
pentru ca ceea ce este credincios Cuvântului Tău să fie întărit,
iar ceea ce nu este să fie iertat, nu confundat.
Te rugăm ca lumina Ta care alungă orice nor
să pătrundă în mințile noastre,
ca înțelegerea spirituală să ne umple inimile
și ca după porunca apostolului Tău,

1 Paul Gerhardt, „Give to the Winds Thy Fears", 1656 (traducere în 1737 de John Wesley).

să creștem în harul și cunoașterea
Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos.

Ajută-ne să vedem păcatele impresionante ale lumii
pe atât de îngrozitoare pe cât sunt.
Și ajută-ne să vedem sfințenia lui Dumnezeu
pe atât de curată pe cât este.
Și ajută-ne să vedem domnia lui Dumnezeu peste păcatul omului
pe atât de dreaptă pe cât este.
Iar în felul acesta, dă-ne oțelul realității supreme
care să ne întărească spinarea credinței
și să ne îndulcească buzele pentru inima zdrobită.
Pune balastul adevărului biblic
în barca noastră mică
astfel ca valurile nenorocirii
în aceste vremuri schimbătoare
să nu ne răstoarne pe marea necazului.

Și după cum ne avertiza apostolul Tău,
nu lăsa ca sporirea cunoștinței noastre
să ducă la sporirea mândriei noastre.
Ci, o, Dumnezeu al înțelepciunii infinite,
descoperă pe deplin înțelegerii noastre
păcătoșenia de neînchipuit a inimilor noastre fără de Cristos,
și micimea infinitezimală a tăriei noastre
în comparație cu a Ta,
și dependența absolută a vieții noastre de Tine,
și adâncimea de nepătruns a judecăților Tale,
și cât de întunecată este oglinda în care vedem.

Dă minților și inimilor noastre

puteri noi și mai profunde să vadă și să guste
gloriile lui Isus Cristos.
Cu fiecare licărire a gloriei Sale în Cuvântul Tău,
fie ca în inimile noastre să răsară trăiri noi.
Aprinde-ne sufletele ca să-L prețuiască pe Cristos într-un mod
care să nimicească poftele noastre păcătoase,
să încânte cele mai ascunse cotloane ale ființelor noastre
și să arate adevărul și frumusețea Lui
unei lumi care nu știe
că acesta este lucrul de care are nevoie cel mai mult.
Și din această prețuire pe deplin împlinitoare a lui Cristos,
fă să curgă eliberarea de egoism,
biruința asupra amărăciunii și a mâniei,
despărțirea de îngrijorare și teamă,
victoria asupra depresiei și a descurajării
și retezarea oricărei rădăcini de poftă trupească.
Toată această libertate, Doamne, o căutăm datorită dragostei Tale.
Fă ca mulțumirea noastră în Cristos să fie
o mulțumire neostoită,
dornică să se lărgească cuprinzându-i și pe alții.
Fă ca bucuria Domnului nostru să nu fie o bucurie singuratică,
ci tăria de a ne jertfi
pentru binele altora,
chiar și al celor care ne urăsc.
Fie ca îndrăzneala împletită cu frângere de inimă
și curajul împletit cu pocăința
să însoțească toate faptele noaste de milostenie
și toate vorbele noastre despre Cristos rostite către o lume pierdută.

Trezește în noi sentimente de milă
pentru cei care suferă
și o atenție și lepădare de sine
pentru cei din jurul nostru.

Iar în această prețuire a lui Cristos pentru gloria Lui supremă
și în această revărsare de dragoste față de alții,
fie ca Isus să fie înălțat mai presus de toate lucrurile –
să-L onorăm, să-L preamărim, să-I mulțumim și să I ne închinăm.
Fie ca lumina noastră să strălucească în această lume
pentru ca oamenii să Te vadă pe Tine în faptele noastre jertfitoare de dragoste
și în cuvintele noastre pline de adevăr și fără compromis
și să dea cinste Numelui Tău sfânt,
Tată,

Prin Isus Cristos,
Fiul Tău,
Amin.

MULȚUMIRI

Am un Mare Păstor pe care Dumnezeu L-a înviat din morți pentru ca eu să pot primi prin El tot ce-mi este necesar ca să împlinesc voia Lui (Evrei 13:20-21). Și am primit. Dacă mă poticnesc, nu pot da vina pe insuficiența sau nepurtarea de grijă a Păstorului meu. Poticnirea mea este păcatul meu, nu al Lui. El face întotdeauna ce este drept. Iar dacă stau în picioare, aceasta este datorită puterii Sale. Eu am parte de grija Păstorului. El primește gloria care se cuvine Păstorului. Așadar, recunoștința mea se îndreaptă mai întâi spre Păstorul meu, Isus Cristos, căruia se datorează tot ce este bun și adevărat.

Sub oblăduirea acestui Mare Păstor, eu sunt un păstor mic al Bisericii Baptiste din Bethlehem. Lor le mulțumesc pentru că sunt o turmă din aceea care mă motivează la eforturi făcute cu bucurie de a prezenta Cuvântul. Sunt o ceată înfometată și sfântă de ucenici. Ador să le vorbesc despre Cristos celor care-L iubesc pe El atât de mult. La început, această carte a fost mesajul meu către ei. Iar ei au avut bunătatea de a-mi acorda timpul să aranjez mesajele în forma cărții de față.

David Mathis și Nathan Miller îmi sunt alături, fiind gata să slujească în orice fel mi-ar fi de ajutor la înfăptuirea acestei lucrări de păstorire și scriere. Carol Steinbach este o prietenă și colegă credincioasă de la *Desiring God*, care mă ajută cu indexurile cărților într-un mod excelent, spre gloria

lui Dumnezeu. Nu iau de-a gata tot acest sprijin prompt și calificat, oferit cu atâta mărinimie. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru el și mă rog să fiu un bun ispravnic al lui.

Noël, ca întotdeauna, m-a binecuvântat în perioada când m-am retras într-o cabană închiriată din Wisconsin ca să transform predicile mele în capitole. Ea poartă cu multă răbdare și bunătate povara de a fi căsătorită cu un păstor-autor imperfect.

Echipa de la Crossway Books împărtășește cu mine misiunea de a răspândi pasiunea pentru supremația lui Dumnezeu în toate lucrurile, spre bucuria tuturor popoarelor, prin Isus Cristos. De aceea îmi face plăcere să lucrez alături de ei.

Fie ca influențele și eforturile atâtora să nu fie zadarnice, întrucât scopul suprem al tuturor lucrurilor este gloria lui Isus Cristos.